7-8/2014/CPSFA20-21/serie nouă

G.R.R. Martin
O NOAPTE LA HANUL TĂULUI

„Lirianne înainta țopăind și învârtindu-se. Suplă și cu picioare lungi, băiețoasă și zglobie, îmbrăcată în gri și roz închis, avea pasul legănat. Purta o bluză țesută din fire de păianjen, moale și netedă, cu primii trei nasturi descheiați. Pălăria de catifea, cu boruri largi, împodobită cu o pană elegantă, îi stătea pe-o parte, șmecheră. La șoldul ei, Gâdilat-Dulce călătorea într-o teacă de piele gri, moale, care se asorta cu cizmele ei, înalte până la coapse. Părul lui Lirianne era un mănunchi de bucle castanii, iar pielea albă ca laptele a obrajilor era presărată cu pistrui. Avea ochi cenușii, neastâmpărați, o gură făcută pentru zâmbete și un năsuc obraznic, care fremăta când adulmeca aerul."

Mihail Grămescu
HURIA

„Atunci cei 40 s-au ridicat în picioare și s-au întors cu fața spre perete, iar Cel-din-capătul-mesei-de-marmură și-a desfăcut mantaua și și-a ridicat gluga. Pe pieptul alb avea tatuată o figură geometrică formată dintr-un cerc împărțit în trei de două linii galbene în Y întors. În capătul Y-ului care îi urca până între sprâncene avea trasate pe obraji jumătățile unei săgeți roșii. La ochi era legat cu o bandă neagră, și după timpul necesar să memorez tatuajul, mi-a spus să privesc spre raza orbitoare, fiindcă vrea să îmi știe chipul."

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
02021
9 771220 862006

CPSF
2021

G.R.R. Martin O NOAPTE LA HANUL TĂULUI
Frank Herbert OPERAȚIUNEA CARUL CU FÂN
Florin Pîtea MONUMENTE, SOCIETATEA
Cătălina Fometici ROȘIE CA SÂNGELE ESTE FURIA
Mihail Grămescu HURIA
Viorel Pîrligras ZONA DE VEST

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPATIA

7-8/2014/CPSFA20-21/serie nouă

G.R.R. Martin • O NOAPTE LA HANUL TĂULUI / 3

Frank Herbert • OPERAȚIUNEA CARUL CU FÂN / 49

Florin Pîtea • MONUMENTE, SOCIETATEA / 82

Cătălina Fometici • ROȘIE CA SÂNGELE ESTE FURIA / 86

Mihail GRĂMESCU • HURIA / 112

Viorel Pîrligras • ZONA DE VEST / 137

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY / Editor: Valentin NICOLAU

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA
ISSN 1220-8620

NAUTILUS

AU APĂRUT

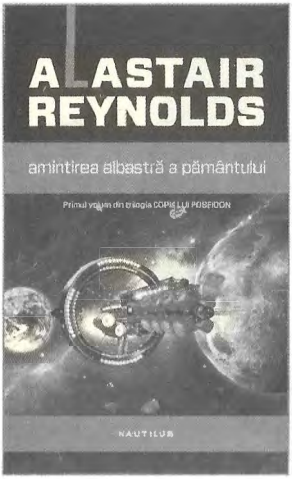

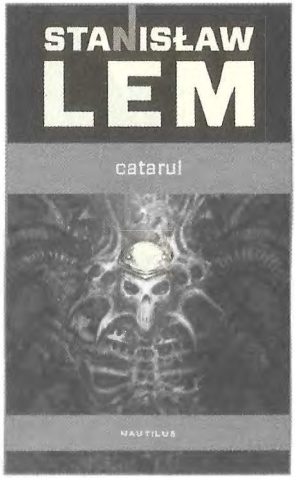

ALASTAIR REYNOLDS– **AMINTIREA ALBASTRĂ A PĂMÂNTULUI**

STANISLAW LEM – **CATARUL**

EOIN COLFER – **ȘI ÎNCĂ CEVA...**

PHILIP K. DICK – **CELE TRI STIGMATE ALE LUI PALMER ELDRITCH**

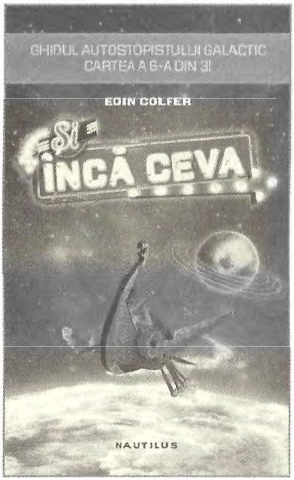

O noapte la Hanul Tăului

G.R.R. Martin

(...) acum vrăjile i se scurgeau din minte
ca apa printre degete și până și acelea
pe care le mai stăpânea îi ieșeau mai slabe
de câte ori era chemat să le facă.
Și mai erau și săbiile-umbre.
Unii pretindeau că erau metamorfi
cu fețe maleabile precum ceara de lumânare.

MOLLOQOS Melancolia înainta prin întunericul violet, purtat deasupra pământului într-o lectică de fier, de către patru deodanzi morți.

Deasupra lor atârna un soare umflat, pe care continente de cenușă neagră se răspândeau în fiecare zi, acoperind oceane de flăcări de un roșu palid, muribunde. În spate și în față, pădurea se contura amenințătoare, stăpânită de umbre stacojii. Înalți de peste doi metri și negri ca onixul, deodanzii purtau fuste zdrențuite și nimic altceva. Deodandul din față, din partea dreaptă, mai proaspăt decât ceilalți, se fleșcăia cu fiecare pas. Gazos și balonat, din carnea lui intrată în putrefacție se scurgea alene, prin nenumăratele găuri pe care i le făcuse Excelentul Spray Prismatic, un lichid vătămător. În urma lui rămâneau pete umede pe drum – o cărare străveche și acoperită de bălării, ale cărei dale fuseseră așezate în zilele glorioase ale orașului Thorsingol, acum o amintire din ce în ce mai ștearsă în mintea oamenilor.

Deodanzii înaintau la trap, leghe după leghe. Fiind morți, nu simțeau aerul rece, nici pietrele crăpate și sparte pe care călcau. Lectica se clătina într-o parte și-n alta, într-o mișcare lină, care-i amintea lui Molloqos de cum îl alintase mama lui în leagăn. Chiar și el avusese o mamă cândva, dar asta fusese cu mult timp în urmă. Vremea mamelor și-a copiilor trecuse. Rasa umană se stingea, în timp ce grubii, erbii și pelgranii puneau stăpânire pe ruinele pe care le lăsa în urmă.

Dar cugetatul la asemenea lucruri nu făcea decât să-i adâncească melancolia. Molloqos prefera să citească din cartea pe care o ținea în poală. După trei zile de încercări inutile de a memora încă o dată Excelentul Spray Prismatic, pusese deoparte cartea de magie, un tom voluminos, învelit în piele crăpată, de un roșu aprins, cu clape și balamale

din fier negru, și luase un volumaș de poezie erotică scrisă în ultimele zile ale Imperiului Sherit, ale cărui cântece de dragoste trupească pieriseră cu eoni în urmă. În ultima vreme, fusese atât de deprimat, încât nici versurile acelea nu-l mai învârtoșau, dar cel puțin cuvintele nu se transformau în viermi care se zbăteau pe hârtie, cum aveau obiceiul cele din cartea de magie. După-amiaza prelungă a lumii lăsase loc înserării, iar în amurgul acela nesfârșit, până și magia începuse să crape și să se stingă.

În vreme ce soarele umflat cobora încet către apus, cuvintele erau tot mai greu de citit. Închizând cartea, Molloqos își trase Mantia cu Înfățișare Fioroasă peste picioare și urmări cum trec copacii pe lângă el. În lumina searbădă, păreau unul mai sinistru decât celălalt, iar el întrezărea siluete mișcându-se în tufișuri, deși, când întorcea capul ca să le vadă mai bine, ele se făceau nevăzute.

Pe o tablă de lemn crăpată și bășicată de la marginea drumului citi:

HANUL TĂULUI
La jumătate de leghe
Renumit pentru țiparii șuierători

Nu i-ar strica să facă popas, deși nu avea pretenții prea mari de la niciun han de la marginea unui drum atât de lugubru și pustiu ca acesta. Grubii, erbii și leucomorfii începeau să mișune îndată după lăsarea întunericului, unii dintre ei destul de flămânzi ca să riște un atac chiar și asupra unui vrăjitor cu înfățișare fioroasă. Odinioară, nu s-ar fi temut de asemenea creaturi; asemenea altora din tagma lui, avusese obiceiul să se înarmeze cu șase vrăji foarte puternice ori de câte ori fusese nevoit să-și părăsească siguranța conacului. Dar acum vrăjile i se scurgeau din minte ca apa printre degete și până și acelea pe care le mai stăpânea îi ieșeau mai slabe de câte ori era chemat să le facă. Și mai erau și săbii-le-umbre. Unii pretindeau că erau metamorfi cu fețe maleabile precum ceara de lumânare. Molloqos nu știa dacă era adevărat, dar nu se îndoia de malițiozitatea lor.

Cât de curând avea să ajungă la Kaiin, să bea vin negru cu prințesa Khandelume și semenii lui vrăjitori, în siguranță, în spatele zidurilor albe și înalte ale orașului și al vrăjilor străvechi, dar acum, chiar și un adăpost sumbru precum Hanul Tăului era de preferat încă unei nopți petrecute în lectică, printre pinii aceia siniștri.

Clătinându-se între două roți de lemn uriașe, căruța se zguduia, înaintând pe drumul adânc brăzdat, hurducăind pe bolovani crăpați și făcându-l pe Chimwazle să-și izbească dinții de sus de cei de jos. Omul strânse mai tare biciul în mână. Avea față lată, nas turtit, piele lăsată și zgrunțuroasă, cu tentă verzuie. Din când în când, scotea limba și se lingea cu ea în ureche.

În partea stângă, pădurea stătea amenințătoare, deasă, întunecată, sumbră; în dreapta, în spatele unui pâlc de copaci sfrijiți și-al unei fâșii de pământ cenușii, presărate cu smocuri de orbalț, se întindea tăul. Cerul violet bătea spre indigo, pătat de sclipirile stelelor obosite.

– Mai repede! îi strigă Chimwazle lui Polymumpho, smucind de hamuri.

Aruncă o privire peste umăr. Nu văzu pe nimeni, dar asta nu însemna că omuleții-twk nu veneau după el. Erau niște creaturi mici și afurisite, dar gustoase, și ranchiunoase până-n pânzele albe.

– Se întunecă. În curând va coborî noaptea peste noi! Dă-i bătaie! Trebuie să ne găsim un adăpost înainte de lăsarea serii, puturosule.

Poonerul cu nas păros nu răspunse, ci scoase un icnet, așa că Chimwazle îi trase o lovitură de bici ca să-i încurajeze eforturile.

– Mișcă-ți labele alea, bădăran viermănos!

De data asta, Polymumpho îi dădu zor, zvârlind din picioare de-i tresălta burdihanul. Căruța hurducăi și Chimwazle își mușcă limba când o roată se izbi de un bolovan. Gustul sângelui îi umplu gura, vâscos și dulceag, ca pâinea mucegăită. Chimwazle scuipă și un ghem de flegmă

verzuie și lichid negru ateriză pe fața lui Polymumpho și i se lipi de obraz înainte de-a cădea pe pietre, împroșcându-le strop cu strop.

– Mai repede! răcni Chimwazle, iar biciul lui fluieră o melodie veselă, ca nu cumva să se oprească picioarele poonerului din tropotit.

În cele din urmă, copacii se răriră și în fața lor apăru hanul, cocoțat pe o movilă de piatră, la răscrucea a trei drumuri. Părea o clădire solidă și veselă, cu jumătatea de jos din piatră, iar cea de sus din lemn, cu nenumărate frontoane impunătoare, turnulețe înalte și ferestre late, prin care se revărsau o lumină roșie caldă, muzică veselă și râsete, însoțite de zgomot de căni și farfurii, care păreau a spune: „Intră, intră! Scoate-ți bocancii, așază-te, odihnește-ți picioarele și bea o cană cu bere." În spatele turnulețelor țuguiate, apele tăului scânteiau netede și roșietice, ca o placă de aramă bătută și întinsă la soare.

Marele Chimwazle nu mai văzuse o privelițe care să-l întâmpine cu atâta căldură.

– Hoo! strigă, șfichiuind din bici la urechea lui Polymumpho, ca să-i atragă atenția. Stai! Oprește! Iată adăpostul nostru!

Polymumpho se împiedică, încetini și se opri. Aruncă hanului o privire suspicioasă și adulmecă aerul.

– Eu mi-aș vedea grabnic de drum. În locul tău.

– Ai vrea tu, sunt convins. Chimwazle sări din căruță, pleoscăind cu bocancii moi în noroi. Iar când ne-ar prinde omuleții-twk, ai jubila și n-ai face nimic în timp ce ei m-ar înțepa. Ei, bine, n-o să ne găsească aici niciodată.

– Cu excepția lui, spuse poonerul.

Iată-l: un omuleț-twk, zburând cu tupeu în jurul capului său. Aripile libelulei sale scoaseră un zumzet slab când își aplecă lancea. Avea pielea de un verde pal și o coajă de alună în loc de coif. Chimwazle ridică mâinile îngrozit.

– De ce mă chinui? N-am făcut nimic!

– L-ai mâncat pe nobilul Florendal, spuse omulețul-twk. Ai înghițit-o pe Lady Melescence și i-ai devorat pe cei trei frați ai ei.

– Nu-i adevărat! Resping aceste acuzații! Era cineva care semăna cu mine. Ai dovezi? Arată-mi-le! Poftim, n-ai nici măcar una? Atunci dispari!

Însă omulețul-twk năvăli asupra lui și-și îndreptă vârful lancei spre nasul său. Cât de iute era, Chimwazle se dovedi și mai iute. Scoase brusc limba lungă și lipicioasă, îl smulse pe călărețul cel mititel de pe libelulă și-l duse în gură, amuțindu-i vaietul. Armura lui era subțire ca foița, iar Chimwazle o cronțăi frumos cu dinții lui verzi ascuțiți. Omulețul-twk avea gust de mentă, mușchi și ciuperci, foarte picant.

După aceea, Chimwazle își curăță dinții cu lancea lui minusculă.

– N-a fost decât unul, conchise el încrezător, când nu mai apăru niciun omuleț-twk. Mă așteaptă un bol de țipari șuierători. Poți să rămâi aici, pooner, și vezi să nu-mi fure careva căruța.

Lirianne înainta țopăind și învârtindu-se. Suplă și cu picioare lungi, băiețoasă și zglobie, îmbrăcată în gri și roz închis, avea pasul legănat. Purta o bluză țesută din fire de păianjen, moale și netedă, cu primii trei nasturi descheiați. Pălăria de catifea, cu boruri largi, împodobită cu o pană elegantă, îi stătea pe-o parte, șmecheră. La șoldul ei, Gâdilat-Dulce călătorea într-o teacă de piele gri, moale, care se asorta cu cizmele ei, înalte până la coapse. Părul lui Lirianne era un mănunchi de bucle castanii, iar pielea albă ca laptele a obrajilor era presărată cu pistrui. Avea ochi cenușii, neastâmpărați, o gură făcută pentru zâmbete strengărești și un năsuc obraznic, care fremăta când adulmeca aerul.

Mireasma de pin și sare marină umplea aerul serii, însă Lirianne simți, ascuns în spatele ei, izul de erb, de grub muribund și duhoarea ghulilor din apropiere. Se întrebă dacă avea să îndrăznească vreunul să iasă la iveală și să se joace cu ea după ce apunea soarele. Perspectiva o făcu să zâmbească. Atinse mânerul lui Gâdilat-Dulce și făcu o piruetă, călcâiele cizmelor ei stârnind norișori de praf când se roti pe sub copaci.

– De ce dansezi, fetițo? întrebă un glas discret. Orele sunt târzii, umbrele, prelungi. Nu-i vremea de dansat.

Un omuleț-twk plutea deasupra capului ei, iar altul, chiar în spatele lui. Apăru al treilea, apoi al patrulea. Vârfurile lăncilor sclipeau roșii în lumina soarelui la apus, iar libelulele pe care le călăreau scânteiau gri palid. Lirianne întrezări mai multe printre copaci, săgeți luminoase țâșnind printre crengi, mici cât stelele.

– Soarele e pe cale să se stingă, le spuse ea omuleților-twk. Nu va dansa nimeni pe întuneric. Jucați-vă cu mine, prieteni. Țeseți modele strălucitoare în aerul serii, cât mai puteți.

– N-avem vreme de joacă, replică unul dintre ei.

– Vânăm, rosti altul. Mai târziu, o să dansăm.

– Mai târziu, încuviință cel dintâi.

Și râsetele omuleților-twk umplură copacii, ascuțite ca niște cioburi.

– Este un oraș-twk în apropiere? întrebă Lirianne.

– Nu în apropiere, veni răspunsul unui omuleț.

– Venim de departe, am zburat mult, explică unul.

– Ai mirodenii pentru noi, dansatoareo?

– Sare? se interesă un al doilea.

– Piper? întrebă al treilea.

– Șofran? oftă al patrulea.

– Dă-ne mirodenii, iar noi îți vom arăta căile noastre secrete.

– Din jurul tăului.

– Din jurul hanului.

– Oho! zâmbi larg Lirianne. Despre ce han vorbiți? Cred că-i simt mirosul. Un loc magic, nu-i așa?

– Un loc întunecat.

– Soarele se stinge. Lumea se întunecă.

Lirianne își aminti de un alt han, din alte vremuri, un loc modest, dar prietenos, cu pipirig curat pe jos și un câine adormit în fața căminului. De atunci, lumea murea, iar în nopțile negre domneau grozăviile, dar între pereții hanului aceluia găseai încă tovărășie, veselie, chiar dragoste.

Lirianne își amintea de fripturile învârtite deasupra flăcărilor care trosneau, de stropii de grăsime sfârâind când cur geau în foc. Își amintea de berea neagră și îmbătătoare, cu miros de hamei. Își amintea și de o fată, o fată de hangiu cu ochi strălucitori și zâmbet prostuț, care iubise un războinic rătăcitor. Murise, bietul de el. Și ce dacă? Lumea, și ea, era aproape moartă.

– Vreau să văd hanul acesta. Cât de departe este?

– La o leghe, îi răspunse un omuleț-twk.

– Nici atât, insistă altul.

– Unde-i sarea noastră? întrebară amândoi deodată.

Lirianne îi dădu fiecăruia o fărâmă de sare din săculețul de la curea.

– Arătați-mi-l, le spuse, și veți primi și piper.

Hanul Tăului nu ducea lipsă de mușterii. Aici ședea un bărbat cărunt, cu barbă lungă, care lua cu lingura dintr-o tocană violetă scârboasă. Dincolo trândăvea o femeie șleampătă, alintând paharul cu vin ca pe-un bebeluș. Lângă butoaiele de lemn aliniate la un perete, un bărbat cu față de dihor și mustăți zbârlite sugea melci din cochilie. Deși ochii săi îi părură lui Chimwazle vicleni și siniștri, nasturii vestei sale erau de argint, iar pălăria și-o împodobise cu pene de fazan, sugerând faptul că nu trăia în lipsuri. Mai aproape de cămin, un bărbat cu nevasta lui se înghesuiau în jurul unei mese, cu cei doi fii ai lor grăsani și stângaci, împărțind o plăcintă cu carne uriașă. După cum arătau, veniseră dintr-un ținut în care singura culoare era maroul. Tatăl avea o barbă deasă; fiii purtau mustăți stufoase, care le acoperea gurile. Mustața mamei lor era mai fină și nu-i ascundea buzele.

Țărănoii duhneau a varză, așa că Chimwazle se duse repede în capătul celălalt al încăperii și se alătură bărbatului prosper, cu nasturi de argint la vestă.

– Cum sunt melcii? îl întrebă.

– Lipicioși și fără savoare. Nu-i recomand.

Chimwazle își trase un scaun.

– Eu sunt Marele Chimwazle.

– Iar eu, Prințul Rocallo Redutabilul.

Chimwazle se încruntă.

– Prințul cum?

– Cum ai auzit.

Prințul mai supse un melc și azvârli cochilia goală pe podea. Răspunsul său nu-i plăcuse lui Chimwazle.

– Cu Marele Chimwazle nu te tragi de șireturi, îl avertiză pe așa-zisul prințișor.

– Cu toate astea, te afli aici, în Hanul Tăului.

– Lângă tine, preciză Chimwazle, cam arțăgos.

Hangiul își făcu apariția ploconindu-se, așa cum se cuvenea cuiva din tagma lui.

– Cu ce vă pot servi?

– Voi încerca o porție din renumiții voștri țipari șuierători.

Hangiul tuși, încercând să se scuze:

– Din nefericire, țiparii nu sunt... ăăă... pe meniu.

– Ce? Cum vine asta? Pe firmă scrie că sunt specialitatea casei.

– Și au fost, într-adevăr, în alte vremuri. Delicioase creaturi, dar parșive. Unul a mâncat-o pe concubina unui vrăjitor, iar vrăjitorul a fost atât de mânios, că a fiert tăul și a distrus restul.

– Poate că ar trebui să schimbi firma.

– În fiecare dimineață când mă scol, așa gândesc și eu. Pe urmă, îmi zic că lumea se poate sfârși azi, de ce să-mi petrec ultimele ore cocoțat pe-o scară, cu o pensulă în mână? Îmi torn niște vin, mă așez și cuget la problemă, iar seara descopăr că nu mai am niciun imbold să schimb ceva.

– Nu mă interesează imboldurile tale, spuse Chimwazle. Cum n-ai țipari, va trebui să mă mulțumesc cu friptură de pasăre, dar foarte crocantă.

Hangiul mai avea puțin și plângea.

– Vai, clima noastră nu e bună pentru crescut găini.

– Pește?

– Din tău? Hangiul de înfioră. Nu vă recomand. Foarte nesănătoasă, apa aceea.

Chimwazle începea să se supere. Tovarășul lui se aplecă peste masă și rosti:

– În niciun caz să nu încerci scombridele. Și nici de plăcintele-alea cu zgârciuri n-ar fi bine să te-atingi.

– Nu vă fie cu supărare, spuse hangiul, dar acum n-avem decât plăcintă cu carne.

– Ce fel de carne e în plăcinta asta? întrebă Chimwazle.

– Maro, răspunse hangiul. Și niște bucăți gri.

– O plăcintă cu carne, atunci, ceru Chimwazle, dacă tot n-avea din ce alege.

Plăcinta, trebuia să recunoască, era mare – ăsta era singurul lucru bun care se putea spune despre ea. Carne nu prea conținea, Chimwazle găsi numai zgârciuri, ici-colo câte-o bucată de grăsime galbenă și un boț care cronțăi ciudat când mușcă din el. Carnea era mai mult gri decât maro, iar o dată dădu și peste o bucată care sclipea a verde. Găsi și un morcov, dacă nu cumva era un deget. Orice-ar fi fost, fiersese prea mult. Despre crustă, cu cât se spun mai puține, cu atât mai bine.

Până la urmă, Chimwazle împinse plăcinta la o parte. Nu mâncase niciun sfert din ea.

– Unul mai înțelept mi-ar fi luat vorbele în seamă, îi zise Rocallo.

– Unul mai înțelept și cu burta mai plină, poate.

Asta era problema cu omuleții-twk: oricâți mâncai, peste un ceas iar ți se făcea foame.

– Pământul e bătrân, dar noaptea e tânără. Marele Chimwazle scoase un pachet de piese pictate din mânecă. Ai jucat vreodată peggoty? Un joc frumos, care merge bine cu bere. Vrei să încerci câteva mâini cu mine?

– Nu-l cunosc, dar învăț repede, spuse Rocallo. Dacă-mi explici regulile de bază, îmi încerc norocul bucuros.

Chimwazle începu să amestece cărțile.

Hanul era mai mare decât se așteptase Lirianne și-i părea straniu și nelalocul lui. În niciun caz nu semăna cu adăpostul pe care s-ar fi așteptat să-l găsească lângă o pădure din Ținutul Zidului Prăbușit. „Renumit pentru țiparii șuierători", citi ea cu glas tare și râse. În spatele hanului, o frântură de rază de soare la apus plutea, roșie, deasupra apelor negre ale tăului.

Omuleții-twk bâzâiau în jurul ei, călare pe libelule. Tot mai mulți i se alăturaseră pe drum. Patruzeci, optzeci, două sute... Le pierduse numărul, până la urmă. Aripile străvezii ale insectelor se înfiorau în aerul serii, iar amurgul violet fremăta în ritmul glăscioarelor nervoase.

Lirianne se prinse de nas și adulmecă aerul. Mirosul de vrăjitorie era atât de puternic, încât aproape că-i venea să strănute.

– Oho, exclamă ea, simt miros de vrăjitor.

Fluierând o melodie veselă, se apropie de han în pas de plimbare. O căruță dărăpănată fusese oprită lângă trepte. Proptit de una dintre roți era un zdrahon urât la chip, cu burta mare și rotundă și fire de păr negre și aspre ieșindu-i din urechi și din nas. Ridică privirea când Lirianne se apropie.

– În locul tău, n-aș urca acolo. E-un loc primejdios. Bărbații intră. Dar nu mai iese niciunul.

– După cum vezi, eu nu sunt bărbat și *ador* locurile primejdioase. Dar tu cine ești?

– Mă cheamă Polymumpho. Sunt pooner.

– Nu știu ce e un pooner.

– Puțină lume știe. Scutură greoi din umerii masivi. Omuleții-twk sunt ai tăi? Spune-le că stăpânul meu a intrat în han să se ascundă.

– Stăpânul tău?

– Acum trei ani, am jucat peggoty cu Chimwazle. Când am rămas fără parale, am pariat pe mine.

– Stăpânul tău e vrăjitor?

Încă o scuturare din umeri.

– Cred că da.

Lirianne atinse mânerul lui Gâdilat-Dulce.

– Atunci te poți considera eliberat. O să-ți plătesc eu datoria.

– Adevărat? Polymumpho se ridică în picioare. Pot să iau căruța?

– Dacă vrei.

Un zâmbet larg apăru pe fața poonerului.

– Sari în ea, te duc până la Kaiin. Vei fi în siguranță, îți promit, poonerii mănâncă oameni numai când stelele sunt aliniate.

Lirianne înălță ochii spre cer. Șase stele se vedeau deasupra copacilor, diamante prăfuite scânteind pe un cer de catifea violetă.

– Și cine hotărăște dacă stelele sunt sau nu sunt aliniate pentru un asemenea ospăț?

– În privința asta, poți să te bazezi pe mine.

Fata chicoti.

– Mai bine nu. Prefer să rămân la han.

– Iar eu să plec la drum. Poonerul ridică hamurile căruței. Dacă se plânge cumva Chimwazle că lipsesc, spune-i că datoria mea e a ta.

– Așa voi face.

Lirianne îl urmări din ochi pe Polymumpho cum se îndepărtează agale spre Kaiin, trăgând după el căruța goală, care sălta și hurducăia. Urcă treptele șerpuitoare cu pași mărunți și repezi și intră în Hanul Tăului.

Sala mare putea a mucegai, fum și ghuli, dar și a leucomorf mic, deși nu se vedea niciunul prin preajmă. La o masă se înghesuiau niște țărănoi păroși, alta era ocupată de o femeie îngălată, care sorbea vin dintr-un pocal de argint ciobit. Un bătrân îmbrăcat după moda străveche a cavalerilor din străvechiul Thorsingol stătea singur, murdar de supă mov pe barba albă și lungă.

Chimwazle nu fu greu de găsit. Ședea în spatele butoaielor cu bere împreună cu un alt pungaș, unul mai dubios decât celălalt. Cel din urmă putea a șobolan, cel dintâi, a broască râioasă. Cel care aducea a șobolan purta o vestă de piele cenușie cu nasturi de argint sclipitori peste o

cămașă strâmtă, cu dungi bej și albastre și mâneci bufante. Pe capul țuguiat își pusese o pălărie albastră cu boruri largi, împodobită cu pene de fazan. Tovarășul lui cu figură de broască, fălci căzute, piele zgrunțuroasă și verzuie, care-i dădea un aspect bolnăvicios, purta o căciulă fleșcăită, ca o ciupercă dezumflată, o tunică mov jegoasă, cu ornament auriu la guler, mâneci și tiv și pantofi verzi cu vârful încovoiat în sus. Avea buze groase și pline și o gură atât de lată, încât mai că-i atingea lobii urechilor, care-i atârnau ca niște pendule.

Amândoi vagabonzii îi aruncară lui Lirianne priviri lascive, cântărind șansele unei distracții erotice. Broscoiul îndrăzni chiar să-i zâmbească ușor. Lirianne știa jocul. Își scoase pălăria, le făcu o plecăciune și se apropie de masa lor. Tăblia aspră de lemn era plină de piese pictate, așezate lângă resturile unei plăcinte cu carne întărite și absolut respingătoare.

– Ce joc e acesta? întrebă ea, cât se poate de inocentă.

– Peggoty, răspunse broscănilă. Știi să-l joci?

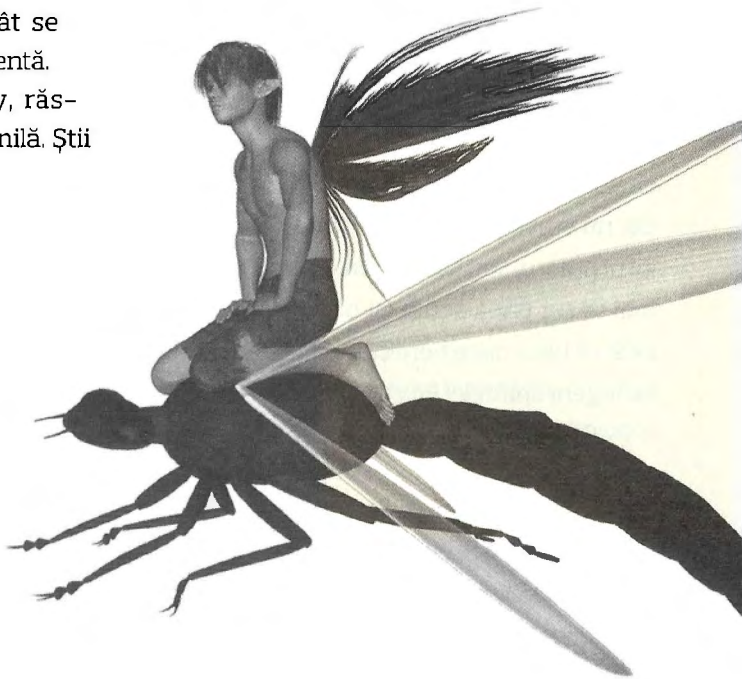

– Nu, dar ador jocurile. Vreți să mă învățați și pe mine?

– Cum să nu, bucuros. Ia loc. Eu sunt Chimwazle, adesea numit și cel Viteaz. Prietenul meu e cunoscut drept Rocallo Reținutul.

– Redutabilul, îl corectă bărbatul cu față de șobolan. Prințul Rocallo, dacă ți-e mai pe plac așa. Hangiul e prin preajmă. Vrei să bei ceva, drăguțo?

– Da, acceptă Lirianne. Sunteți vrăjitori? Aveți aer de vrăjitori.

Chimwazle făcu un gest de nepăsare.

– Ce ochi frumoși ai. Și Ageri, pe deasupra. Mă pricep cât de cât la vrăji.

– Știi una care acrește laptele? sugeră Rocallo. Mulți o știu, deși îți trebuie șase zile pentru ea.

– Și asta și multe altele, se lăudă Chimwazle, una mai puternică decât alta.

– Îmi arăți și mie? îl rugă Lirianne, dintr-o suflare.

– Poate când o să ne cunoaștem mai bine.

– Hai, te rog. Dintotdeauna am vrut să văd magia adevărată.

– Magia e o mirodenie care mai îndulcește amăreala asta care se cheamă viață, proclamă Chimwazle, aruncându-i ocheade pofticioase, dar nu vreau să-mi irosesc talentele pe cioflingarii și poonerii ăștia din jurul nostru. Mai târziu, când o să fim singuri, o să-ți arăt vrăji cum n-ai mai văzut până acum și-o să strigi de bucurie și de spaimă. Dar mai întâi să bem niște bere și să mai jucăm o mână-două de pegotty, ca să încingem spiritele! Pe ce jucăm?

– O, sunt sigură că vei găsi tu ceva, răspunse Lirianne.

Când Molloqos Melancolia văzu, în sfârșit, Hanul Tăului, soarele umflat aluneca leneș spre apus, ca un grăsan care se lasă anevoie în scaunul preferat.

Bolborosind într-o limbă pe care niciun om n-o mai vorbise de când Vrăjitorii Cenușii se ridicaseră la stele, Molloqos porunci să se oprească lectica. La prima vedere, Hanul de lângă tău te îmbia să intri, însă el era suspicios din fire și învățase cu mult timp în urmă că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Murmură o invocație scurtă și ridică un baston de abanos. Bastonul se termina într-un glob de cristal, iar în glob, un ochi auriu privea semeț în toate direcțiile. Nicio vrajă sau iluzie nu-l putea păcăli pe Ochiul Văzător de Adevăr.

Lipsit de strălucire, Hanul Tăului era o clădire roasă de vreme, mohorâtă, cu trei etaje și ciudat de îngustă. Stătea aplecată într-o parte, ca un vermigru beat. Un șir strâmb de trepte ducea la intrare. Ochiuri de sticlă verde, în formă de diamant, dădeau luminii dinăuntru o nuanță bolnăvicioasă, de lazaret. Pe acoperiș, mucegaiul creștea în voie. În spatele hanului, tăul se întindea negru ca smoala, duhnind a putrefacție, presărat cu copaci căzuți, apele lui întunecate și uleioase unduindu-se rău-prevestitoare. Într-o parte a clădirii se afla un grajd, o construcție atât de putredă, încât până și deodanzii morți ar ezita să intre în ea.

Pe firma de la baza treptelor hanului scria:

HANUL TĂULUI

Renumit pentru țiparii șuierători

Deodandul din față, din partea dreaptă, vorbi:

– Pământul e pe moarte, iar soarele se va stinge în curând. Aici, sub acest acoperiș putred, e locul potrivit în care să-și petreacă Molloqos eternitatea.

– Pământul e pe moarte, iar soarele se va stinge în curând, încuviință Molloqos, dar dacă e ca sfârșitul să ne prindă aici, atunci îmi voi petrece eternitatea așezat lângă un foc, cu o porție de țipari șuierători gustoși, în vreme ce voi veți sta în beznă și în frig, privind cum vă putrezesc și vă cad bucăți din corp.

Aranjându-și Mantia cu Înfățișare Fioroasă, își luă bastonul lung de abanos, coborî din lectică, păși în curtea sufocată de buruieni și începu să urce treptele spre ușa hanului.

În vârful lor, o ușă fu deschisă cu brutalitate. Își făcu apariția un bărbat, o ființă măruntă și servilă, cu pete de sos pe șorț, care nu putea fi decât hangiul. În timp ce cobora grăbit scările, ștergându-și mâinile de șorț, îl văzu bine pentru prima oară pe Molloqos și păli.

Avea și de ce să pălească. Albă ca moartea era pielea lui Molloqos pe sub Mantia cu Înfățișare Fioroasă. Adânci și negri și plini de tristețe erau ochii lui. Nasul i se încovoia în jos, ca un cârlig, buzele subțiri i se strângeau într-o linie aspră, iar mâinile mari, expresive, se terminau cu degete lungi. Unghiile de la mâna dreaptă erau vopsite cu negru, cele de la stânga, cu roșu aprins. Picioarele lungi erau acoperite de pantaloni bufanți dungați, în aceleași culori, vârâți în cizmele înalte până la genunchi, din piele de grub șlefuită. Negru cu roșu îi era și părul, sânge și noapte la un loc; pălăria cu boruri largi, din catifea violetă, era împodobită cu o perlă verde și o pană albă.

– Fiorosule domn, zise hangiul, deodanzii... aceia...

– ... nu te vor deranja. Moartea le taie și lor pofta de mâncare, oricât de flămânzi ar fi fost cândva.

– Nu prea... nu prea vedem vrăjitori la Hanul Tăului.

Molloqos nu era surprins. Cândva, pământul muribund fusese plin de ei, dar în ultima vreme până și magia începea să dispară. Vrăjile păreau mai slabe decât altădată, propriile lor cuvinte mai greu de înțeles și reținut. Cărțile de magie se fărâmițau, se alegea praful de ele în biblioteci vechi, în timp ce vrăjile protectoare se stingeau ca flăcările lumânărilor în vânt. Și, odată cu magia, dispăreau și magicienii. Unii cădeau victimă propriilor slugi, demonii și sandestinii care le satisfăcuseră cândva toate capriciile. Alții erau vânați de săbii-umbre sau sfâșiați de mulțimi de femei furioase. Cei mai înțelepți se strecurau în alte timpuri și locuri, conacele lor grandioase, în care vuia vântul, dispărând ca negura la răsăritul soarelui. Până și numele lor deveniseră legende:

Mazirian Magicianul, Turjan de Miir, Rhialto Magnificul, Mumph Enigmaticul, Gilgad, Pandelume, Ildefonse Învățătorul.

Totuși, Molloqos rămăsese și avea de gând să mai rămână, ca să apuce să bea o ultimă cupă de vin în timp ce se uită cum se stinge soarele.

– Te afli în fața lui Molloqos Melancolia, poet, filozof, arhimag și necromant, cel ce învață limbi demult uitate și îngrozește demonii, se prezentă el hangiului crispat. Cunosc fiecare colțișor de pe acest pământ muribund. Colecționez artefacte stranii din eonii trecuți, traduc manuscrise fărâmițate, pe care nu le mai poate citi nimeni, vorbesc cu morții, aduc încântare celor vii, îi sperii pe cei slabi de înger și trezesc spaima celor neluminați. Răzbunarea mea e un vânt negru și rece, afecțiunea mea, un soare galben și cald. Mă scutur de regulile și legile după care se conduc oamenii neînsemnați, așa cum își scutură un călător mantaua de praful adunat pe drum. În seara aceasta, te voi onora cu obiceiurile mele. Nu-mi trebuie ceremonie. Vreau să-mi dai cea mai bună cameră, uscată și spațioasă, cu saltea din pene. Voi servi și cina la tine. O felie groasă de porc mistreț mă va sătura, dacă mi-o servești cu garnitura pe care o poți pregăti în bucătăria ta.

– Nu avem porci pe-aici, nici sălbatici, nici domestici. Grubii și erbii i-au mâncat pe cei mai mulți, iar puținii rămași au fost trași în tău. Vă pot servi plăcintă cu carne sau un bol cu scombride violete, dar nu cred că vă vor plăcea, iar plăcinta o să vă scârbească. Hangiul înghiți în sec. Mii de scuze, fiorosule domn. Hanul meu umil nu e potrivit pentru cineva ca dumneavoastră. Fără îndoială, veți găsi unul mai confortabil.

Molloqos se întunecă la față.

– Fără îndoială, rosti, dar, cum nu văd altul prin preajmă, va trebui să mă mulțumesc cu al tău.

Hangiul se șterse cu șorțul pe frunte.

– Fiorosule domn, îmi cer iertare și nu vreau să vă jignesc, dar am avut necazuri cu tagma vrăjitorilor. Unii dintre ei, nu așa de cinstiți ca dumneavoastră, plătesc cu săculeți plini de pietre vrăjite și bile de bălegar date cu sclipici, ca să semene cu aurul, iar despre alții se știe că,

dacă nu le-au convenit serviciile, le-au vrăjit pe nenorocitele de slujnice și pe hangiii nevinovați să se umple de buboaie și de negi.

– Soluția e simplu, declară Molloqos Melancolia. Îngrijește-te să am parte de servirea care trebuie și nu vei avea necazuri. Îți dau cuvântul meu că nu voi face nicio vrajă în sala mare, slugilor tale nu le vor ieși buboaie și negi și nici nu-ți voi plăti cu bălegar. Dar acum am început să mă plictisesc de tachinări. Ziua s-a sfârșit, soarele s-a retras, iar eu sunt ostenit de drum, așa că aici am de gând să rămân peste noapte. Ai de făcut o alegere simplă. Găzduiește-mă, altfel arunc asupra ta Blestemul Buboiului Puturos al lui Gargoo și te las să te înec în propria-ți duhoare până la sfârșitul zilelor. Care nu va fi departe, pentru că pelgranii și erbii sunt atrași de duhori ca șoarecii de brânză.

Hangiul deschise și închise gura, dar nu reuși să scoată un cuvânt. După un moment, se târî într-o parte. Molloqos îi acceptă gestul de capitulare cu o înclinare a capului, urcă restul treptelor și intră în han.

Pe dinăuntru, Hanul Tăului era la fel de întunecat, umed și mohorât ca pe dinafară. În aer plutea un odor amar neplăcut, deși Molloqos nu s-ar fi aventurat să spună dacă îl emana hangiul ori ceilalți mușterii sau venea de la mâncarea pregătită la bucătărie. Când intră vrăjitorul, se făcu liniște în sala mare. Toți ochii se întoarseră spre el, după cum era de așteptat. Cu Mantia cu Înfățișare Fioroasă, era o priveliște înfricoșătoare.

Se așeză la o masă de lângă fereastră. De-abia atunci își permise să-i cerceteze pe ceilalți musafiri ai hanului. Cei de lângă foc, care mârâiau unul către altul cu voci guturale, îi semănau cu niște gulii cu păr. Lângă butoaiele cu bere, o tinerică drăguță râdea și flirta cu doi bărbați, niște ticăloși, evident, dintre care unul părea să nu fie doar om. În apropierea lor, un bătrân dormea pe masă, cu capul proptit pe brațele încrucișate. Femeia de lângă el împroșca resturile de vin din cană și-l scruta bănuitoare pe vrăjitorul din capătul opus al încăperii. Molloqos își dădu seama dintr-o privire că avea de-a face cu o pasăre de noapte, deși, în cazul ei, noaptea era cam trecută. Nu era chiar o urâțenie, însă urechile ei bizare îți creau o stare de neliniștite. Totuși, avea o formă frumoasă, ochi mari, negri și apoși, iar focul trezea reflexii roșietice în părul ei lung și negru.

Cel puțin așa o vedea Molloqos cu ochii cu care se născuse, dar el știa foarte bine că nu se putea încrede în ei. Încet, încet de tot, murmură o invocație și privi din nou, prin ochiul de aur vrăjit din vârful bastonului său. De data asta, văzu realitatea.

La cină, vrăjitorul comandă plăcintă cu carne, pentru că specialitatea casei nu se găsea. După prima mușcătură, lăsă lingura jos, simțindu-se și mai melancolic decât cu un minut înainte. Fuioare de fum ieșeau prin crusta spartă a plăcintei și formau chipuri hidoase în aer, cu guri deschise, schimonosite de durere. Când hangiul se întoarse ca să

se intereseze dacă îi place mâncarea, Molloqos îl privi plin de reproș și-i spuse:

– Ai noroc că nu sunt atât de iute la mânie ca majoritatea fraților mei întru magie.

– Vă sunt recunoscător pentru îngăduință, fiorosule domn.

– Să sperăm că dormitoarele se prezintă mult mai bine decât bucătăria.

– Pentru trei terței, puteți împărți patul cel mare cu Mumpo și familia lui, spuse hangiul, arătând spre țărănoii de lângă foc. O cameră separată vă costă doisprezece.

– Tot ce e mai bun pentru Molloqos Melancolia.

– Camera noastră cea mai bună costă douăzeci de terței și acum e ocupată de prințul Rocallo.

– Scoate-i imediat lucrurile din ea și pregătește-o pentru mine, porunci Molloqos.

Ar fi putut spune mult mai multe, dar tocmai atunci femeia cu ochi negri se ridică și veni la masa lui. El îi făcu semn din cap să se așeze pe scaunul din fața sa.

– Stai jos.

Ea se așeză.

– De ce ești atât de trist?

– Asta-i soarta omului. Mă uit la tine și văd copilul care ai fost. Odată, ai avut o mamă care te-a hrănit la piept. Odată, ai avut un tată care te-a legănat pe genunchi. Erai fetița lor cea frumoasă și prin ochii tăi vedeau minunile lumii. Acum sunt morți și lumea e și ea pe moarte, iar copilul lor își vinde tristețea străinilor.

– Acum suntem străini, dar nu trebuie să rămânem așa, vorbi femeia. Numele meu ...

– ... nu e treaba mea. Ești încă un copil ca să-ți rostești numele adevărat în fața unui vrăjitor.

– Un sfat înțelept. Femeia îl atinse pe mânecă. Ai o cameră? Hai să ne întâlnim la etaj și te voi face fericit.

– Improbabil. Pământul e pe moarte. Și rasa umană. Niciun act erotic nu poate schimba lucrurile, oricât de pervers sau dinamic ar fi.

– Mai sunt speranțe, rosti femeia. Pentru tine, pentru mine, pentru noi toți. Numai anul trecut m-am culcat cu un bărbat care spunea că o femeie din Saskervoy născuse.

– Te-a mințit sau a fost el însuși păcălit. La Saskervoy, femeile plâng ca pretutindeni sau își devorează pruncii din pântec. Numărul oamenilor scade, în curând vor dispărea de tot. Pământul va fi bântuit de deodanzi și pelgrani și alte creaturi și mai rele, până când se va stinge și ultima sclipire de lumină. Nu s-a născut niciun copil. Și nici nu se va naște.

Femeia se cutremură.

– Totuși, spuse, totuși... Câtă vreme bărbații și femeile rezistă, trebuie să încercăm. Încearcă și tu cu mine.

– Cum vrei.

Era Molloqos Melancolia și văzuse limpede cine era ea cu adevărat.

– Când mă voi retrage, poți veni în camera mea și vom încerca împreună adevărul lucrurilor.

Piesele erau din lemn negru, subțiri cât foaia de hârtie și viu colorate. Scoaseră un zgomot discret când le răsuci Lirianne. Jocul era destul de simplu. Jucau pe terței. Lirianne câștigă mai mult decât pierdu, deși nu-i scăpă din vedere faptul că, ori de câte ori era mai mare miza, Chimwazle avea piesele cele mai viu colorate, oricât de promițătoare îi păruseră ale ei la început.

– Norocul e de partea voastră în seara asta, anunță Chimwazle după douăsprezece mâini, dar să joci pe mize atât de mici e plictisitor. Puse pe masă un centum de aur. Cine se aruncă?

– Eu, spuse Rocallo. Pământul e pe moarte, și noi, odată cu el. Ce mai contează câteva monede, acolo, pentru un cadavru?

Lirianne se întristă.

– Eu n-am aur cu care să intru în joc.

– Nu-i nimic, rosti Chimwazle. M-am îndrăgostit de pălăria ta. Joac-o pe ea împotriva aurului nostru.

– Oho, așa merge? Fata lăsă capul pe-o parte și-și trecu vârful limbii peste buze. De ce nu?

Rămase imediat fără pălărie, exact cum se așteptase. Îi oferi premiul lui Chimwazle cu un gest ostentativ și-și scutură pletele, zâmbindu-i când o fixă cu privirea. Avu grijă să nu se uite direct la vrăjitorul așezat lângă fereastră, dar îl observase din clipa când intrase în han. Sfrijit, posac și înspăimântător bărbat. Puțea a vrăjitorie de trăsnea, înăbușind vrăjile mai slabe pe care le emana impostorul odios de Chimwazle. Magii cei mai grozavi erau morți sau fugiseră, uciși de săbiile-umbre sau ascunși în lumile de dedesubt ori de deasupra sau poate pe stele îndepărtate. Puținii rămași pe pământul muribund se adunau în Kaiin – Lirianne știa lucrul ăsta –, sperând să-i apere vrăjile străvechi din spatele zidurilor albe ale orașului. Bărbatul acesta sigur era unul dintre ei.

O furnică palma, iar Gâdilat-Dulce cânta în surdină lângă ea. Lirianne astâmpărase setea oțelului cu sângele primului vrăjitor pe care îl omorâse la șaisprezece ani. Nicio vrajă nu te apăra de o asemenea sabie, deși ea însăși nu se putea proteja decât cu propria minte. Partea cea mai grea când ucideai un vrăjitor era să știi exact când s-o faci, atunci când cei mai mulți te pot transforma în praf din câteva vorbe bine alese.

Veni un rând de bere, pe urmă încă unul. Lirianne sorbi din prima cană, a doua lăsând-o neatinsă la cotul său, însă tovarășii ei beau vârtos. Când Rocallo ceru al treilea rând, Chimwazle simți chemarea naturii, se scuză și traversă sala mare a hanului, în căutarea privatei. Lui Lirianne nu-i scăpă faptul că dădu un ocol cât mai larg mesei necromantului. Creatura aceea palidă și posacă dădea impresia că e adâncită într-o conversație cu prostituata hanului și nici nu-l vede pe pungașul cu pielea atârnând sub barbă și ochii ieșiți din orbite când trece cu pași iuți pe lângă ea, însă ochiul de aur din vârful bastonului său vrăjitoresc se fixase pe Chimwazle și-i urmărea fiecare mișcare.

– Chimwazle ne trage în piept, îi spuse Lirianne lui Rocallo după ce ființa cu chip de broască râioasă plecă de lângă ei. Eu am câștigat ultima

dată, tu de două ori înaintea mea, dar grămada lui de terței e la fel de mare. Monedele se mută când nu ne uităm noi. Se târăsc spre casă de-a lungul mesei. Iar piesele își schimbă desenul.

Prințul scutură din umeri.

– Și ce dacă? Soarele se întunecă. Cine va sta să ne numere terțeii după ce-am murit?

Nepăsarea lui o enervă.

– Ce fel de prinț stă cu mâinile în sân și-l lasă pe un vrăjitor de doi bani să-și bată joc de el?

– Cel care a simțit pe pielea lui ce înseamnă Teribila Mâncărime a lui Lugwiler și nu vrea s-o mai simtă o dată. Chimwazle mă amuză.

– Pe mine m-ar amuza să-l gâdil.

– Sunt convins că nu se va mai opri din râs.

În clipa aceea, o umbră coborî asupra lor. Lirianne ridică ochii și-l văzu pe necromantul fioros la chip aplecându-se deasupra lor.

– N-am mai jucat o mână de pegotty de vreo trei sute de ani, rosti el pe un ton sepulcral. Mă primiți și pe mine?

Stomacul Marelui Chimwazle se răzvrătea. De vină era plăcinta cu carne, plină de zgârciuri și seu. Sau omulețiі-twk pe care îi mâncase în pădure. Delicioși, dar niciodată ușor de digerat. Poate că-i mai are încă în stomac și-l înțeapă cu lăncile lor micuțe. Ar fi trebuit să se oprească la doisprezece, dar, odată ce începuse, îi venise foarte ușor să-și spună că ar mai merge unul și poate încă unul după el. Oare lăncile lor sunt otrăvite? Asta nu-i trecuse prin cap. Era un gând dezagreabil.

Aproape la fel de dezagreabil ca hanul acesta. Ar fi trebuit să-l asculte pe pooner. Hanul Tăului nu avea nimic care să-l recomande, poate numai drăguța aceea pistruiată care venise să joace pegotty cu el. Îi câștigase deja pălăria. Mai puțin și-i va lua cizmele, apoi ciorapii. Chimwazle nu aștepta decât să se ducă la culcare călătorii din încăpere ca să treacă serios la atac. Rocallo era prea mărginit și rușinos ca să-și bage

nasul, era sigur. Odată ce Chimwazle îi va câștiga fetei hainele, ea nu va mai avea pe ce să joace, decât pe ea însăși, și atunci o va putea înhăma la căruță, la distanță de un brat în fața lui Polymumpho. N-are decât s-o urmărească poonerul, măcar așa o să le dea de lucru picioarelor ălora păroase. Poate că Chimwazle nici nu va mai trebui să-l pocnească cu biciul.

Privata era îngustă, puțea și nu aveai nici bancă, nici bare de sprijin, ci doar o gaură în podea. Lăsându-se deasupra ei cu pantalonii pe vine, Chimwazle icni când își goli măruntaiele. Treaba aceasta nu-i plăcuse niciodată, pentru că era însoțită de riscul de-a trezi spiriduşul ascuns în porțiunile lui intime mai cărnoase, spiriduș care se distra rostind cu glas tare că bărbăția lui Chimwazle e un clicăr ofilit (la distracția lui preferată refuza și să se gândească).

De data asta scăpă de nenorocirea cu spiriduşul, dar îl aștepta una și mai mare când se întoarse în han și văzu că magicianul cel înalt și cu față înfricoșătoare se așezase chiar la masa lui. Chimwazle avusese destule experiențe cu vrăjitori însemnați, ca să știe că nu-și mai dorește altele. Înfățișarea lui actuală era consecința unei neînțelegeri pe care o avusese cu unul dintre ei la o răscruce, iar spiriduşul gură-spartă, ascuns în pantalonii lui, era o amintire lăsată de vrăjitoarea Eluuna, de afecțiunea căreia se bucurase timp de două săptămâni când fusese tânăr, slab și frumos. Vrăjitorul ăsta în roșu și negru nu avea farmecele Eluunei, dar s-ar putea să aibă firea ei nestatornică. Nu știai niciodată ce gafe mici și omisiuni nevinovate ar putea fi luate drept jigniri de moarte de către un vrăjitor.

Totuși, nu avea ce face, dacă nu cumva intenționa să fugă în noapte, idee care nu i se părea deloc recomandabilă. Nopțile erau ale grubilor, ghulilor și leucomorfilor; pe lângă asta, exista posibilitatea ca pe el să-l aștepte și niște omuleți-twk. Așa că Chimwazle zâmbi cum știu el mai frumos, se așeză pe scaunul lui și plescăi din buze.

– Văd că ni s-a mai alăturat un jucător. Hangiule, fugi și-adu-ne niște bere pentru noul nostru prieten. Și grăbește-te, ca să nu te trezești că-ți crește un buboi în vârful nasului.

– Eu sunt Molloqos Melancolia și nu beau bere.

– Văd că ești din tagma vrăjitorilor, spuse Chimwazle. Avem ceva în comun, tu și cu mine. Câte vrăji știi să faci?

– Asta nu te privește pe tine, îl avertiză Molloqos.

– Hai, lasă, nu te supăra așa. A fost o întrebare nevinovată, între colegi. Și eu sunt înarmat cu șase vrăji puternice, nouă mai slăbuțe și o sumedenie de incantații. Chimwazle amestecă piesele. Sandestinul meu așteaptă afară, deghizat în pooner și legat la căruță, gata să zboare cu mine în cer, la porunca mea. Dar fără vrăjitorii la masă, te rog! Aici

domnește norocul și nu poate fi înfrânt de vrăji! Spunând acestea, puse un centum de aur în mijlocul mesei. Haideți, haideți, aruncați-vă mizele! Pegotty are mai multă savoare când potul lucește de aur.

– Întocmai, zise Rocallo, punând un centum peste al lui Chimwazle.

Lirianne nu reuși decât să facă botic (unul cât se poate de drăgălaș).

– Eu n-am aur și-mi vreau pălăria înapoi.

– Atunci trebuie să-ți pui cizmele la bătaie.

– Chiar trebuie? Bine, atunci.

Vrăjitorul rămase tăcut. În loc să ducă mâna la săculeț, lovi de trei ori în podea cu bastonul lui de abanos și rosti o scurtă incantație pentru risipirea iluziilor și înșelătoriilor. Imediat, centumul lui Chimwazle deveni un păianjen gras care se plimbă încet pe tăblie cu opt picioare păroase, iar grămada de terței din fața lui se transformă în gândaci care începură să mișune în toate direcțiile.

Fata țipă. Prințul chicoti. Chimwazle își înghiți panica și-și îndreptă brusc spatele, tremurând din fălci.

– Uite ce-ai făcut! Îmi datorezi un centum de aur.

– Nici vorbă! se scandalizâ Molloqos. Ai încercat să ne tragi pe sfoară cu o vrajă ieftină. Chiar ai crezut că-l poți păcăli pe Molloqos Melancolia cu un șiretlic atât de jalnic?

Ochiul de aur din vârful bastonului clipi, în timp ce aburi verzi se ridicau în vârtejuri amenințătoare din globul de cristal.

– Încetișor, încetișor, protestă prințul Rocallo. Sunt amețit de la bere și-mi țiuie urechile de la vorbe grele.

– Vai, o să vă duelați? Lirianne bătu din palme. Ce vrăji grozave o să vedem?

– Hangiul ar putea protesta, spuse Rocallo. Asemenea întreceri sunt o nenorocire pentru han. Când se duelează doi spadasini, se sparg numai niște vase și poate curge o picătură-două de sânge pe podele. Arunci o găleată cu apă fierbinte și-i arunci pe spadasini afară. Dar, când se bat doi vrăjitori, se prea poate ca din han să rămână doar ruine și fum.

– Ptiu! exclamă Chimwazle, tot tremurând din fălci.

Îi stătea pe buze un șir lung de replici, una mai jignitoare decât alta, dar precauția îl făcu să-și înghită fiecare silabă. Așa că sări în picioare, atât de brusc, încât își trimise scaunul la podea.

– Hangiul nu trebuie să se teamă de așa ceva. Vrăjile mele sunt mult prea puternice ca să le fac numai pentru distracția unor muieruște fără pălărie și-a unor impostori care se dau drept prinți. Marele Chimwazle nu-i bătaia de joc a nimănui, ascultați ce vă spun.

Spunând acestea, se retrase în grabă, înainte ca vrăjitorul în roșu și negru să mai găsească vreun motiv de supărare. Un păianjen alb și gras și un rând de gândaci porniră după el cu pași iuți, atât de repede cât puteau piciorușele lor.

Din foc rămăseseră doar tăciunii, iar aerul se răcise. Întunericul se aduna în colțurile sălii mari a hanului. Țărănoii de lângă poliță se înghesuiau unii într-alții, vorbindu-și pe sub mustăți. Ochiul auriu din vârful bastonului lui Molloqos Melancolia privea când încoace, când încolo.

– Ai de gând să-l lași pe escroc să scape? întrebă fata.

Molloqos nu catadicsi să-i răspundă. În curând, toate măștile vor cădea. Impostorul de Chimwazle era cea mai neînsemnată dintre preocupările lui. Săbiile-umbre erau aici, ca și alte lucruri foarte, foarte rele. Pe lângă asta, parcă auzea și un șuierat slab.

Hangiul îl scuti de alte întrebări, apărând dintr-odată lângă el, ca să-l anunțe că i se pregătise camera, dacă dorea cumva să se retragă.

– Doresc. Molloqos se ridică, proptindu-se în baston. Își aranjă Mantia cu Înfățișare Fioroasă și spuse: condu-mă.

Hangiul luă o lampă de pe perete, aprinse fitilul și mări flacăra.

– Poftiți după mine, vă rog, fiorosule domn.

Trei șiruri lungi de trepte strâmbe urcă Molloqos în spatele hangiului cu lampa, până când, în cele din urmă, ajunseră la ultimul etaj, în dreptul unei uși grele, din lemn.

Cea mai bună cameră din Hanul Tăului nu era deloc mare. Tavanul era jos, iar scândurile podelei scârțâiau alarmant. Singura fereastră se deschidea spre tău, ale cărui ape întunecate fremătau și se unduiau în lumina scăzută a stelelor îndepărtate. Lângă pat, pe o măsuță cu trei picioare, o lumânare de seu stătea strâmb, într-o baltă de ceară întărită, și pâlpâia. Un scrin și un scaun cu spătar drept erau singurele piese de mobilier, în afară de pat. Umbre dese se îngrămădeau în colțuri, negre ca burdihanul unui deodand. Aerul era umed și rece, iar Molloqos auzea vântul șuierând prin deschizăturile obloanelor.

– Salteaua e din pene? întrebă.

– N-avem decât pene la Hanul Tăului. Hangiul agăță lampa de un cârlig. Vedeți, acestea sunt două plăci tari, care culisează și blochează ușa și geamul. Uite-așa. Vă puteți odihni liniștit la noapte, fără să vă temeți de intruși. În scrinul de la piciorul patului găsiți încă o pătură. Puteți să vă puneți în el hainele și alte lucruri de valoare. Lângă el e oala de noapte. Mai doriți ceva?

– Numai singurătate.

– Cum porunciți.

Molloqos ascultă pașii hangiului coborând treptele. Când fu mulțumit că rămăsese singur, inspectă atent camera, ciocănind pereții, cercetând ușa și fereastra și lovind în podele cu bastonul. Scrinul de la piciorul patului avea fund dublu care se deschidea pe dedesubt, dezvelind o ascunzătoare. Fără îndoială că pe-acolo se furișau hoții și uciga-șii, ca să-i ușureze de lucruri pe călătorii neglijenți și să le ia viața. Cât privea patul...

Molloqos ocoli salteaua de departe și se așeză în scaun, cu bastonul în mână. Ultimele lui vrăji îi cântau în minte. Nu dură mult până când apăru primul vizitator. Bătu la ușă încet, dar insistent. Molloqos deschise, o pofti înăuntru și trase zăvorul în locașul lui.

– Ca să nu fim deranjați, explică el.

Femeia brunetă zâmbi seducător. Desfăcu șireturile care-i legau rochia, apoi o scutură de pe umeri și-o lăsă să cadă pe jos.

– Nu vrei să-ți dai jos mantia?

– Mai degrabă mi-aș smulge pielea.

Femeia se înfioră în brațele lui.

– Vorbești foarte ciudat. Mă înspăimânți. I se făcu pielea de găină. Ce-ai în mână?

– Încetează.

O înjunghie în gât. Ea se lăsă în genunchi, horcăind. Când deschise gura, colții îi sclipiră în semiîntuneric, lungi și ascuțiți. Sângele i se scurgea, negru, pe gât. Un leucomorf, își zise Molloqos, sau o ciudățenie și mai mare. Sălbăticia gemea de ființe stranii: corcituri zămislite de demoni sau deodanzi, odrasle de succubus și incubus, bărbați crescuți în cade, monștri născuți în bălțoace, din carne putredă.

Aplecându-se deasupra cadavrului palid, Molloqos Melancolia îi dădu la o parte părul de pe obraz și o sărută; o dată pe frunte, o dată pe fiecare obraz, și o dată pe gură, prelung. Viața părăsi cadavrul cu o ultimă înfiorare și intră în el, lăsându-l cu răsuflarea întretăiată, caldă ca un vânt de vară din zilele tinereții lui, când soarele ardea mai puternic și se mai auzeau râsete în orașe.

Când se răci cadavrul, Molloqos rosti Zapisul lui Cazoul, iar cadavrul deschise ochii. Îi porunci să se ridice, ca să stea de pază cât doarme el. Simțea o oboseală cumplită, dar nu se făcea să fie luat pe neașteptate. Aveau să mai vină și alți vizitatori în noaptea aceea, nu se îndoia.

Visă orașul Kaiin, scânteind în spatele zidurilor lui albe, înalte.

Răcoarea plutea în aerul nopții când Chimwazle se strecură afară din han pe o ușă laterală. Din tău se ridica o ceață gri, iar el auzi apa fremătând dedesubt, ca și când ceva s-ar fi mișcat printre umbre. Lăsându-se pe vine, se uită atent la stânga și la dreapta, mișcând din ochii bulbucați pe sub căciula bleagă, dar nu văzu niciun omuleț-twk. Nu auzi nici bâzâitul amenințător al aripilor de libelulă.

Așadar, nu-i dăduseră de urmă. Bun. Era timpul să plece. N-avea nicio îndoială că pădurea gemea de ghuli și erbi, dar prefera să riște o

întâlnire cu ei decât să mai dea ochii cu necromantul. Câteva lovituri scurte de bici și poonerul îi va lăsa pe toți în urmă. Iar dacă nu, Polymumpho avea mai multă carne pe el decât Chimwazle. Rânjind cu gura până la urechi, coborî agale pe movila pietroasă, legănându-și burta.

La jumătatea drumului, observă că-i lipsește căruța.

– Pooner nemernic! strigă și se împiedică, șocat. Hoțul! Hoțul! Unde mi-e căruța, măi, grăsan păduchios?

Nu-i răspunse nimeni. La baza treptelor nu se vedea nimic, doar o lectică lugubră și patru deodanzi uriași, cu pielea neagră ca noaptea, intrați în tău până la genunchi. Creșteau apele, își dădu seama dintr-odată Chimwazle. Hanul Tăului devenise o insulă.

Furia luă locul temerilor. Toată lumea știa că deodanzii savurau gustul cărnii de om.

– Mi-ați mâncat poonerul? îi întrebă.

– Nu, răspunse unul, arătându-și gura plină de colți de fildeș lucios, dar vino mai aproape și te vom mânca bucuros pe tine.

– Pfui, scuipă Chimwazle.

Acum, că se apropiase, văzu că deodanzii erau morți. Necromantul era de vină, mai mult ca sigur. Își linse agitat lobul urechii și-i veni în minte un vicleșug.

– Stăpânul vostru, Molloqos, a poruncit să mă duceți degrabă la Kaiin.

– Sssigur, șuieră deodandul. Molloqos poruncește, iar noi ne supunem. Hai, suie-te și te ducem îndată.

Felul în care îi vorbise îl făcu pe Chimwazle să pună la îndoială înțelepciunea vicleșugului plănuit. Sau poate se răzgândi din cauză că cei patru deodanzi începură să scrâșnească din colții ascuțiți. Șovăi, apoi, brusc, simți un freamăt în spatele lui, o șoaptă de vânt la ceafă.

Se răsuci. Un omuleț-twk plutea la câțiva centimetri de fața lui, cu lancea pregătită de atac, însoțit de alți doisprezece, în spatele său. Chimwazle bulbucă ochii și mai tare când văzu câți se adunaseră la etajele superioare ale hanului, groși cât o prelată și colcăind de viermi. Libelulele formau un nor verde sclipitor, aducător de furtună.

– Acum vei muri, zise omulețul-twk.

Limba lipicioasă a lui Chimwazle atacă prima, smulgându-l pe micul luptător verde de pe libelulă. Când îl mestecă și-l înghiți, norul prinse aripi, bâzâind furios. Țipând de spaimă, Marele Chimwazle nu avu de ales, ci trebui s-o ia la fugă înapoi pe trepte, spre han, urmărit de un roi de libelule și de hohotul unui deodand.

Lirianne era iritată.

Ar fi fost mult mai ușor dacă i-ar fi convins pe cei doi vrăjitori să se bată între ei, ca să-și istovească magia unul pe celălalt. Că înfricoșătorul Molloqos l-ar face harcea-parcea pe odiosul Chimwazle nu încăpea îndoială, dar, oricât de multe vrăji ar fi fost necesare pentru asta, tot i-ar mai fi rămas câteva când venea vremea să se ocupe ea de el.

În schimb, Molloqos plecase la culcare, iar Chimwazle se făcuse nevăzut în noapte, lași ca un crab.

– Uite ce-a făcut cu pălăria mea, se plânse Lirianne, smulgând-o de pe jos.

Chimwazle o călcase în picioare când plecase în grabă, iar pana se rupsese.

– Cu pălăria lui, o corectă Rocallo. Ai pierdut-o.

– Da, dar aveam de gând s-o câștig înapoi. Deși presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu s-a transformat într-un gândac. Își puse pălăria înapoi pe cap, așezând-o șmecherește, pe-o parte. Mai întâi distrug lumea, apoi pălăria mea.

– Chimwazle a distrus lumea?

– El, răspunse Lirianne cu glas aspru, și tagma lui. Vrăjitori și vrăjitoare, înțelepți, magi și arhimagi, magicieni și farmazoni, solomonari, scamatori, adoratori ai diavolului. Necromanți, geomanți, aeromanți, piromanți, taumaturgi, bântuitori de vise, țesători de vise, mâncători de vise. Toți la un loc. Păcatele lor sunt scrise pe cer, negre ca soarele.

– Dai vina pe magia neagră pentru sfârșitul lumii?

– Noo! Proștii de oameni sunt de vină. Magia albă și magia neagră sunt două fețe ale aceleiași monede. Tomurile antice spun povestea, pentru cei destul de pricepuți ca să le citească corect. Mai demult, nici nu exista magie. Cerul era de un albastru intens, soarele strălucea fierbinte și galben, pădurile erau pline de căprioare, iepuri și păsări cântătoare și omul prospera pretutindeni.

Oamenii aceia de demult au construit turnuri de sticlă și oțel mai înalte ca munții și nave cu pânze de foc, care i-au dus la stele. Unde sunt minunile acelea acum? Pierdute, dispărute, uitate. În schimb, avem vrăji, farmece, blesteme. Aerul se răcește, prin pădure umblă grubi și ghuli, deodanzii bântuie ruinele orașelor străvechi, pelgranii stăpânesc cerul pe unde zbura odată omul. Cine e de vină pentru toate astea? *Vrăjitorii!* Magia lor e o pacoste pentru soare și pentru suflet. De câte ori se rostește o vrajă aici, pe pământ, soarele devine mai întunecat.

Poate că fata ar fi spus mai multe, dacă Chimwazle ochi-bulbucați n-ar fi ales chiar momentul acela să-și facă apariția pe ușă, cu mâinile în jurul capului.

– Alungați-i! urlă el, împleticindu-se printre mese. Au, au, au! Scăpați-mă de ei, sunt nevinovat, nu eu am fost acela!

Tot strigând așa, se prăbuși la podea, unde se zvârcoli și se rostogoli, plesnindu-se peste cap și peste umeri și implorând ajutor împotriva unor atacatorilor care nu se vedeau nicăieri.

– Twk, țipă, twk, twk, afurisiți de twk! Plecați de pe mine, plecați de pe mine!

Prințul Rocallo scoase o grimasă.

– Destul! Chimwazle, căcăciosule, încetează cu miorlăiala. Unii dintre noi încearcă să bea.

Pungașul se rostogoli pe fundul său, care era lat, tremurător ca piftia și bine căptușit.

– Omuleții-twk...

– ... rămân fără, rosti Lirianne.

Ușa rămase larg deschisă, dar niciun omuleț-twk nu-l urmărise pe Chimwazle înăuntru. Chimwazle clipi și se uită în toate părțile, ca să se

asigure că e adevărat. Deși nu se vedea niciun omuleț-twk, se umpluse pe ceafă de buboaie care deja supurau, în locurile în care îl înțepaseră cu lăncile, iar pe obraji și pe frunte îi ieșeau altele, proaspete.

– Sper că știi o vrajă tămăduitoare, vorbi Rocallo. Arată foarte urât. Din cel de pe obraz îți curge sânge.

Chimwazle scoase un zgomot între icnet și orăcăit și strigă:

– Creaturi mârșave! N-aveau niciun motiv să mă chinuie așa. N-am făcut decât să-i mai împuținez, că sunt mult prea mulți. Au mai rămas o sumedenie! Pufnind, se ridică în picioare și-și scoase căciula. Unde-i hangiul ăla împuțit? Îmi trebuie niște unguent imediat. Încep să mă mănânce înțepăturile.

– Mâncărimea e numai primul simptom, spuse Lirianne, cu un zâmbet binevoitor. Lăncile omuleților-twk sunt înmuiate în venin. Până dimineață, vei avea un cap cât o baniță, limba ți se va înnegri și va plesni, urechile și se vor umple de puroi și vei simți o dorință nestăvilită de a te împerechea cu un hoon.

– Un hoon? orăcăi Chimwazle, îngrozit.

– Sau poate un grub. Depinde de otravă.

Chimwazle se făcu și mai verde la față.

– Nu voi îngădui o asemenea jignire! Puroi? Hooni? Nu există niciun leac, niciun balsam, niciun antidot?

Lirianne lăsă capul pe-o parte, gânditoare.

– Păi, i-am auzit pe unii zicând că sângele de vrăjitor e un leac sigur împotriva oricăror otrăvuri sau toxine.

– Vai, spuse Chimwazle, ușurat. Ni s-a zădărnicit planul. Să ne întoarcem înapoi, în sala mare. Haideți să punem altceva la cale, cu o bere în față.

Se scărpină furios sub bărbie și gemu.

– De ce să nu spargem ușa? întrebă Lirianne. Un tip așa bine clădit ca tine... Îl strânse de braț și zâmbi. Sau preferi să faci un hoon să moară de plăcere?

Chimwazle se înfioră, deși până și un hoon ar fi fost de preferat mâncărimii. Înălțând ochii, zări gemulețul. Era deschis foarte puțin, dar putea fi suficient.

– Rocallo, prietene, ridică-mă pe umeri.

Prințul îngenunche.

– Cum vrei.

Era mai puternic decât arăta și-l ridică foarte ușor pe Chimwazle în aer, deși pungașul era o matahală. Nu-l îngroziră prea mult nici zgomotele violente de trompetă scoase de părțile intime ale lui Chimwazle.

Lipindu-și nasul de geam, Chimwazle vârî limba prin deschizătură și o strecură în jos, în cadrul ușii, apoi o răsuci de trei ori în jurul scândurii de lemn care bloca intrarea. Încet, încet, ridică zăvorul din locaș... dar se dovedi prea greu pentru limba lui și scândura căzu zdrăngănind pe podea. Chimwazle se lăsă pe spate, prințul Rocallo își pierdu echilibru și cei doi căzură unul peste altul, icnind și blestemând. Lirianne sări grațios într-o parte.

Atunci se deschise larg ușa.

Molloqos Melancolia nu trebui să scoată un cuvânt.

În liniște, le făcu semn să intre și tot în liniște se supuseră și ei, Chimwazle trecând peste prag în patru labe, iar tovarășii lui pășind sprinteni pe lângă el. După ce intrară toți, Molloqos închise ușa și trase încă o dată zăvorul la loc.

Pungașul de Chimwazle era aproape de nerecunoscut cu căciula lui bleagă, fața de broască plină de buboaie cu puroi și umflături în locurile unde îl sărutaseră lăncile omuleților-twk.

– Balsam, orăcăi el, ridicându-se pe picioarele nesigure. Avem venit după balsam, ne cerem iertare că te deranjăm. Fiorosule domn, dacă ai cumva, din întâmplare, o pomadă împotriva mâncărimii...

– Eu sunt Molloqos Melancolia. Nu mă ocup de unguente. Vino aici și pune mâna pe bastonul meu.

O clipă, Chimwazle păru că vrea s-o ia la goană, dar până la urmă lăsă capul jos, își târî picioarele mai aproape și cuprinse cu degete moi și răsfirate capul de abanos al bastonului vrăjitorului cel înalt. Înăuntrul globului de cristal, Ochiul Văzător de Adevăr îi țintea pe Lirianne și pe Rocallo. Când Molloqos izbi cu bastonul în podea, ochiul mare și auriu clipi o dată.

– Acum privește-i din nou pe tovarășii tăi și spune-mi ce vezi.

Chimwazle rămase cu gura deschisă, iar ochii lui bulbucați mai aveau puțin și-i ieșeau din cap.

– Fata e învăluită de umbre, rosti el, de-abia răsuflând, iar sub fața ei pistruiată văd un craniu. Iar prințul tău...

– ... e un demon.

Creatura numită prințul Rocallo râse și-și lăsă toate farmecele să piară. Avea carnea roșie și crudă, lucind ca suprafața soarelui, ca un soare pe jumătate mâncat de lepră neagră. Din nări îi ieșea un fum puturos, scândurile din podea începură să fumege sub picioarele lui cu gheare, iar din vârful degetelor îi țâșniră unghii lungi și negre, lungi cât lama de cuțit.

Atunci Molloqos rosti un cuvânt și izbi din nou cu bastonul în podea, iar dintr-un colț al camerei, cadavrul unei femei îi sări demonului în spinare. Cât cei doi se clătinară, încercând să se sfâșie unul pe altul, Lirianne sălță într-o parte, iar Chimwazle căzu pe dosul lui cât casa. Duhoarea de carne arsă umplu camera. Demonul smulse unul din brațele cadavrului și-l azvârli în capul lui Molloqos, însă moarta nu simți durere și-și încolăci brațul celălalt în jurul gâtului său. Sângele negru îi curgea pe obraji ca lacrimile când îl trânti cu spatele pe pat. Molloqos bătu iar cu bastonul. Podeaua de sub pat se căscă, salteaua se înclină, iar demonul și cadavrul alunecară într-un hău negru. În clipa următoare, se auzi un plescăit, urmat de o hărmălaie infernală, răcnete demonice amestecate cu fluierături și șuiere cumplite, ca și când apa din mii de ceainice ar fi început să fiarbă deodată. Când patul reveni la poziția normală, hărmălaia se mai potoli, dar trecu multă vreme până se liniști de tot.

– Ce-a... ce-a fost asta? întrebă Chimwazle.

– Țipari șuierători. Hanul e renumit pentru ei.

– Îmi aduc aminte clar când mi-a spus hangiul că țiparii nu mai sunt pe meniu.

– Ei nu sunt pe meniul nostru, dar noi suntem pe al lor.

Lirianne făcu botic și spuse:

– Ospitalitatea de la Hanul Tăului lasă mult de dorit.

Chimwazle se îndreptă spre ușă.

– Am de gând să stau serios de vorbă cu hangiul. Mi se pare că trebuie să ne mai scadă din preț.

Se scărpină zdravăn pe buboaie.

– Nu te sfătuiesc să te întorci în sala mare, spuse necromantul. La Hanul Tăului, nimeni nu e cine pare a fi. Familia păroasă de lângă foc e formată din ghuli îmbrăcați în piele de om, veniți aici pentru plăcinta cu carne. Bărbosul în straie rufoase de cavaler din Thorsingol e un spirit malefic, blestemat pentru eternitate să mănânce scombride violete, din cauză că s-a dovedit zgârcit în timpul vieții. Demonul și leucomorful nu mai au cum să ne îngrijoreze, dar gazda noastră umilă e cea mai ticăloasă dintre toți. Cel mai înțelept lucru e să fugiți. Vă sugerez să ieșiți pe fereastră.

Marele Chimwazle nu așteptă să i se mai spună o dată. Merse iute la fereastră, deschise obloanele și scoase un urlet de spaimă.

– Tăul! Am uitat de el. Tăul a încercuit hanul, n-avem cum să fugim.

Lirianne privi peste umărul lui și văzu că are dreptate.

– Apele au crescut, spuse ea, gânditoare.

Nu era deloc bine. Învățase să înoate înainte de-a merge, dar apele uleioase nu păreau prea sănătoase și, deși nu se îndoia că Gâdilat-Dulce i-ar fi venit de hac oricărui țipar șuierător, era greu să înoți și să te lupți cu sabia în același timp. Se răsuci spre necromant.

– Atunci suntem condamnați. Dacă nu cumva ne salvezi tu cu o vrajă.

– Ce vrajă vrei să fac? întrebă Molloqos, pe un ton mușcător. Să invoc Agenția Expedierilor Îndepărtate, ca să ne azvârle pe toți trei la capătul celălalt al pământului? Să chem focul din cer cu Excelentul Spray Prismatic, ca să ardă hanul ăsta păcătos din temelii? Să invoc Înghețul lui Phandaal, ca să înghețe bocnă apele tăului și să putem fugi călcând pe ele?

Chimwazle părea plin de speranță.

– Da, te rog.

– Pe care-o vrei?

– Pe oricare.

Marele Chimwazle n-avea de gând să devină umplutură de plăcintă. Își scărpină un buboi de sub bărbie.

– Sigur știi să faci și tu vrăjile astea, spuse Molloqos.

– Am știu odată, recunoscu Chimwazle, dar mi-a furat un pungaș cartea de vrăji.

Molloqos chicoti. Era cel mai trist sunet pe care îl auzise Lirianne vreodată.

– Nu contează. Toate mor, chiar și magia. Farmecele pălesc, vrăjitoriile se deslușesc, de cărțile de magie se alege praful, nici cele mai puternice vrăji nu mai merg ca altădată.

Lirianne lăsă capul pe-o parte.

– E-adevărat?

– E-adevărat.

– Oho.

Scoase sabia și-l gâdilă pe Molloqos cu ea la inimă.

Necromantul muri fără un sunet. Picioarele îi cedară încet, ca și când ar fi îngenuncheat ca să se roage. Când fata îi trase sabia din piept, un fuior de fum roșu se înălță din rană. Mirosea a nopți de vară și respirație de fată mare, dulce ca primul sărut.

Chimwazle era șocat.

– De ce-ai făcut asta?

– Era un necromant.

– Era singura noastră speranță.

– Nu ai nicio speranță. Își șterse de mânecă lama sabiei. Când aveam cincisprezece ani, un aventurier tânăr a fost rănit în fața hanului tatălui meu. Tata era prea bun la suflet ca să-l lase să moară în țărână, așa

că l-am cărat la etaj și l-am îngrijit până când s-a făcut sănătos. Imediat după ce a plecat, am descoperit că eram însărcinată. Șapte luni de zile, mi s-a umflat pântecul și am visat un copilaș cu ochii lui albaștri. În luna a opta, burta nu mi-a mai crescut. Slăbeam pe zi ce trecea. Moașa mi-a explicat totul. Ce rost are să aduci o viață într-o lume aflată pe moarte? Pântecul meu era mai înțelept decât inima mea, mi-a spus. Iar când am întrebat-o de ce e lumea pe moarte, s-a aplecat spre mine și mi-a spus: „E lucrătura vrăjitorilor."

– A mea nu este, ripostă Chimwazle, scărpinându-se pe obraji cu ambele mâini, înnebunit de mâncărime. Dar dacă se înșela?

– Atunci vei fi murit degeaba.

Lirianne îi simțea mirosul fricii. Și pe cel de vrăjitor, dar slab, tot mai slab, înăbușit de duhoarea verde a groazei. Era cu adevărat un magician din soiul celor mai prăpădiți.

– Auzi țiparii? îl întrebă. Sunt încă flămânzi. Vrei să te gâdil puțin?

– Nu.

Chimwazle se dădu înapoi, răsfirându-și degetele însângerate.

– Mori mai iute decât dacă te mănâncă țiparii de vii.

Gâdilat-Dulce flutură prin aer, scânteind la lumina lumânării.

– Nu te apropia, o avertiză, sau îl invoc pe Excelentul Spray Prismatic să vină asupra ta.

– Ai face-o. Dacă ai ști cum. Dar nu știi. Sau dacă ar merge. Dar nu va merge, dacă e să-l cred pe răposatul tău prieten.

Chimwazle mai făcu un pas înapoi și se împiedică de cadavrul necromantului. Întinzând mâna ca să-și atenueze căderea, atinse cu degetele bastonul vrăjitorului. Apucându-l, sări înapoi în picioare.

– Nu te apropia. Bastonul ăsta mai are destul putere, te previn. O simt.

– Tot ce se poate, dar nu o poți folosi tu.

Lirianne era sigură de asta. Chimwazle era un vrăjitor de trei lulele. Mai mult ca sigur că furase piesele de pegotty și plătise ca să-i transforme altcineva gândacii în monede. Un sărăntoc. Se hotărî să-i pună repede capăt nenorocirii.

– Stai pe loc, Gâdilat-Dulce te va vindeca de mâncărime. Îți promit că n-o să te doară.

– Dar pe tine te va durea.

Chimwazle prinse bastonul cu ambele mâini și-o izbi în moalele capului cu globul de cristal.

Chimwazle jecmăni meticulos cadavrele înainte de-a le face vânt pe toboganul de sub pat, sperând să-i domolească pe țipari. Fata era chiar mai frumoasă despuiată decât îmbrăcată și tremură ușor când o târî prin cameră.

– Mare păcat, mormăi el, când îi dădu drumul în hău.

Pălăria ei era mult prea mică pentru el și mai avea și pana ruptă, dar sabia era din oțel șlefuit, punga atârna grea de terței, iar cizmele erau dintr-o piele fină și elastică. Prea mici pentru labele lui, dar poate că într-o zi avea să mai găsească o frumușică pistruiată care să le poarte.

Chiar și mort, necromantul avea o figură atât de sinistră, încât Chimwazle aproape că se temu să-l atingă, însă țiparii șuierau întruna acolo, dedesubt, iar el știa că șansele de scăpare aveau să-i crească mult dacă erau sătui. Așa că-și luă inima în dinți, îngenunche și desfăcu agrafa care ținea mantia cumplitului vrăjitor. Când rostogoli cadavrul ca să i-o dea jos, trăsăturile vrăjitorului se înmuiară precum ceara neagră și se topiră într-o baltă pe podea. Chimwazle se pomeni îngenuncheat deasupra unui hoit zbârcit și știrb, cu ochi mici și albi și piele ca pergamentul, cu scăfârlia acoperită de o pânză de păianjen din fire albastru închis. Hoitul nu atârna mai greu decât un sac de piele, dar buzele i se întinseră într-un zâmbet discret când îl azvârli țiparilor.

Mâncărimea îl mai lăsase. Se mai scărpină de câteva ori, apoi își prinse mantia necromantului pe umeri. Dintr-odată, se simți mai înalt, mai tare, mai ferm. De ce să se teamă de creaturile din sala mare? Ba să se teamă ele de el! Coborî treptele fără să privească înapoi. Stafia și ghulii îi aruncară o singură privire și-i făcură loc. Până și ei știau că nu era

cazul să tulbure un vrăjitor cu o înfățișare atât de fioroasă. Numai hangiul îndrăzni să-l agrăiască:

– Fiorosule domn, șopti, cum îmi veți plăti?

– Cu asta. Scoase sabia și îl gâdilă cu ea. Nu voi recomanda Hanul Tăului altor călători.

Apele negre înconjurau încă hanul, dar nu-i ajungeau decât până la talie, iar lui îi veni destul de ușor să înainteze prin ele până la uscat. Omuleții-twk dispăruseră în noapte, iar țiparii șuierători se potoliseră, însă deodanzii erau tot acolo unde-i văzuse prima dată, așteptând lângă lectica de fier. Unul dintre ei îi veni în întâmpinare:

– Pământul e pe moarte, iar soarele se va stinge în curând, îi spuse. Când va pieri și ultimul licăr, toate vrăjile vor dispărea, iar noi ne vom înfrupta din carnea albă și tare a lui Molloqos.

– Pământul e pe moarte, dar voi sunteți deja morți, replică Chimwazle, minunându-se de timbrul grav și lugubru al glasului său. Când va dispărea soarele, toate vrăjile vor pieri, iar voi vă veți scurge, putregăiți, în cloaca începuturilor. Se urcă în lectică și le porunci deodanzilor să-l ridice.

– La Kaiin.

Poate că undeva, în orașul acela cu ziduri albe, va găsi o slujnicuță mlădioasă, care să danseze goală pentru el, încălțată cu cizmele pistruiatei. Sau, dacă nu o slujnicuță, măcar un hoon.

Molloqos Melancolia înainta prin întunericul violet, purtat deasupra pământului într-o lectică de fier, de către patru deodanzi morți.

Traducere de ANTUZA GENESCU

G.R.R. MARTIN, *A Night at the Tarn House*, 2009

NUME DE COD: ANTICIPAȚIA 2014

După ce juriul a deliberat, clasamentul celei de a doua etape a concursului nostru arată astfel:

Reculul praștiei (Alexandru Lamba) 14 puncte

Mașinuța (Alexandru Costache) 12 puncte

Oescion (Rareș Călugăr) 10 puncte

Deja Vu (Octavian Guzun) 5 puncte

Pământurile (Cătălin Alexandru Omuț) 4 puncte

Scorul a fost calculat pe baza clasamentelor celor trei membri ai juriului. Astfel, pentru ultimul loc s-a acordat un punct, pentru penultimul loc s-au acordat două puncte ș.a.m.d. până la primul loc pentru care s-au acordat șase puncte.

Ca și în etapa trecută, juriul a considerat că, deocamdată, niciunul dintre textele propuse nu este pregătit pentru publicare în CPSF, dar primele trei locuri pot intra în numerele viitoare ale revistei Nautilus.

Așadar, Alexandru Lamba este câștigătorul lunii iunie. Îl felicităm și îl dorim mult succes mai departe.

La grafică, lucrurile se prezintă astfel: pe locul I s-a clasat Iuliana Vasile, pe locul II – Sergiu Vataman, iar pe locul trei – Amalia Adina Apostol. Primele trei locuri de la proză precum și locul I de la secțiunea de grafică vor fi premiate cu coduri de gratuitate pentru titluri Nemira la alegere. Etapa următoare va juriza lucrările primite în lunile iunie și iulie. Vă așteptăm în continuare prozele și creațiile grafice pentru etapele următoare ale Concursului Anticipația.

NAUTILUS

A APĂRUT

CRISTIAN M. TEODORESCU

SENZORIADA

singurului scriitor român nominalizat la
GRAND PRIX DE L'IMAGINAIRE

„Tu ne vei fi arătat cum Universul are dimensiuni variabile; cum particulele elementare sunt cuante de câmp rotindu-se în spaţiu-timp în acest Univers. Cum se pot controla aceste dimensiuni ascunse, permiţând în primul rând călătoria în timp, apoi variaţii ale cantităţii de materie din spaţiul tridimensional, navigări prin universurile paralele. [...] Orice femeie în extaz controlează Multiversul. Un extaz mai mic sau mai mare îţi permite fie să te deplasezi în timp, fie să explorezi realităţile paralele. Avem acces direct la tot ce şi-au imaginat sau şi-ar fi putut imagina femeile vreodată. Pot trăi într-o fracţiune de secundă mai multe vieţi simultan. Nici nu-ţi poţi imagina, iubitule, cât de frumoasă, cât de completă este epoca noastră. Probabil că în momentul de faţă s-a concretizat Paradisul. Voi, tot trecutul, cu zgârie-norii, podurile şi navele voastre spaţiale, sunteţi doar nişte copilaşi care construiesc din greu colibe de nisip pe marginea oceanului Solaris."

CRISTIAN M. TEODORESCU

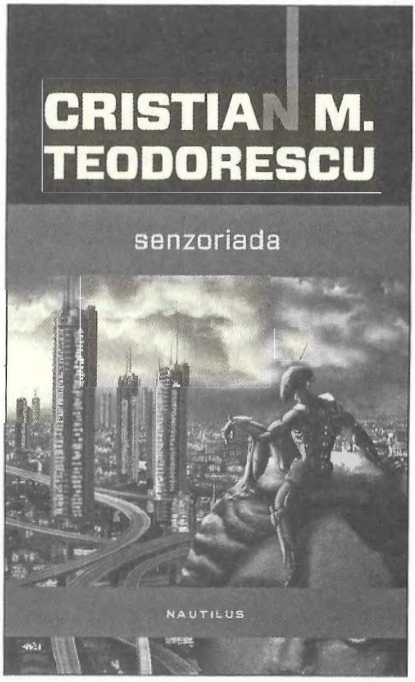

Operațiunea Carul cu fân

Frank Herbert

Orne trăi o vreme ca prin ceață.
Apoi avu dureri o perioadă și înțelese,
treptat, că se află într-o biocapsulă.
Nu se putea altfel. Își amintea
de expunerea lui bruscă pe Heleb,
de explozie, apoi – nimic.
Vechea biocapsulă, întotdeauna de nădejde.

E GREU *să dai de urma unei bande de fanatici. Și mai greu ar fi, evident, să descoperi linia genetică a oamenilor dedicați. Dar problema pe care o avea Orne le depășea pe amândouă!*

Când nava de cercetare a Biroului de Investigații & Adaptare aterizează pe Marak, la bordul ei se afla un bărbat pe care doctorii nu mai aveau nicio speranță să-l salveze. Trăia numai pentru că stătea ca într-un pântec, într-o biocapsulă care-i preluase majoritatea funcțiilor vitale.

Îl chema Lewis Orne. Fusese un tip masiv și musculos, roșcat, cu trăsături oarecum asimetrice și fizicul rezistent al unui nativ bine clădit de pe planetă. Înfățișarea sa, chiar așa placidă cum era în pragul morții, avea ceva de clovn. Fața lui arsă, acoperită toată de unguente, părea machiată pentru un spectacol al ciudățeniilor.

Marak e capitala Ligii, iar centrul medical I-A de aici e probabil cel mai bun din galaxie, dar a acceptat biocapsula și pe Orne mai degrabă ca pe-o curiozitate decât din alte motive. Bărbatul își pierduse un ochi, trei degete de la mâna stângă și o parte din păr, avea maxilarul rupt și mai multe leziuni interne. Era în șoc de peste nouăzeci de ore.

Umbo Stetson, superiorul direct al lui Orne, se întoarse la „biroul" său de pe navă după ce o navetă a spitalului preluase biocapsula, cu pacient cu tot. Stătea cu umerii adunați, mai gârbovit ca de obicei. Trăsăturile lui bine marcate se diminuaseră în riduri cauzate de suferință. Uniforma albastră, cu ecusoane, nu-i îmbunătățea cu nimic aspectul general dezordonat, de golan.

Cuvintele doctorului încă îi răsunau în urechi:

– Tonusul vital al pacientului e prea scăzut pentru a permite înlocuirea organelor afectate. Va mai trăi o vreme datorită biocapsulei, dar...

Doctorul scuturase din umeri. Stetson se trânti pe scaunul său de la birou și se uită afară, prin hubloul deschis de lângă el. Dedesubt, la aproximativ patru sute de metri, pe cosmodromul I-A principal, unde oamenii mișunau de colo-colo ca niște gândaci, răsunau răcnete și zdrăngănituri. Alte nave de cercetare stăteau aliniate alături de a lui Stetson, pe două rânduri ca două ace lungi, cu sclipiri negre și roșii. Se uita la ele fără să le vadă.

„Întotdeauna se întâmplă într-o misiune de *rutină*", își spuse. „Niciun indiciu, în afară de o bănuială vagă despre Heleb: funcțiile cele mai înalte erau ocupate exclusiv de femei. Un fapt simplu, neexplicat... iar eu îmi pierd cel mai bun agent!"

Oftă, se răsuci spre birou și începu să scrie raportul: „Nucleul militant de pe planeta Heleb a fost eliminat. Forța de ocupație la sol. Nu se mai așteaptă alte pericole pentru pacea galactică din această sursă. Motivul operațiunii: Biroul de Redescoperire & Reeducare – după doi ani petrecuți pe planetă – nu a reușit să detecteze semne de militantism. Indiciile majore au fost: 1) o castă conducătoare alcătuită exclusiv din femei și 2) diferența mare dintre numărul bărbaților și cel al femeilor, mult peste plafonul Lutig! Agentul de teren senior Lewis Orne a aflat că femeile din casta conducătoare controlau sexul fătului în momentul concepției (vezi detaliile atașate) și formaseră o armată de bărbați sclavi, pentru a se menține la conducere. Agentul R&R a fost secat de informații, apoi ucis. Armele construite pe baza informațiilor respective i-au provocat răni mortale agentului de teren senior Orne. Nu se așteaptă să supraviețuiască. Așadar, recomand să fie decorat cu Medalia Galactică, iar numele lui să fie adăugat pe lista celor căzuți la datorie."

Stetson împinse pagina la o parte. Atât era suficient pentru ComGO, care nu citea niciodată altceva decât prima pagină. Detaliile erau pentru aghiotanții lui, să le mestece și să le digere, iar ei mai puteau

aștepta. Stetson apăsă butonul interfonului și ceru dosarul lui Orne, apoi se apucă de treaba pe care o detesta cel mai mult: anunțarea celor mai apropiate rude. Citi cu buzele țuguiate:

Planeta natală: Chargon. În caz de accident sau deces, se va anunța dna Victoria Orne, mamă.

Răsfoi dosarul, fără niciun chef să trimită mesajele pe care le ura. Orne se înrolase în Marina Marak la șaptesprezece ani – fugise de-acasă –, iar mama sa își dăduse consimțământul ulterior. Peste doi ani: transfer cu bursă la Uni-Galacta, școala R&R aici, pe Marak. După cinci ani de învățătură și o misiune R&R pe teren în palmares, fusese recrutat de I-A, pentru detectarea militanților, pe Hammel. Și, peste alți doi ani... *kaput!*

Brusc, Stetson aruncă dosarul în peretele metalic cenușiu din fața lui. Apoi se sculă de pe scaun, ridică dosarul și-l puse pe masă, netezind paginile. Avea lacrimi în ochi. Activă un comutator de pe birou și dictă notificarea Secretariatului Central, ordonând să fie trimisă cu

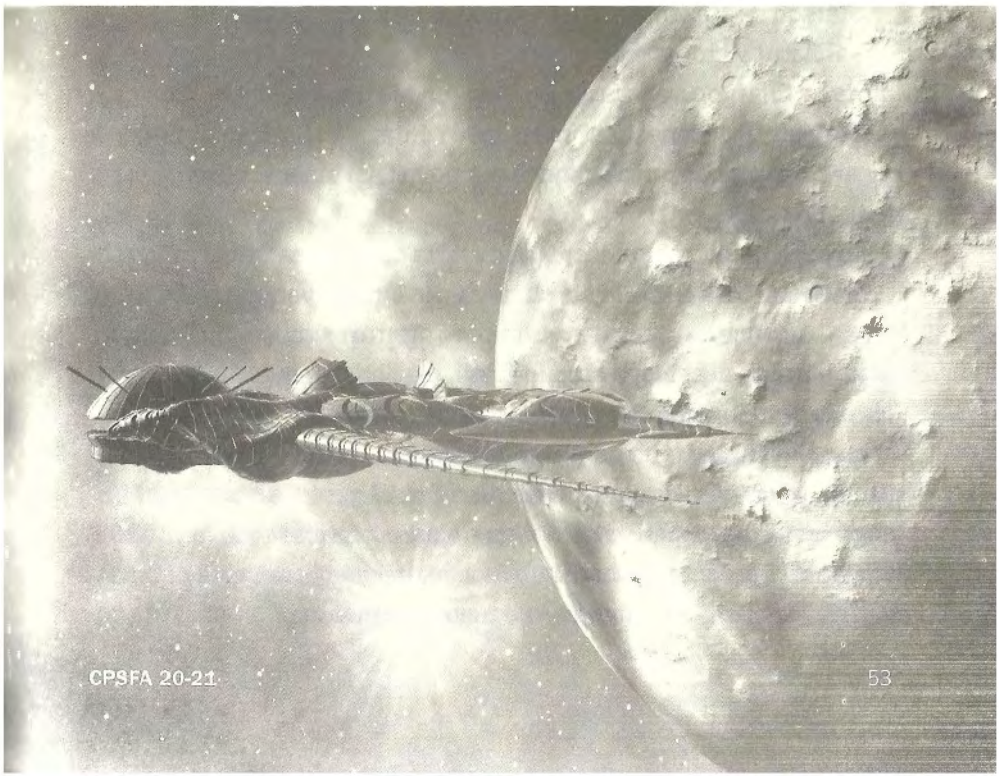

prioritate. După aceea, coborî la sol și se îmbătă cu coniac Hochar, băutura preferată a lui Orne.

În dimineața următoare, primi răspuns de pe Chargon: „Mama lui Lewis Orne prea bătrână ca să călătorească. Au fost anunțate surorile. Rugați-o pe doamna Ipscott Bullone de pe Marak, soția Înaltului Comisar, să se ocupe de familie." Semnat: Madrena Orne Standish, sora decedatului.

Cuprins de o presimțire rea, Stetson apelă reședința lui Ipscott Bullone, liderul partidului majoritar din Adunarea de pe Marak. Doamna Bullone preluă apelul fără să-și activeze ecranul. Stetson auzi apă curgând. Se holbă la ondulațiile cenușii de pe monitorul său de birou. Nu-i plăceau ecranele goale. Auzi o voce dogită, ca de bariton:

– Polly Bullone.

Stetson se prezentă și îi transmise mesajul de pe Chargon.

– Băiatul Victoriei e pe moarte? Aici? Bietul de el! Și Madrena s-a întors pe Chargon... alegerile. Da, desigur. Mă duc imediat la spital!

Stetson se deconectă și întrerupse contactul. „Soția Înaltului Comisar!", se miră. Pe urmă, fiindcă era nevoit, își înăbuși durerea și se apucă de treabă.

La centrul medical, biocapsula ovală în care stătea Orne era într-o rezervă, atârnată de cârligele din tavan. În lumina verzuie slabă a încăperii se auzeau zumzete, pufnete și oftaturi ritmice. Din când în când, o ușă se deschidea aproape fără zgomot și o siluetă în alb verifica citirile instrumentelor de măsură ale capsulei.

Orne se încăpățâna să trăiască. Devenise principalul subiect de discuție al stagiarilor din pauzele de cafea. „Agentul ăla rănit pe Heleb n-a dat colțu' încă. Bărbații ăștia trebuie să fie clădiți cu totul altfel decât noi. Da, da! Am auzit că nu mai are decât a opta parte din măruntaie... ficat, rinichi, stomac – pe toate le-a pierdut... Fac pariu că nu

apucă sfârșitul lunii... Pe asta vrea să parieze șmecheru' de McTavish!"

În dimineața celei de-a optzeci și opta zi petrecute de Orne în biocapsulă, asistenta de zi intră în rezerva lui, ridică fereastra de verificare și se uită la pacient. Asistenta era o femeie înaltă, trasă la față, o profesionistă care învățase să reacționeze la miracole și insuccese cu aceeași figură lipsită de expresie. Însă rutina verificării agentului I-A muribund îi crease o stare de amorțeală psihologică. „Nu mai are mult, bietul", își zise. Și rămase cu gura căscată când, deschizându-și singurul ochi rămas, pacientul muribund o întrebă:

– Le-au făcut de petrecanie damelor ălora de pe Heleb?

– Da, domnule! izbucni ea. Chiar le-au făcut, domnule!

– Excelent!

Orne închise ochiul, apoi începu să respire mai adânc.

Asistenta sună înnebunită după doctori.

Orne trăi o vreme ca prin ceață. Apoi avu dureri o perioadă și înțelese, treptat, că se află într-o biocapsulă. Nu se putea altfel. Își amintea de expunerea lui bruscă pe Heleb, de explozie, apoi – nimic. Vechea biocapsulă, întotdeauna de nădejde. Îi dădea senzația de siguranță, de protecție împotriva tuturor pericolelor.

Orne începu să dea semne de însănătoșire mici, dar constante. După o lună, doctorii se aventurară să-i facă un transplant intestinal, care-i dădu forțe noi. Peste alte două luni, îi înlocuiră ochiul lipsă și degetele, îi refăcură linia scalpului și-i înlăturară cicatricele lăsate de arsuri.

După paisprezece luni, unsprezece zile, cinci ore și două minute de când fusese cules „pe jumătate mort", Orne ieși din spital pe propriile picioare, însoțit de un Umbo Stetson ciudat de tăcut.

Sub pelerina I-A albastru-închis, de teren, uniforma stil salopetă a lui Orne îi stătea pe trupul cândva musculos ca un sac dezumflat. Dar el își recăpătase privirea vioaie – până și în ochiul primit de la un donator anonim, mort demult. În afara faptului că pierduse mult în greutate, părea să fie același Lewis Orne. Dacă era altul – ascuns în

spatele „pieselor de schimb" –, era un fapt pe care doar îl bănuia și care făcea ca ideea de „născut a doua oară" să nu mai pară o glumă.

Norii ascundeau soarele verde de pe Marak. Era pe la jumătatea dimineții. Un vânt rece de primăvară apleca iarba și trăgea din când în când de moț florile exotice plantate pe bordura din jurul platformei de aterizare a spitalului.

Orne se opri pe pietrele de deasupra platformei și inspiră adânc aerul rece.

– Ce zi minunată, rosti el.

Stetson întinse o mână ca să-l ajute să coboare treptele, ezită, pe urmă o duse înapoi în buzunar. În spatele privirii îngâmfate și plictisite a șefului se ascundea o umbră de îngrijorare. Trăsăturile clare i se adunau într-o expresie încruntată, iar pleoapele căzute nu reușeau să-i mascheze căutătura ascuțită, cercetătoare.

Orne aruncă ochii spre cer, către sud-vest.

– Naveta trebuie să vină din clipă în clipă. O pală de vânt îi flutură pelerina. Se clătină și-și regăsi echilibrul. Mă *simt* bine.

– Arăți ca unul rămas pe dinafară de la o înmormântare, mormăi Stetson.

– Da, sigur... înmormântarea mea. Zâmbi larg. Oricum, mă cam plictisisem de morga aia plimbătoare. Toate asistentele mele erau măritate.

– Mi-aș pune capul în joc, atâta încredere am în tine, murmură Stetson.

Orne îl privi.

– Nu, nu, Stet... pune capul *meu* în joc. Sunt obișnuit.

Stetson scutură din cap.

– Nu, la naiba! Am încredere în tine, dar meriți o convalescență liniștită. N-avem niciun drept să te împovărăm cu...

– Stet? rosti Orne cu glas scăzut, amuzat.

– Hă? făcu Stetson, ridicând privirea.

– Hai să lăsăm faptele nobile pentru cineva care nu te cunoaște, spuse Orne. Ai o treabă pentru mine. În regulă. Ai făcut deja gestul necesar pentru liniștea conștiinței tale.

Stetson rânji ca un vulpoi.

– Bine. Deci suntem disperați și nu prea avem timp. Pe scurt, din moment ce ai să fii musafirul familiei Bullone... noi îl suspectăm pe Ipscott Bullone că e capul unei conspirații care urmărește să preia guvernul.

– Cum adică să „preia guvernul"? Înaltul Comisar Galactic este guvernul – se supune Constituției și membrilor Adunării, care l-au ales.

– Avem o situație gravă, care ar putea duce la un alt Război Transfrontalier, și credem că el e capul răutăților, explică Stetson. Avem optzeci și unu de planete sensibile, toate susținătoare de nădejde ale Ligii de ani buni. Și pe fiecare dintre ele avem motive să credem că există un clan de trădători care au jurat să răstoarne Liga. Chiar și pe planeta noastră natală, Chargon.

– Vrei să mă duc și să-mi petrec convalescența acasă? întrebă Orne. N-am mai fost acolo de la șaptesprezece ani. Nu sunt sigur că...

– Nu, la naiba! Vrem să fii musafirul familiei Bullone! Apropo de asta, ce-ar fi să-mi explici cum de-a fost aleasă chiar ea ca să stea cu ochii pe tine?

– E ceva ciudat la mijloc, zise Orne. Toate glumele alea spuse în I-A despre bătrânul Upshook Ipscott Bullone... și pe urmă aflu că nevastă-sa a fost colegă de școală cu mama.

– L-ai cunoscut personal?

– A venit cu soția lui la spital de vreo două ori.

Stetson privi din nou spre sud-vest, apoi din nou spre Orne. Pe față i se instală o expresie gânditoare.

– Orice copil de școală știe că nathianii și Liga marakană s-au luptat în Războiul Transfrontalier – cum s-a destrămat vechea civilizație – și par toate cam îndepărtate.

– Cinci sute de ani standard, precizează Orne.

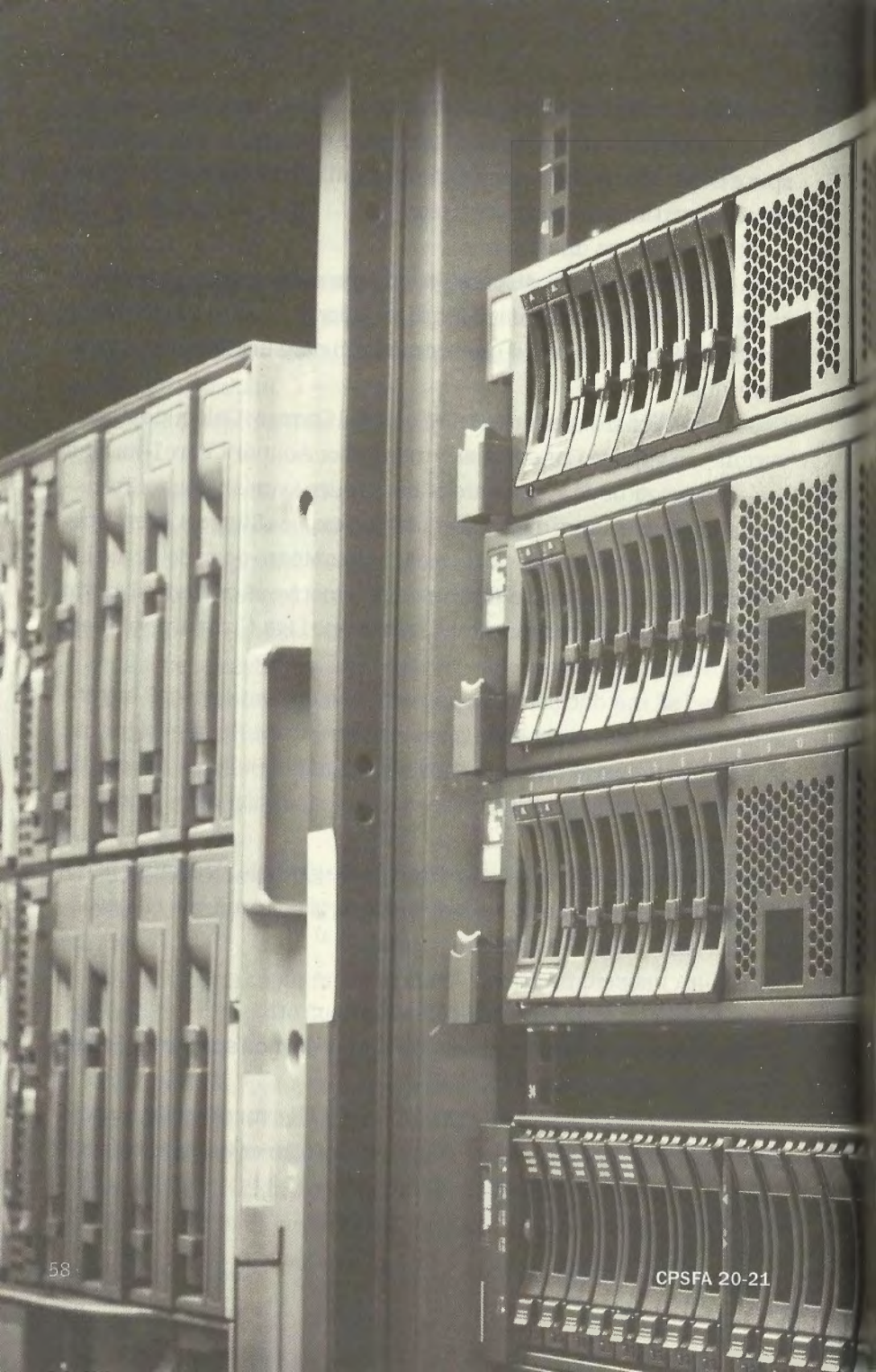

– Și poate nu mai departe decât ieri, murmură Stetson, tușind să-și dreagă vocea.

Orne se întreba de ce lucra Stetson atât de precaut. „Îl tulbură ceva grav." Îi veni o idee.

– Ai pomenit de încredere. În conspirația asta e implicată și I-A?

– Așa credem. Cu un an în urmă, o echipă de arheologi R&R cerceta niște ruine pe Dabih. Locul fusese aproape vitrificat în Războiul Transfrontalier, dar a scăpat teafără o bancă întreagă de dosare dintr-un avanpost nathian. Îi aruncă lui Orne o privire piezișă. Băieții de la R&R n-au priceput nimic din ele. Nici nu-i de mirare. Au chemat un criptanalist de la I-A, care a spart un cifru de înlocuire complicat. Când ce a citit în dosare a început să aibă înțeles, a apăsat butonul de panică.

– Din cauza celor scrise de nathiani cu cinci sute de ani în urmă?

Pleoapele blegi ale lui Stetson se ridicară. Avea o privire fixă și rece.

– Era o stație de dirijare pentru familiile nathiane importante, răspunse. Refugiați antrenați. Un truc vechi... se folosește încă de pe vremea când...

– Dar cinci sute de *ani*, Stet!

– Nu-mi pasă nici dacă ar fi fost cinci *mii*! se răsti Stetson. De atunci, am interceptat niște fragmente scrise în *același* cifru. Câtă încredere stupidă pe capul lor! Pe tine nu te-ar enerva? Clătină din cap. Și în fiecare fragment pe care l-am interceptat se vorbește despre alegerile viitoare.

– Dar alegerile sunt peste două zile! protestă Orne.

Stetson se uită la cronometrul său de mână.

– Peste patruzeci și două de ore, ca să fim exacți. Ce mai termen limită!

– Sunt nume în dosarele alea vechi? întrebă Orne.

Stetson confirmă înclinând din cap.

– Nume de planete, da. Dar nu și de oameni. Niște nume codificate, dar nu și nume false. Codul pentru Chargon era *Câștigător*. Îți trezește vreo amintire?

Orne scutură din cap.

– Nu. Și pentru planeta asta ce cod se folosea?

– „Capul". Dar cu ce ne ajută asta? Sigur le-au schimbat până acum.

– N-au schimbat codul de comunicare, rosti Orne.

– Nu... nu l-au schimbat.

– Trebuie să avem ceva despre ei, niște piste, zise Orne, simțind că Stetson îi ascunde elemente vitale.

– Normal, spuse Stetson. Avem cărți de istorie. Scrie în ele că nathianii erau cei mai pricepuți la mecanismele politice. Știm sigur că alegeau locurile de aterizare pentru *refugiații* lor cu o grijă diabolică. Fiecărei familii i se spunea să prindă rădăcini, să adopte cultura locului, să dezvolte punctele slabe, să construiască o rețea clandestină, să-și instruiască urmașii să preia controlul. Au început să „sape" din interior, să transforme înfrângerea în victorie. Nathianii erau foarte răbdători. Se trăgeau din nomazii de pe Nathia II. În mitologia lor li se spune arbi sau airbi. Du-te și repetă istoria din clasa a șaptea. O să știi aproape la fel de multe ca noi!

– De exemplu, cum să caut acul în carul cu fân, murmură Orne. Cum de-l suspectezi pe Înalt Comisarul Upshook?

Stetson își umezi buzele cu limba.

– Una dintre cele șapte fiice ale familiei Bullone e acum acasă. O cheamă Diana. E șefă de teren peste un sector feminin din I-A. Numele ei apare la destinatar într-unul din mesajele nathiane încifrate pe care le-am interceptat.

– Dar expeditorul cine era? întrebă Orne. Despre ce era vorba în mesaj?

Stetson tuși.

– Știi, Lew, noi verificăm totul de două ori. Mesajul era semnat M.O.S. Singura semnătură M.O.S. care a reieșit prin comparație era pe un răspuns de rutină primit de la ruda cea mai apropiată. Am căutat până am

dat de original și scrisul de mână se potrivește. Madrena Orne Standish.

– Maddie? Orne îngheță, apoi se întoarse încet cu fața către Stetson. Deci asta te macină pe tine!

– Știm că n-ai mai fost acasă de la șaptesprezece ani. Dosarul tău e curat. Întrebarea e...

– Dă-mi voie, îl întrerupse Orne. Întrebarea e: îmi voi preda eu propria soră, dacă va fi cazul?

Stetson îl privi lung, fără să-i răspundă.

– În regulă, spuse Orne. Treaba mea e să mă asigur că nu începe un nou Război Transfrontalier. Dar răspunde-mi la o întrebare: cum de e Maddie amestecată în asta? Familia mea nu face parte dintre clanurile trădătoare.

– Toată tărășenia asta e o încâlceală politică. Credem că e din cauza soțului ei.

– Aaa, membrul reprezentant al Chargonului. Nu l-am cunoscut niciodată. Privi spre sud-vest, direcție din care se apropia o navetă tot mai vizibilă. Cine e contactul meu sub acoperire?

– Miniaparatul de emisie-recepție pe care ți l-am introdus în gât pentru misiunea Gienah. E tot acolo și funcționează. Orice se întâmplă în jurul tău, auzim și noi.

Orne își atinse transmițătorul subvocal de la gât, mișcându-și mușchii vorbirii fără a deschide gura. Stetson auzi un șuierat în aparatul similar de la gâtul său: „Să fii pe față când o să mă dau la Diana Bullone, auzi? O să vezi cum lucrează un expert."

– Vezi să nu te lași copleșit de muncă și să uiți de ce ești acolo, mormăi Stetson.

Doamna Bullone era un șoricel grăsuț. Stătea în mijlocul camerei de oaspeți din casa ei, cu mâinile împreunate peste burta mascată de haina argintie lungă, banală. Avea ochi cenușii sfioși, păr cărunt, de bunică,

pieptănat peste cap și prins într-o plasă cu pietre prețioase – și vocea aceea șocantă, de bariton, care se făcea auzită printr-o gură mică. Grăsimea i se revărsa în straturi de la bărbie la pieptul generos, de matroană, iar de la el în jos avea o siluetă de butoi. Vârful capului îi ajungea puțin deasupra epoleților lui Orne.

– Vrem să te simți aici ca acasă, Lewis, vorbi cu glas dogit. Trebuie să te consideri un membru al familiei.

Orne studie camera de oaspeți a familiei Bullone: mobilă modestă, cu un selector învechit pentru schimbarea decorului. Fereastra cu sticlă polarizată, albastru închis, se deschidea spre o piscină ovală. Culoarea dădea impresia că atmosfera de afară e luminată de lună. Un pat impozant stătea la un perete. Erau și piese de mobilier încastrate, iar printr-o ușă întredeschisă se vedea faianța din baie. Totul era tradițional și confortabil.

– Dar eu deja mă *simt* ca acasă, spuse Orne. Știți, casa dumneavoastră seamănă foarte mult cu a noastră din Chargon. Am rămas uimit când am văzut-o de sus. Cu excepția împrejurimilor, sunt aproape identice.

– Cred că mama ta și cu mine aveam aceleași idei în școală, spuse Polly. Am fost prietene *foarte* apropiate.

– Probabil că ați făcut toate acestea pentru mine. Nu știu cum voi putea vreodată...

– Aha! Iată-te!

O voce masculină gravă răsună din pragul ușii deschise, în spatele lui Orne. Acesta se răsuci și-l văzu pe Ipscott Bullone, Înalt Comisarul Ligii marakiane. Bullone era înalt, cu trăsături aspre, riduri adânci, ochi negri sub sprâncene stufoase și păr negru, aranjat în onduleuri tot mai mici. Emana un aer de stângăcie.

„Nu mi se pare genul dictatorului", își zise Orne. „Dar tocmai din cauza asta îl suspectează Stet."

– Mă bucur că ai scăpat cu bine, fiule, tună Bullone. Intră în cameră și aruncă o privire în jur. Sper că totul e pe gustul tău pe-aici.

– Lewis tocmai îmi spunea că locuința noastră seamănă foarte mult cu a mamei sale, de pe Chargon, spuse Polly.

– E de modă veche, dar nouă ne place, rosti Bullone. Nu-i altceva decât un patrulater mare, așezat pe un pivot central. Putem răsuci orice cameră dorim spre soare, umbră sau briză, dar de obicei lăsăm salonul principal îndreptat spre nord-est. Cu vedere spre capitală, știi?

– Și la noi pe Chargon bate briza, și tot așa procedăm, spuse Orne.

– Sunt sigură că Lewis ar vrea să rămână puțin singur, interveni Polly. De-abia de-o zi a ieșit din spital. Nu avem voie să-l obosim.

Traversă încăperea până la fereastră, reglă culoarea sticlei la un gri neutru și răsuci selectorul, scăldând camera într-o lumină verde.

– Așa, acum e mai odihnitor, spuse. Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să suni din clopoțelul de lângă pat. Autovaletul va ști unde să ne găsească.

Domnul și doamna Bullone plecară, iar Orne merse la fereastră și privi piscina. Tânăra nu revenise încă. Când naveta-limuzină care îl adusese pe el coborâse pe platforma de aterizare, Orne văzuse o umbrelă și o pălărie de soare salutându-se pe gresia albastră dimprejurul piscinei. Umbrela o protejase pe Polly Bullone. Pălăria o purtase o tânără cu siluetă atrăgătoare, în colanți de baie, care intrase repede în casă.

Nu era mai înaltă decât Polly, dar era mai suplă și avea păr roșcat-auriu, strâns în coc sub pălărie. Nici frumoasă nu era – avea fața prea îngustă, amintind de trăsăturile aspre ale lui Bullone, și ochii foarte mari. Dar avea buze pline și bărbia puternică și emana foarte multă încredere în sine. Efectul general fusese unul de eleganță șocantă – feminitate dusă la extrem.

Orne privi dincolo de piscină: dealuri împădurite și, în depărtare, un șir vag și neregulat de munți. Familia Bullone locuia într-o izolare scumpă. În jurul ei se întindeau kilometri întregi de sălbăticie neglijată voit.

„E vremea să raportez", își zise. Apăsă butonul transmițătorului, îl găsi pe Stetson și-i comunică ceea ce se întâmplase până acum.

– În regulă, spuse Stetson. Du-te și găsește-o pe fiică. Descrierea ei se potrivește cu fata pe care ai văzut-o la piscină.

– Asta speram și eu.

Orne se schimbă într-o uniformă albastru deschis și ieși într-un coridor. Cronometrul de mână îi arătă că era puțin înainte de amiază – avea timp să facă cercetări înainte de-a se anunța prânzul. Din turul scurt al locuinței pe care îl făcuse și datorită asemănării cu casa copilăriei lui, știa că holul ducea în salonul principal. Camerele publice și locuințele bărbaților se aflau pe inelul exterior. Apartamentele de familie izolate și locuințele pentru femei ocupau zona interioară.

Orne se îndreptă spre salon. Era lung, construit în jurul a două secțiuni ale patrulaterului, cu canapele joase sub ferestre. Pe podea, carpete mițoase se împingeau una într-alta, într-o înghesuială de roșu și maro. În capătul îndepărtat, o siluetă în uniformă albastră, ca a lui, stătea aplecată deasupra unui suport. Silueta se îndreptă și, în același timp, dangăte subțirele umplură încăperea. Orne recunoscu părul roșcat-auriu al tinerei pe care o văzuse la piscină. Mânuia două ciocănele cu care cânta la un instrument cu coarde așezat pe-o parte, pe un suport de lemn sculptat.

Orne înaintă în spatele ei, dar covorul îi înăbușea zgomotul pașilor. Muzica avea un ritm curios, care sugera siluete dansând frenetic în jurul unui foc. Tânăra cântă nota finală, apoi coardele amuțiră.

– Muzica asta mă face să-mi fie dor de casă, remarcă Orne.

– O! Fata se răsuci, rămase cu gura căscată de uimire, apoi zâmbi. M-ați speriat. Credeam că sunt singură.

– Iartă-mă. Savuram muzica.

– Eu sunt Diana Bullone. Dumneavoastră sunteți domnul Orne.

– Lew pentru toată familia Bullone, sper.

– Sigur că da... Lew. Arătă spre instrumentul muzical. Este foarte vechi. Majoritatea oamenilor consideră că muzica lui e... cam ciudată. A fost moștenit din generație în generație, în familia mamei.

– Kaithra, spuse Orne. Surorile mele cântă la ea. N-am mai auzit de mult o piesă cântată la kaithra.

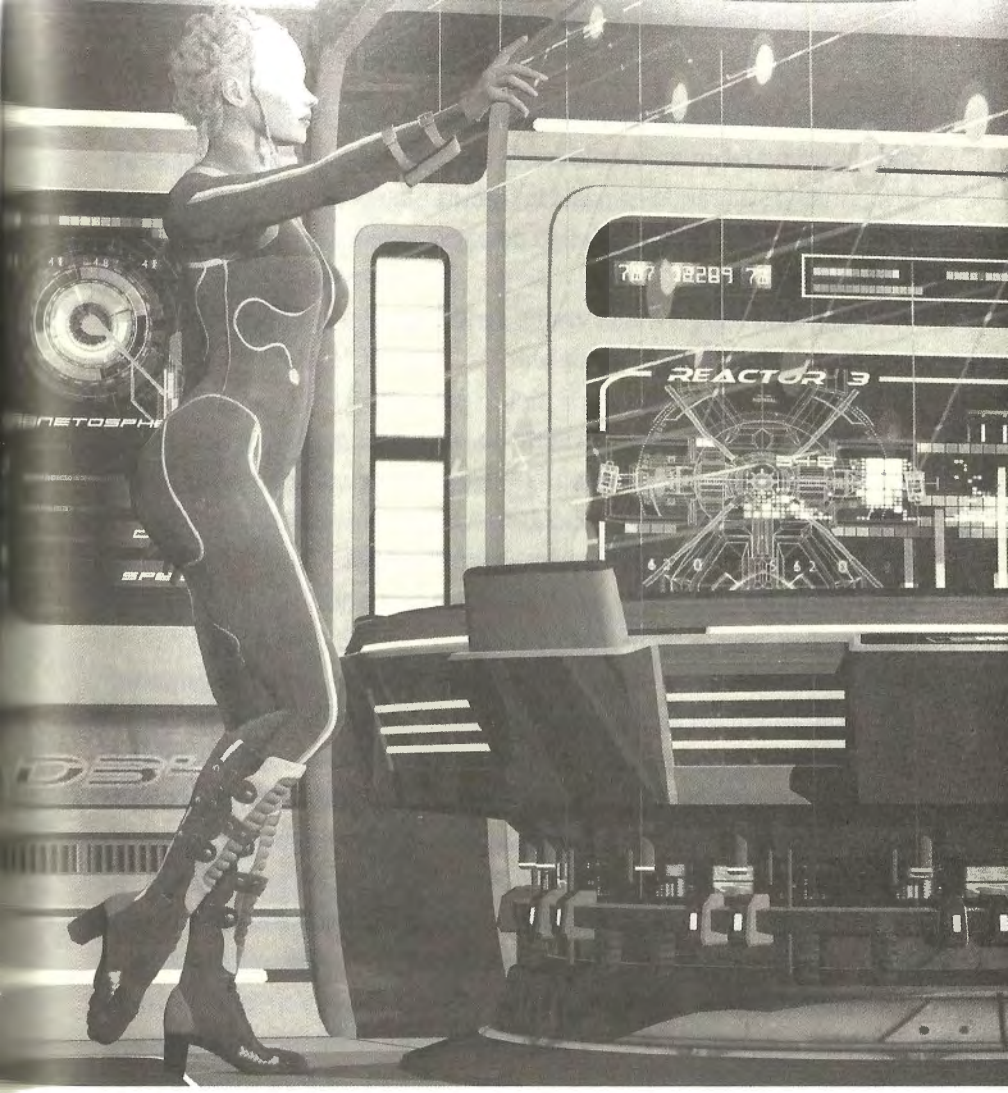

– A, da. Mama ta e... Tăcu, confuză. Trebuie să mă obișnuiesc cu faptul că ești... Vreau să spun că avem în casă un străin care nu e *tocmai* un străin.

Orne zâmbi larg. În ciuda uniformei I-A albastre și a părului strâns la spate, era totuși o femeie frumoasă. Descoperi că o place și asta îi provocă un sentiment asemănător cu ura de sine. Era suspectă. Nu-și

putea permite s-o placă. Dar membrii familiei Bullone erau tare cumsecade, primindu-l cu atâta căldură. Și el cum le răsplătea ospitalitatea? Spionându-i și vârându-și nasul în treburile lor. Totuși, înainte de toate, trebuia să fie loial față de I-A, față de pacea pe care o reprezenta. Rosti puțin șovăitor:

– Sper să nu mai ai multă vreme sentimentul că sunt un străin.

– Mi-a dispărut deja. Îl luă de braț. Dacă ai chef, te invit la turul de lux al casei, cu ghid.

La lăsarea întunericului, Orne era de-a dreptul confuz. O găsea pe Diana fascinantă și, în același timp, era femeia în preajma căreia se simțea cel mai în largul său. Îi plăceau înotul, vânătoarea de *paloika*, merele *ditar*... Privea cu superioritate generația mai în vârstă – „pfui" –, părere pe care îi mărturisise că nu o mai dezvăluise nimănui. Râseseră la orice prostie, ca doi copii.

Întors în camera lui ca să se schimbe pentru cină, Orne se opri la fereastră. Întunericul care se lăsa repede la latitudinea aceea joasă aruncase o pătură de abanos peste natură. La stânga, văzu luminile orașului și o aură portocalie în jurul culmilor deasupra cărora aveau să răsară cele trei luni ale planetei Marak. „Oare mă îndrăgostesc de femeia aceasta?" se întrebă. Se gândi să-l apeleze pe Stetson, nu ca să-i raporteze, ci ca să discute cu el situația. Așa realiză dureros că Stetson sau un asistent de-al lui auzise tot ce-și spuseseră el și tânăra în după-amiaza aceea.

Autovaletul anunță masa. Orne se schimbă în grabă într-o uniformă nouă, mai puțin protocolară, și merse în salonașul din partea cealaltă a casei. Familia Bullone se așezase deja în jurul unei mese de modă veche, dotată cu fante, împodobită cu lumânări adevărate și cu un serviciu *shardi* de aur. Două dintre lunile planetei se vedeau pe fereastră, înălțându-se repede deasupra culmilor.

– Ați răsucit casa, remarcă Orne.

– Ne place răsăritul lunii, spuse Polly. Pare mai romantic, nu crezi? întrebă ea, aruncând ochii la Diana.

Fata se uită în farfurie. Purta o rochie decoltată din plasă, care îi scotea în evidență părul roșcat. La gât îi atârna un șirag de perle *Reinach* într-un singur rând.

Orne se așează pe scaunul gol din fața ei. „Ce femeie frumoasă!" exclamă în gând.

La dreapta lui, Polly arăta mai tânără și mai proaspătă în stola de culoare verde care-i masca formele de butoi. Vizavi de ea stătea Bullone, îmbrăcat cu pantaloni negri, eleganți, și o jachetă *kubi* până la genunchi, din sidef auriu. Și oamenii, și interiorul emanau bogăție și putere. În clipa aceea, Orne își dădu seama că suspiciunile lui Stetson se puteau adeveri. Bullone ar fi făcut orice ca să trăiască în lux.

Venirea lui Orne întrerupse o ceartă dintre Polly și soțul ei. L-au întâmpinat cu căldură, apoi au continuat să se certe fără rețineri. În loc să fie stânjenit, Orne se simți ca acasă, acceptat fără rezerve.

– Dar nu candidez la o funcție politică de data asta, spuse Bullone răbdător. De ce trebuie să adunăm atâta amar de lume seara numai ca să...

– Seratele noastre de ziua alegerilor sunt tradiționale, îl întrerupse Polly.

– Eu aș prefera să mă relaxez acasă mâine. Să stau liniștit cu familia, nu să trebuiască să...

– Dar nu e o petrecere *mare*. M-am limitat la cincizeci de invitați.

Diana își îndreptă ținuta și spuse:

– Alegerile acestea sunt importante, tată! Cum e *posibil* să te relaxezi? Sunt în joc șaptezeci și trei de funcții... echilibrul general. Dacă lucrurile nu vor merge bine în sectorul Alkes... ai putea fi trimis înapoi în parlament. Ți-ai pierde funcția de... altcineva ar putea prelua...

– Asta-i slujba, spuse Bullone. Un chin. Îi zâmbi lui Orne. Îmi pare rău că te împovărăm cu prostiile astea, băiete, dar femeile din familia mea nu-mi lasă o clipă de liniște. Din câte am auzit, și tu ai avut o zi plină. Surâse patern către Diana. Și a fost prima ta zi după externare.

– Fata dumneavoastră se mișcă foarte repede, dar mi-a plăcut mișcarea, spuse Orne.

– Mâine luăm naveta mică pentru un tur al zonei sălbatice, anunță Diana. Lew se poate relaxa pe drum. O să conduc eu.

– Ai grijă să te întorci la timp pentru petrecere, o avertiză Polly. Nu se cuvine ca... O întrerupse sunetul unui clopoțel din nișa din spatele ei. E pentru mine. Vă rog să mă scuzați... Nu, nu vă ridicați.

Orne se aplecă asupra mâncării care ieși din deschizătura de lângă farfuria lui: carne în sos exotic, șampanie *Sirik*, *paloika au semil*... bunătăți peste bunătăți.

Polly se întoarse imediat și-și reluă locul la masă.

– Ceva important? o întrebă soțul ei.

– Cineva și-a anulat venirea mâine-seară. Profesorul Wingard e bolnav.

– Aș fi preferat să anulăm noi patru, spuse Bullone.

„Dacă nu cumva pozează, nu mi se pare că vorbește ca un om care vrea să pună mâna pe mai multă putere", își zise Orne.

– Scottie, ar trebui să te mândrești mai mult cu poziția ta! se răți la el Polly. Ești un om important.

– Dacă n-ai fi tu, aș fi un nimeni și mi-ar plăcea mai mult, replică Bullone. Îi zâmbi lui Orne. În comparație cu nevastă-mea, sunt un idiot în chestiuni de politică. Nu știu pe nimeni care să anticipeze lucrurile mai bine ca ea. Moștenire de familie. Și mama ei a fost la fel.

Orne îl privi lung, înțepenind cu furculița în aer. O idee îi explodă în minte.

– Probabil știi și tu câte ceva despre viața asta, Lewis. Tatăl tău a fost membru reprezentant al Chargonului, nu-i așa?

– Da, murmură Orne. Dar asta a fost înainte de-a mă naște eu. A murit cât mai era în funcție.

Clătină din cap. „E posibil... dar..."

– Te simți bine, Lew? îl întrebă Diana. Te-ai albit brusc.

– Sunt doar obosit. Cred că nu sunt obișnuit cu atâta activitate.

– Iar eu am fost o scorpie că te-am ținut în priză toată ziua.

– La noi nu e cazul să te formalizezi, fiule, interveni Polly. Părea preocupată. Ai fost foarte bolnav, te înțelegem. Dacă ești obosit, du-te imediat la culcare.

Orne își plimbă privirea în jurul mesei și citi îngrijorare pe fiecare chip. Împinse scaunul în spate și spuse:

– Atunci, dacă nu vă supărați...

– Să ne supărăm! exclamă Polly. Du-te fuguța chiar acum!

– Ne vedem dimineață, Lew, îi aminti Diana.

Orne înclină din cap a încuviințare și întoarse capul. „Ce femeie frumoasă!" Îndreptându-se spre coridor, îl auzi pe Bullone adresându-se Dianei:

– Di, poate că n-ar trebui să-l scoți pe băiat la plimbare mâine. La urma urmei, a venit aici ca să se *odihnească*.

Ajuns pe coridor și închizând ușa, nu mai auzi răspunsul tinerei.

În intimitatea camerei sale, își activă transmițătorul.

– Stet?

O voce îi șuieră în urechi:

– Aici schimbul domnului Stetson. Ești Orne, nu-i așa?

– Da. Vreau să verificați ceva imediat în dosarele acelea nathiane găsite de arheologi. Aflați dacă Heleb a fost una din planetele pe care le-au „populat" nathianii.

– Am înțeles. Așteaptă.

Urmă o liniște lungă, apoi:

– Lew, sunt Stet. Ce-i cu întrebarea despre Heleb?

– Era pe lista nathianilor?

– Nu. De ce întrebi?

– Ești sigur, Stet? Ar explica o mulțime de lucruri.

– Nu e pe listă, dar... așteaptă un minut.

Liniște, apoi:

– Heleb era pe linia de zbor spre Auriga, iar Auriga e pe listă. Avem motive să ne îndoim că au lăsat pe cineva pe Auriga. Dacă nava lor a dat de necaz...

– Asta e! izbucni Orne.

– Vorbește mai încet sau treci la nivel subvocal, comandă Stetson. Acum, răspunde-mi la întrebare: ce se întâmplă?

– Ceva atât de ieșit din comun, încât mi-e frică. Mai ții minte că femeile care conduceau planeta Heleb năsteau băieți sau fete controlând sexul fătului în momentul conceperii lui. Metoda era unică. De fapt, medicii noștri au crezut că e imposibilă până când...

– Nu trebuie să-mi amintești de lucruri pe care le dorim moarte și îngropate, îl întrerupse Stetson. Sunt prea mari șansele de-a întrebuința greșit metoda aceea.

– Bine, acceptă Orne, dar dacă rețeaua ta nathiană clandestină e alcătuită numai din femei concepute prin metoda aceea? Dacă femeile de pe Heleb erau doar un grup care a scăpat de sub control pentru că au pierdut contactul cu elementul principal?

– Să fiu al naibii! rosti Stetson, necontrolat. Ai dovezi că...

– Numai o bănuială. Ai lista invitaților care vor veni mâine aici pentru petrecerea organizată cu prilejul alegerilor?

– Putem face rost de ea. De ce?

– Caută femei care conduc cariera politică a soților lor. Anunță-mă cine și câte sunt.

– Lew, asta nu-i destul ca să...

– Asta-i tot ce-ți pot da acum, dar cred că voi afla mai multe. Nu uita că – ezită, făcând pauză între cuvinte când îi veni o idee nouă – nathianii erau nomazi.

Ziua începu devreme pentru familia Bullone. Deși era ziua alegerilor, Bullone plecă la birou la o oră după ivirea zorilor.

– Acum înțelegi ce-am vrut să spun când am zis că sunt sclavul slujbei acesteia? îl întrebă pe Orne.

– Azi o s-o lăsăm mai moale, Lew, anunță Diana.

Îl luă de mână în timp ce urcau scările, după ce-și conduse tatăl la naveta-limuzină. Nu era niciun nor pe cer.

Orne se pomeni că-i place senzația mâinii ei într-a lui – îi plăcea prea mult. Își retrase mâna, se dădu la o parte și spuse:

– Ia-o înainte.

„Trebuie să fiu prudent", își spuse. „E prea fermecătoare."

– Mă gândeam la un picnic, spuse ea. Este un lac mic cu maluri ierboase la apus. Luăm cu noi vizualizatoare și două romane bune. O să fie o zi de făcut nimic.

Orne ezită. S-ar putea întâmpla lucruri în casă pe care ar trebui să le urmărească. Dar nu... dacă avea dreptate în legătură cu situația, atunci Diana putea fi veriga slabă. Nu mai aveau prea mult timp la dispoziție. Până a doua zi, nathianii ar fi putut prelua controlul asupra întregului guvern.

Era cald lângă lac. Pe malul cu iarbă creșteau flori violete și portocalii. Viețuitoare mărunte mișunau de colo-colo și ciripeau în tufe și-n copaci. În stufărișul din capătul mai coborât al lacului era un *groomis* care din când în când scotea câte-un gâjâit, ca un bătrân care-și drege glasul.

– Când erau toate fetele acasă, făceam un picnic aici în fiecare A Opta zi, vorbi Diana. Stătea culcată pe spate, pe rogojina pe care o întinseseră. Orne ședea lângă ea, cu fața spre lac. Am construit o plută acolo, pe partea cealaltă. Se ridică în capul oaselor și privi malul opus. Cred că mai sunt și acum bucăți din ea. Vezi?

Arătă spre o grămadă de bușteni. Când ridică mâna, o atinse pe-a lui Orne.

Parcă ar fi fost electrocutați. Fără să știe exact ce se întâmplă, Orne se trezi că o îmbrățișează pe Diana, iar buzele li se lipesc într-un sărut prelung. Mai avea puțin și-l cuprindea panica. Se retrase.

– N-am premeditat nimic, șopti Diana.

– Nici eu, șopti el, apoi clătină din cap. Uneori lucrurile se încurcă ceva de groază!

Diana clipi nedumerită.

– Lew... nu-ți plac?

Orne ignoră transmițătorul și spuse ce gândește. „O să creadă că face parte din rol", își zise. Iar gândul acela îl amărî.

– Să nu te plac? Dar cred că m-am îndrăgostit de tine!

Ea oftă și se propti de umărul lui.

– Atunci ce nu e bine? Însurat nu ești. Mama a pus să ți se verifice dosarul. Zâmbi ca un drăcușor. Mama are al șaselea simț.

Orne își simțea mâhnirea ca pe un gust amar. Vedea limpede tiparul.

– Di, am fugit de-acasă la șaptesprezece ani.

– Știu, dragule. Mama mi-a spus totul despre tine.

– Nu înțelegi. Tata a murit înainte să mă nasc eu. A...

– Mamei tale trebuie să-i fi fost foarte greu. A rămas singură cu familia... și cu un alt copil pe drum.

– Știau de mult că va muri. Tata a suferit de boala lui Broach și au aflat prea târziu. Îi afectase deja sistemul nervos central.

– Ce oribil, șopti Diana.

Mintea lui Orne se simți brusc ca peștele pe uscat. Se trezi că-și conturează în sfârșit un gând care-i tot dăduse târcoale, dar îi scăpase.

– Tata a fost implicat în politică, șopti el.

Avea senzația că trăia într-un vis. Vorbi mai departe pe același ton încet, șocat:

– De când am rostit primele cuvinte, mama a început să mă educe ca să-i iau locul în viața publică.

– Dar ție nu-ți plăcea politica.

– O uram! rosti el cu glas supărat. Cum am prins ocazia, am și fugit de-acasă. Una dintre surorile mele s-a măritat cu un tip care e acum membru reprezentant al Chargonului. Sper să-i placă ce face!

– Asta-i Maddie.

– O cunoști? se miră Orne, apoi își aminti ce-i spusese Stetson și gândul îi îngheță sângele în vene.

– Bine-nțeles că o cunosc. Lew, ce-i cu tine?

– Te-ai aștepta să joc și eu același joc, să ții tu frâiele. Ții spre vârf, tai și amesteci, râcâi cu ghearele și sapi.

– Până mâine s-ar putea să nu mai fie necesare toate astea, spuse Diana.

Orne auzi șuierul brusc al undei purtătoare din transmițător, dar nu și vocea supraveghetorului.

– Ce... se întâmplă... mâine? o întrebă.

– Alegerile, prostuțule. Lew, te porți ciudat. Ești sigur că te simți bine? Îi puse mâna pe frunte. Poate ar trebui să ne...

– Stai puțin. În legătură cu noi...

Își înăbuși sentimentele. Ea își retrase mâna.

– Cred că părinții mei bănuiesc deja. Noi, cei din familia Bullone, suntem renumiți că ne îndrăgostim la prima vedere. Îl studie cu ochii ei prea mari. Nu ai febră, dar poate ar fi mai bine să ne...

– Ce idiot sunt! se enervă Orne. Tocmai mi-am dat seama că și eu trebuie să fiu nathian.

– Tocmai ți-ai dat seama?

Diana îl privi fix.

În transmițătorul lui Orne, cineva rămase cu răsuflarea întretăiată.

– Tiparele identice din familiile noastre. Până și casele. Iată adevăratul cod! Ce idiot sunt! Pocni din degete. „Capul"! Polly! Mama ta e șefa cea mare, nu-i așa?

– Dar, dragule... bineînțeles. E...

– Ai face bine să mă duci la ea, și încă repede! rosti el scurt.

Atinse butonul de la gât, dar interveni vocea lui Stet:

– Excelentă treabă, Lew! Atacăm cu o unitate de șoc specială. Nu pot să risc cu...

Panicat, Orne vorbi cu glas tare:

– Stet! Te duci la familia Bullone! Și te duci acolo singur! Fără soldați!

Diana sări în picioare și se îndepărtă de el.

– Ce vrei să spui? întrebă Stetson.

– Că ne salvezi pielea! strigă Orne. Singur! Auzi? Altfel o să ne trezim că se întâmplă o nenorocire mai mare decât orice Război Transfrontalier!

Urmă o liniște lungă.

– Mă auzi, Stet?

– În regulă, Lew. Ținem forța de șoc în așteptare. Ajung la locuința Bullone în zece minute. ComGO va veni cu mine. – Pauză . – Iar tu ai face bine să știi ce faci!

Formau un grup nervos într-un colț din salonul principal al locuinței Bullone. Jaluzele stratificate nu lăsau să pătrundă înăuntru strălucirea verde a soarelui de amiază. În fundal, se auzea zumzetul aparatului de aer condiționat și zdrăngănitul roboservitorilor care pregăteau serata. Stetson stătea proptit de perete lângă o canapea fără spătar, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele uniformei sale șifonate, cu ecusoane cusute. Riduri cât urmele de căruță îi brăzdau fruntea înaltă. Lângă el, amiralul

Sobat Spencer, Comandantul I-A al Operațiunilor Galactice, măsura podeaua. Era un tip chel, cu ceafă de taur, ochi albaștri mari și o voce înșelător de blândă. Se plimba ca un animal în cușcă – trei pași înainte, trei pași înapoi.

Polly Bullone stătea pe canapea. Gura i se lățise într-o linie dreaptă. Își încleștase mâinile atât de tare în poală, încât i se albiseră încheieturile. Diana stătea lângă ea, ținând pumnii strânși de-o parte și de alta a corpului. Tremura de furie. Îl fixa pe Orne cu ochi sfredelitori.

– În regulă, deci prostul de mine e de vină că ținem ședința asta, mârâi el.

Stătea cam la cinci pași de Polly, cu mâinile în șold. Pe amiralul care patrula în dreapta lui începeau să-l lase nervii.

– Dar ați face bine să mă ascultați, continuă Orne, aruncând o privire amiralului. Cu *toții*.

Spencer se opri din patrulat și-l străpunse cu privirea.

– Încă nu am auzit un motiv serios ca să nu fac locuința asta fărâme... și să termin odată cu povestea asta, vorbi el.

– Tu... Ești un trădător, Lewis! strigă Polly, cu glasul ei dogit.

– Sunt înclinat să vă aprob, doamnă, spuse Spencer. Numai că aș face-o din alt punct de vedere. Aruncă ochii la Stetson. Vreo veste despre Scottie Bullone?

– Urmau să mă sune în secunda în care îl găseau, răspunse Stetson pe un ton precaut, meditativ.

– Aveați de gând să veniți și dumneavoastră la serată, nu-i așa, domnule amiral? întrebă Orne.

– Ce legătură are asta cu treaba noastră? vru să afle Spencer.

– Sunteți pregătit să vă trimiteți la închisoare soțiile și fiicele pentru conspirație? întrebă din nou Orne.

Un zâmbet rigid se plimbă pe buzele lui Polly. Spencer deschise gura, apoi o închise la loc.

– Nathianii sunt, majoritatea, femei, explică Orne. Există probe că și femeile din familia dumneavoastră se numără printre ele.

Amiralul arăta de parcă tocmai ar fi primit un picior în stomac.

– Ce... probe? bâigui el.

– Ajung imediat și la ele, răspunse Orne. Acum ascultați: nathianii sunt, în cea mai mare parte, femei. Au existat numai câteva accidente și câțiva bărbați planificați, ca mine. De-asta nu existau nume de familie pe care să le urmărim. Nu era decât o mică și închegată societate de femei, toate urmărind să ocupe funcții înalte prin bărbații lor.

Spencer își drese glasul și înghiți. Păru incapabil să-și mute privirea de la gura lui Orne.

– Bănuiala mea este că, acum treizeci-patruzeci de ani, conspiratoarele au început să conceapă câțiva bărbați, crescându-i pentru funcțiile cu adevărat importante. Alți bărbați nathiani – accidente apărute când sexul nu era bine controlat – n-au aflat niciodată despre conspirație. Cei noi erau membri maturi și complet dezvoltați. Așa aș fi ajuns și eu, dacă aș fi evoluat cum se aștepta să evoluez.

Polly îi aruncă o căutătură cruntă, apoi coborî ochii la mâinile ei.

– Partea aceea a planului urma să fie rezolvată odată cu aceste alegeri, continuă Orne. Dacă reușeau și de data asta, puteau continua cu și mai multă îndrăzneală.

– Ești vârât în treaba asta până peste cap, băiete, mârâi Polly. E prea târziu să mai faci ceva împotriva noastră!

– Mai vedem noi! se răsti Spencer. Părea să-și fi recăpătat stăpânirea de sine. Puțină publicitate în locurile potrivite... câteva nume importante arestate și...

– Nu, spuse Orne. Are dreptate. E prea târziu pentru asta. Probabil că era târziu și cu o sută de ani înainte. Damele acestea erau foarte bine înfipte pe poziție chiar și-atunci.

Stetson își îndreptă spatele și-i zâmbi posac lui Orne. Părea să priceapă un lucru care celorlalți le scăpa. Diana îl sfredelea în continuare cu privirea pe Orne. Polly nu-și lua ochii de la mâinile ei, păstrându-și zâmbetul rigid pe buze.

– Femeile acestea probabil controlează una din trei poziții fruntașe din Ligă, vorbi Orne. Poate și mai multe. Gândiți-vă, domnule amiral... Gândiți-vă la ce s-ar întâmpla dacă ați da acest lucru în vileag. Secesiune, revoltă, subguvernele s-ar răsturna, guvernul central ar fi sfâșiat de suspiciuni și conflicte. Unde ar duce o asemenea atmosferă? Clătină din cap. Prin comparație, Războiul Transfrontalier ar părea un picnic!

– Dar nu putem ignora totul, pur și simplu! strigă Spencer.

Se crispă și-l săgetă pe Orne din priviri.

– Ba putem, și așa vom și proceda. Nu avem de ales.

Polly ridică ochii și studie expresia lui Orne. Diana arăta confuză.

– Odată nathian, întotdeauna nathian, nu? spuse Spencer cinic.

– Nu există așa ceva, replică Orne. Nu după cinci sute de ani de încrucișări cu alte rase. Există doar o societate secretă de savanți politici abili. Îi zâmbi cinic lui Polly și se uită din nou la Spencer. Gândiți-vă la soția dumneavoastră, domnule. Credeți cu toată sinceritatea că ați fi ajuns ComGO dacă ea nu v-ar fi ghidat cariera?

Spencer se întunecă la față. Își retrase bărbia înăuntru, vru să-l țintuiască pe Orne din priviri, dar nu reuși, așa că chicoti cu cinism.

– Sobie dă semne că se trezește la realitate, rosti Polly. Mai ai puțin, fiule.

– Nu-ți subestima viitorul ginere, o avertiză Orne.

– Ha! țipă Diana. *Te urăsc*, Lewis Orne!

– O să-ți treacă, îi spuse Orne calm.

– Ohhh!

Diana tremura de furie.

– Iată lucrul cel mai important pe care vreau să-l spun, zise Orne. Vă plătiți puterea și bogăția făcând echilibristică pe lama cuțitului. Masa aceea mare și amorfă de acolo – poporul – s-a ridicat și a înghițit multe guverne. Singura cale de a rămâne la putere este să guvernați *bine*. Altfel, mai devreme sau mai târziu, va veni și rândul vostru. Îmi aduc aminte că și mama tot așa spunea. E unul din lucrurile care mi s-au întipărit în memorie. Se încruntă. Sunt împotriva politicii din cauza compromisurilor pe care trebuie să le faceți ca să fiți aleși!

Stetson se îndepărtă de perete.

– E foarte clar, vorbi, iar capetele celorlalți se întoarseră spre el. Pe de o parte, ca să rămână la conducere, nathianii au fost nevoiți să ne guverneze cât se poate de bine. Pe de alta, dacă îi demascăm, oferim pe tavă unui grup de amatori într-ale politicii – tuturor fanaticilor și demagogilor flămânzi de putere din galaxie – exact arma de care are nevoie ca să ia frâiele în mână.

– După aceea, haos, rosti Orne. Așa că îi lăsăm pe nathiani să-și vadă de treabă... și facem numai două mici schimbări.

– Nu schimbăm nimic, interveni Polly. Mi se pare, Lewis, că nu poți dovedi nimic. Mă ai pe mine, dar de la mine nu vei scoate nimic. Restul organizației se poate descurca și fără mine. Nu vei îndrăzni să ne demaști. Noi suntem cei care țin frâiele!

– I-A ar putea aresta nouăzeci la sută din organizația voastră în zece zile, spuse Orne.

– N-ați reușit să ne găsiți, îl repezi Polly.

– Cum așa? se miră Stetson.

– Sunt nomazi, explică Orne. Casa asta e un cort venerat. Bărbații afară, femeile înăuntru. Căutați construcția din curtea interioară. E pătrunsă de spirit nathian. Socotiți apoi înclinația pentru instrumentele muzicale stranii – kaithra, tamburul, oboiul – toate sunt nomade. Și mai socotiți dominația feminină din familie – o alterare bizară a moștenirii nomade, dar nu chiar unică. Verificați predominanța copiilor de sex feminin. Cercetați fundalul politic. Vom rata foarte puține!

Polly se holba la el cu gura deschisă. Spencer spuse:

– Lucrurile se mișcă prea repede pentru mine. Eu știu una și bună: trebuie să previn un alt Război Transfrontalier. Dacă voi fi nevoit să-l bag la închisoare și pe ultimul...

– La o oră după ce conspirația va fi dezvăluită, n-ai mai fi în postura de-a băga pe nimeni la închisoare, zise Orne. Soțul unei nathiane! Ai ajunge chiar tu după gratii sau, cel mai probabil, ai fi linșat de mulțime!

Spencer păli.

– Ce compromis propuneți? întrebă Polly.

– Unu: I-A va avea drept de veto la orice candidat propuneți voi, răspunse Orne. Doi: nu veți putea deține niciodată mai mult de două treimi din pozițiile fruntașe.

– Cine anume din I-A va avea drept de veto împotriva candidaților noștri?

– Amiralul Spencer, Stet, eu... oricine considerăm noi că e demn de încredere.

– Te crezi un fel de zeu?

– Numai în măsura în care te crezi și tu. Acesta este sistemul cunoscut al echilibrului instituțional. Voi tăiați plăcinta. Noi avem dreptul să alegem prima felie.

Urmă o liniște prelungită, spartă de Spencer:

– Nu mi se pare corect să avem numai...

– Niciun compromis politic nu e corect, îl întrerupse Polly. Improvizezi încontinuu cu lucruri care au întotdeauna defecte. Asta înseamnă a guverna. Chicoti și ridică ochii spre Orne. Bine, Lewis. Acceptăm. Își mută privirea la Spencer, care scutură din umeri și încuviință încruntat din cap, apoi din nou la Orne. Răspunde-mi la o întrebare: de unde ai știut că eu sunt șefa?

– Foarte simplu. În dosarele pe care le-am găsit scria că... familia nathiană de pe Marak avea codul „Capul". Numele tău, Polly, conține cuvântul vechi „Poll", care înseamnă „cap".

Polly îl privi pe Stetson.

– Întotdeauna e atât de inteligent?

– Absolut întotdeauna, îi răspunse Stetson.

– Dacă vrei să intri în politică, Lewis, aș fi încântată să...

– Mai mult decât am intrat deja nu vreau să intru, spuse Orne nervos. Nu-mi doresc decât să mă așez la casa mea cu Di și să trăiesc așa cum ar fi trebuit s-o fac până acum.

Diana se crispă:

– Nu vreau să-l mai văd, să mai aud sau să mai primesc vești despre domnul Lewis Orne în viața mea! Asta e decizia mea, definitivă și irevocabilă.

Lui Orson îi căzură umerii. Se răsuci, se împiedică și se prăbuși fulgerător pe covorul gros. În spatele lui, toți rămaseră cu răsuflarea tăiată. Stetson strigă:

– Chemați un doctor! La spital m-au avertizat că viața lui atârnă încă de un fir de păr!

Pașii grei ai lui Polly se auziră alergând spre coridor.

– Lew! rosti Diana pe un ton plângăreț, căzând în genunchi lângă el și pipăindu-i cu mâini moi gâtul și capul.

– Întoarceți-l pe spate și desfaceți-i gulerul! comandă Spencer. Nu-l sufocați!

Îl răsuciră încet pe spate. Era palid. Diana îi desfăcu gulerul și-și lipi obrazul de gâtul lui.

– Lew, iartă-mă, suspină. N-am vrut! Te rog, Lew... te rog, nu muri! Te rog!

Orne deschise ochii și se uită la Spencer și la Stetson. O auzi pe Polly vorbind agitată la telefon pe coridor. Simți pe piele obrazul cald al Dianei și lacrimile ei umede. Încet, având un anume gând în minte, le trase cu ochiul celor doi bărbați.

Traducere de ANTUZA GENESCU

FRANK HERBERT, *Operation Haystack*, 1959

NAUTILUS

A APĂRUT

Dănuț Ungureanu & Marian Truță

VEGETAL

„Lumea de-a gata descrisă de cuplul scriitoricesc Ungureanu-Truță iese rapid din orizontul de așteptare al publicului de ficțiune speculativă din 2014. [...] O apocalipsă a verdelui, mereu surprinzător de frumoasă în tragismul ei. "

Cătălin Badea-Gheracostea

„Mai povesteau oamenii, în serile când se-adunau la câte unul, să stea de taină, că moşneagul se ivea, cel mai adesea în nopţile cu lună plină, prin marginile lanului. Umbla de colo colo, şovăind, parcă neîndrăznind să se-ntoarcă la el acasă. Trupul îi era tot străpuns, iar prin găurile în care nu rămăseseră pănuşi se putea vedea dintr-o parte-n alta. Pe ţeastă şi-n vârfurile degetelor îi crescuseră mii de fire de mătasea porumbului, care fremătau la cea mai mică adiere. Din picioare înmugureau frunze şi cu toate astea se mişca aproape ca un om, gemând de ţi se făcea pielea de găină. Dar din găvanele ochilor nu curgea nicio lacrimă, căci erau pline cu grăunţe, printre care se furişau gândaci mărunţi... "

Dănuţ Ungureanu & Marian Truţă, *Vegetal*

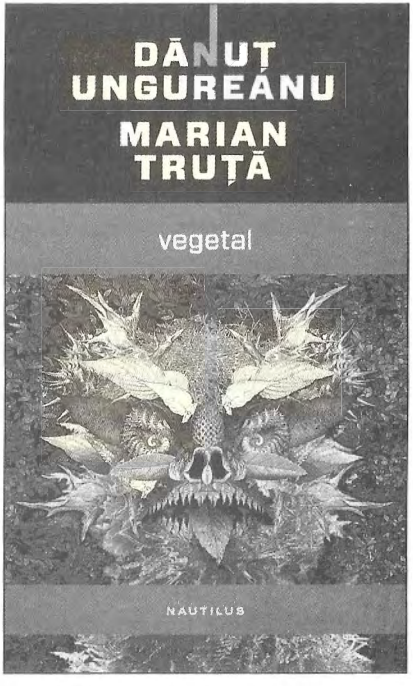

o poveste din cartea cu scoarțe de argint, ferecate

Cu mai mulți ani în urmă, a scăpat de sub control un experiment cu energii magice de la Institutul de Metafizică Atomică din Ytrik. (Institutul se numește astfel în onoarea întemeietorului său, academicianul A. Tom.) Un ghem de lumină în culori de neconceput pentru mintea omenească s-a înălțat încet, răsucindu-se, deasupra laboratorului geomantic, după ce trecuse prin acoperișul acestuia, găurindu-l și făcându-l să izbucnească în flăcări. Din ghemul în care dănțuiau frenetic puteri de necuprins scăpa o rază dureros de intensă care mătura de câteva ori pe secundă clădiri, temple, columne și statui din vecinătatea institutului, ca un far acționat de un paznic ieșit din minți.

Iar atingerea acelei raze a adus la viață – dacă viață se poate numi – gargui de pe cornișe, îngeri din vitralii, prinți de marmură de pe coloane, arhangheli din bronz cu goarne apocaliptice, voievozi ciopliți în piatră și regine războinice în care de luptă. Portretele atinse de raza magică au pornit să coboare din ramă în galeriile de picturi ale muzeelor, iar amorașii de pe caleștile aurite ale aristocrației goreniene au început să fluture din aripioarele lor poleite și să zboare încolo și încoace.

În acea noapte s-a declanșat haosul, în ciuda eforturilor eroice ale poliției călare de a păstra ordinea pe străzi și în piețe. Arhanghelii au sunat din trompete și din goarne, vestind sfârșitul lumii în conformitate cu cărțile sfinte a cinci sau zece religii diferite și contradictorii. Amiralii înviați au dat să reia bătălii navale istorice demult așternute în filele manualelor școlare. Sfinții s-au tânguit văzând depravarea și stricăciunea din Parlament, de la Operă, de la Mulan R'uj și de prin casele de pariuri. Amorașii au săgetat în dreapta și-n stânga, iscând pasiuni tumultuoase (uneori între indivizi din specii diferite). Garguii s-au cățărat pe ziduri și pe acoperișuri, au devorat cu nesaț porumbei, șobolani, pisici, după care, cu botul însângerat și cu sclipiri sălbatice în ochi, au început a privi

florin pîtea

pe fereastră în apartamentele cetățenilor. În unele cazuri, nu i-au împiedicat să intre și să facă prăpăd nici puștile de vânătoare ale stăpânilor, nici măturile servitoarelor. Iar voievozii au sfărâmat totul în calea lor.

Consiliul Coroanei s-a întrunit rapid, iar Maiestatea Sa Imperială a fost sfătuită să decreteze starea de urgență. S-au luat măsuri majore pentru blocarea fluxului magic necontrolat, sosit de pe alte tărâmuri, ceea ce l-a costat somnul, sănătatea mintală și în cele din urmă viața pe vicepreședintele Academiei Imperiale de Magie Aplicată.

Dar farul bezmetic din inima capitalei s-a oprit.

Frenezia statuilor și picturilor trezite la viață s-a domolit treptat, pe parcursul următoarelor zile și nopți, de parcă arătările acelea ar fi fost niște mecanisme acționate cu arc ce-și pierdeau încet-încet energia. Balauri din fier forjat unduiau încă pe străzile din Ytrik, zdrobind pavajul din piatră cubică cu greutatea lor enormă, dar înaintarea le încetinea de la o oră la alta. Sirenele din bronz îi ademeneau pe trecători în fântânile arteziene ca să-i înece, însă glasul li se dogea și li se încleia din ce în ce. Amorașii încercau să zboare și să-i săgeteze pe cetățeni, dar aripile poleite le osteneau, iar ei se prăvăleau pe rând din văzduh ca niște păsări călătoare istovite. Sfinții și arhanghelii au amuțit unul câte unul. Garguii au înțepenit ultimii, iar unii dintre ei tot au mai mișcat oleacă, la săptămâni sau chiar luni după ce incidentul fusese declarat încheiat de către autorități. Tresăreau cât să înșface un porumbel imprudent ori să sperie câte un preot ieșit pe terasa templului ca să pufăie o pipă cu ierburi demonice.

De bine, de rău, cetățenii din Ytrik au dus statuile, garguii, portretele și amorașii la locurile lor după ce s-a potolit toată tevatura. Însă, pentru fiecare dintre artefactele ce participaseră la acea răzmeriță fără precedent a bronzului și marmurei, au confecționat câte o plăcuță emailată prin care le-au declarat monumente isterice.

o poveste din cartea cu scoarțe de argint, ferecate

Se zvonește că, într-un cartier boem din Ytrik, ar fi apărut cu mai multă vreme în urmă o mișcare literară neobișnuită. E drept că, după inventarea unor sisteme tipografice moderne, acționate cu abur, în Gorena s-au tot ivit mișcări literare, una mai revoluționară decât alta, care mai de care mai avangardistă și mai experimentală, iar cele mai multe dintre ele s-au dovedit a fi previzibil de... efemere. Niciuna nu a fost însă atât de radicală precum Societatea Hematopoetică – un cerc de poeți și poetese care insistau să-și scrie poeziile cu propriul lor sânge.

Se întruneau de regulă seara, într-un imobil de pe Strada Astrolabului. Intrau pe o poartă din fier forjat, ale cărei ornamente închipuiau un balaur ce scăpase recent pe străzile orașului în urma unui accident metafizic și fusese adus cu mari eforturi înapoi unde îi era locul, urcau la etaj, într-un salon tapetat cu motive florale și iluminat cu lămpi cu gaz, luau loc pe canapele și pe fotolii, deschideau o vână cu unul dintre scalpelurile oferite cu multă generozitate de gazdă și scriau.

Epigramiștii și sonetistele scăpau cel mai ieftin, căci nu le trebuia prea multă asemenea cerneală hidoasă pentru a-și scrie lucrările. Însă poeții ambițioși care insistau să creeze poeme epice plecau în zori, palizi, slăbiți și încercănați, înspăimântându-le cu înfățișarea lor pe precupețele care-și duceau la piață coșurile cu zarzavaturi proaspete.

Obiceiul acesta excentric al Societății Hematopoetice a fost mai întâi ținut secret. Apoi, servitorimea care curăța salonul după fiecare serată de excese literare a început să șușotească pe la colțuri. Cameristele și-au informat stăpânele. Birjarii le-au vorbit despre asta cheflliilor guralivi

pe care-i duceau spre casă noaptea târziu, după închiderea restaurantelor şi cabaretelor. După un timp, chiar şi în foaierul Operei sau pe culoarele Parlamentului a început să se discute discret despre acest subiect, cel mai adesea îndărătul evantaielor.

Pentru scurtă vreme, până şi tinerii aristocraţi gorenieni au încercat noua modă a scrierii cu propriul sânge. E drept că, după prima experienţă de acest fel, cei mai mulţi dinte ei au preferat un substitut mai ieftin (şi mai sigur), drept care le-au cerut servitorilor să le aducă sângele proaspăt al unei păsări de curte care avea să fie sacrificată pentru cină. Şi, ca orice modă, această tehnică literară a venit şi a trecut. Imitatorii s-au plictisit curând şi s-au reorientat spre altceva, pentru că le lipsea fiorul autenticităţii. Împătimiţii, în schimb, au pierit unul câte unul fie de epuizare, fie de la maladii pe care le contractaseră într-una din ocaziile când folosiseră scalpeluri nesterilizate. (Din păcate, teoria germenilor dezvoltată de doctorul Victor Rammstein nu fusese popularizată în cercurile boeme.) Şi Societatea Hematopoetică s-a transformat, mai curând decît ar fi fost cazul, într-un cerc al poeţilor dispăruţi.

Se mai zvoneşte şi că, pe toată perioada funcţionării acestei mişcări literare, în fiecare noapte de creaţie artistică, imobilul unde se întruneau poeţii şi poetesele ar fi fost vandalizat de un personaj înalt, brunet, îmbrăcat într-o ţinută de seară impecabilă, cu unghii neobişnuit de lungi şi cu dantură hipertrofiată. Acest domn, care nu a fost identificat niciodată, scria neobişnuit de repede cu vopsea neagră pe pereţii imobilului de pe Strada Astrolabului o singură lozincă, pe care a doua zi, dis-de-dimineaţă, servitorii gazdei trudeau din răsputeri să o şteargă. Lozinca părea să fie un protest sau poate o dojană: „Este indecent să irosiţi hrana în felul acesta!“

Dianei, Doamna în Negru. Pentru că e mereu acolo.

... Da, recunosc. L-am ucis pe domnul de Teileffer, magician, alchimist și cărturar. Am fost la el în noaptea aceea fatală și l-am sfâșiat ca o fiară, smulgându-i inima din piept și revărsându-i măruntaiele. Iar cadavrele care putrezesc în salonul zăvorât al Castelului Beyssac sunt tot opera mea.

Sau, mai degrabă, a Furiei. Pentru că, atunci când apare Furia, peisajul se colorează în roșu-sângeriu și dulce, dulce și îmbătător ca vinul e parfumul Spaimei ce înflorește în privirile lor și care curge fluidă în sângele lor. O simt, o adulmec, și colții mei ca de lup se arată albi, sclipind ascuțiți în lumina palidă a lunii, pregătindu-se să muște în carne vie...

Ar fi trebuit să știu că marchizul, cu reputația lui îndoielnică, nu era potrivit pentru a-i ține companie unei doamne de sânge regal. Însă, după o copilărie petrecută între zidurile austere ale Castelului Beyssac, vechi de peste cinci sute de ani, și o adolescență supravegheată cu strictețe de ochii neîndurători ai Carmelitelor, consideram că diversitatea personajelor care mă vor înconjura nu îmi va fi decât benefică. Cu toate că eram încă foarte tânără, voiam să cred că sunt destul de coaptă la minte încât să separ cu înțelepciune binele de rău, să îi păstrez alături de mine pe gentilomii și pe doamnele cu acele calități în spiritul cărora am fost eu însămi crescută, și să îi înlătur cu asprime pe cei a căror noblețe îndoielnică se manifestă prin vulgaritate și ostentație.

Fusesem educată a înțelege că sângele nobil care îmi curge prin vene nu mă scutește de impertinențele celor săraci cu duhul, iar tatăl meu, ducele Albert-François de Montmorency, mă învățase cum să previn un astfel de comportament nepotrivit. „Vei fi modestă, vei fi chibzuită, vei fi demnă, domniță Odille!", îmi spunea el adesea. A vrut ca, de la o vârstă fragedă, să îmi cunosc rangul, dar și îndatoririle care veneau odată cu acesta, și mi-o dădea mereu ca exemplu pe mama mea, doamna Desideria. Mama, prințesă din Casa de Lorraine, a fost o doamnă în adevăratul sens al

cuvântului. Avea o frumusețe rece, de icoană, cu chipul ei mereu serios, cu sprâncenele ușor încruntate și cu ținuta-i regală; vorbea calculat și se mișca cu o grație desăvârșită. Prietenă și confidentă a cucernicei regine Catherine de Anjou, era un exemplu de eleganță, virtute și milostenie.

Prezentarea mea la Curte a avut un impact răsunător. Nu m-am considerat niciodată frumoasă, pentru că educația severă pe care am primit-o mi-a interzis să mă pierd în astfel de deșertăciuni, însă știam, în taină, că o urmașă directă a Dianei de Poitiers nu poate fi decât asemenea ei. Și nu puțini au fost cei care, cu un zâmbet admirativ, mi-au făcut complimente legate de strania asemănare cu cea mai frumoasă femeie care onorase, vreodată, Curtea franceză prin splendida-i prezență.

„Nu-i asculta, Odille", îmi spunea tata, cu o undă de tristețe în glas. „Ține ochii deschiși și mintea trează, nu-i lăsa să te adoarmă cu vorbe dulci, șoptite din vârful buzelor... Frumusețea ta este asemenea florilor de mai, care atrag albine și fluturi deopotrivă. Știu, te orbesc aripile colorate ale fluturilor, zborul lor vesel... Dar eu te întreb: ce folos aduc ei? Oare nu sunt mai utile albinele, cele care fac miere, chiar de te înțeapă uneori?... Ia seama, *ma Fleur du May*, fii înțeleaptă!"

Da, erau bune sfaturile tatălui meu, Ducele, însă, după anii lungi petrecuți în sihăstrie, doar cu tratatele de filozofie, etică și morală, volumele cu coperte negre și înțesate de semne stranii ale alchimiștilor, cărțile prăfuite de istorii pierdute, toate luate din vasta bibliotecă a familiei, fastul care mă înconjura acum a fost mult mai convingător.

Datorită Reginei, care o vizita adesea pe mama, fie însoțindu-l pe Rege, fie singură, cu suita ei de doamne de onoare, Beyssac era o Curte a Franței în miniatură. Familia noastră era frecventată de cele mai nobile și răsunătoare nume ale aristocrației franceze și nu numai. Prinți de sânge, ambasadori sau reprezentanți ai Vaticanului, prinți ai Bisericii, gentilomi veniți să îi ceară tatei să le

mijlocească o audiență la Rege, sau doamne care doreau să își vadă fiicele în suita Reginei, cu toții treceau pragul micului castel cu aceeași seriozitate și demnitate cu care ar fi pășit pe covoarele Luvrului.

De asemenea, erau invitați cărturari, filozofi și pasionați ai științelor, care încingeau discuții înflăcărate, iar tata insista ca eu să patronez aceste întâlniri. El nu participa; considera că este un lucru pe care trebuia să îl fac singură. Totuși, îmi lăsase alături patru prieteni ai săi, Bernard de Montbazon, Philippe de Rochefort, Martin d'Epinoy și Richard de Joinville; acești gentilomi, ce aparțineau unor Case atât de ilustre, erau foști camarazi de arme ai ducelui și hotărâseră că era de datoria lor să vegheze asupra mea.

Erau după-amieze lungi, plăcute, în care demonstram, în zâmbetele calde ale oaspeților, că îmi învățasem lecțiile. Mă contraziceam, plină de încredere, cu marii cărturari, iar aliații mei nu ezitau în a le cere satisfacție oponenților pentru că susțineau idei diferite. Bineînțeles, nu se ajungea niciodată ca amenințările să fie puse în practică. La rugămințile mele, rivalii își cereau reciproc iertare și își strângeau mâinile, în timp ce aplauzele entuziaste ale asistenței răsunau în jurul lor.

Astfel, casa noastră era mereu plină de lume pestriță, care mă fascina prin strălucirea ei. Ținutele erau somptuoase, vocile plăcute și sonore, manierele desăvârșite, și oamenii apăreau frumoși, aureolați de simbolurile heraldice ale Caselor din care făceau parte.

Și, printre ei toți, era și el. El, marchizul Alain de Teileffer.

Calm și detașat, cu un zâmbet impertinent în colțul gurii, a intrat în salon într-o zi ploioasă, fără însoțitori și fără să fi primit o invitație în prealabil. Apariția lui a stârnit un val de indignare, toți prinzând să șușotească prin colțuri, la adăpostul evantaielor și al batistelor, aruncându-i, din când în când, câte o privire fugară.

– Cine e? am întrebat.

– Mai bine să nu știți, domniță Odille, mi s-a răspuns. Prezența lui n-a adus, niciodată, nimic bun...

Dar vocea binevoitoare s-a stins, pentru că străinul s-a apropiat hotărât și, făcând o reverență batjocoritoare, mi s-a adresat cu o îndrăzneală de neconceput.

– Mă bucur să vă cunosc personal, în sfârșit, domnișoară. Tot Parisul vorbește despre noua Diane de Poitiers, care, se spune, e chiar mai frumoasă decât prima. Le-am spus că așa ceva este imposibil, dar, iată, mă văd nevoit să îmi retrag cuvintele...

Și, înainte ca cineva să îl poată opri, bărbatul mi-a luat mâna și a sărutat-o îndelung, sub ochii îngroziți ai însoțitoarelor mele și ai tuturor celor de față. M-am smuls ca arsă din strânsoarea lui și m-am ridicat în picioare, privindu-l încruntată de la înălțimea podiumului pe care era așezat jilțul meu.

– Îți uiți locul, domnule, i-am spus cu un ton glacial. Nu voi tolera asemenea familiarități.

Drept răspuns, s-a înclinat din nou, zâmbind larg, și s-a depărtat fără grabă, aruncându-mi priviri nerușinate peste umăr.

Ar fi fost firesc să i se interzică marchizului a se mai arăta la Beyssac, dar nu m-am obosit să îi trimit vreun cuvânt în acest sens; eram sigură că amenințările și provocările la duel pe care le primise din cauza comportamentului său revoltător erau un motiv suficient să rămână la distanță. Însă, peste două zile, a apărut iar. Ignorând privirile încruntate din jur și spadele pe jumătate scoase din teacă, s-a oprit în mijlocul încăperii, a lăsat un genunchi în pământ și, cu ochii plecați, a murmurat:

– Binevoiți a primi, doamnă, umilele scuze ale nevrednicului vostru slujitor. Sunt gata să accept orice pedeapsă veți hotărî că merit, pentru a răscumpăra grava insultă pe care v-am adus-o...

Privirea mi-a fost atrasă de cei patru bărbați impunători, prietenii cei vechi ai tatălui meu, care își scoseseră spadele din teci și se apropiau cu chipuri întunecate de marchizul îngenunchеat. I-am oprit cu un gest.

– Domnilor, vă rog. Aduceți-vă aminte că sunteți gentilomi.

Ar fi trebuit să îi las să facă ceea ce aveau de gând, pentru că, în mod sigur, ei știau mai bine cu ce fel de personaj aveam de-a face. Și poate că, după aceea, zilele ar fi continuat liniștite și senine, ca și până atunci. Am

regretat imediat faptul că i-am oprit; eram sigură că de Teileffer râdea în sinea lui. Chiar și spinarea lui plecată avea ceva impertinent.

– Ridică-te, domnule, am zis într-un târziu. Poți să rămâi, dacă dorești; însă, te previn: va trebui să îți controlezi pornirile și obiceiurile. Aici nu te afli într-o cârciumă de la margine de drum, ci în salonul unei doamne.

S-a ridicat, tot cu capul în pământ și s-a retras într-un colț, cât mai departe de mine și de cei patru domni, care se așezaseră strategic în vecinătatea mea. M-am hotărât să nu-l scap din ochi, pentru că privirea lui avea ceva ce nu îmi plăcea și prezența lui îmi stârnea o nervozitate crescândă.

Totuși, în zilele următoare a afișat niște maniere fără cusur și o atitudine curtenitoare, care mi-au adormit parțial vigilența și care a început să atragă, tot mai mult, admirația ambelor sexe. Mi se părea că nimeni, în afara mea și a celor patru gentilomi, nu mai arăta aceeași rezervă de la început. Mai mult, Alain de Teileffer intervenea tot mai des în discuții și era ascultat cu interes.

Trecea drept cărturar și alchimist, și se declara mare iubitor de teologie și demonologie. Da, mai ales de demonologie. Ar fi trebuit să vedem cu toții aura întunecată care îl învăluia atunci când începea să vorbească despre studiile lui legate de demoni. Ar fi trebuit să observăm zâmbetul parșiv, voit superior, cu care le răspundea tuturor, inclusiv mie, la întrebări. Dar nimeni nu vedea nimic, nu știa nimic. Eram cu toții sub vraja cuvintelor sale, care se dezlănțuia de fiecare dată când începea să vorbească. Sub vraja vocii sale, care suna molatic, adormitor, și arunca ceva ca o ceață asupra noastră, a tuturor...

Și nu vedeam surâsul lui satisfăcut, care îi flutura pe buze ori de câte ori cineva renunța la o părere în favoarea lui, ori de câte ori preferam să tac, obosită de argumentele lui, pentru ca el să triumfe. Vedeam doar spiritul lui ascuțit, mai presus de fire, care îi dădea o anume strălucire a ochilor și seninătate a frunții...

Aducea mereu laude frumuseții mele. Rostea cuvântul „frumoasă" cu un ton ciudat, sălbatic, rotunjindu-l de parcă ar fi vrut să îl facă palpabil, de parcă ar fi vrut să îl sărute, să îl pipăie, să îl îmbrățișeze ca pe o ființă vie. Iar acest lucru mă făcea să mă simt cu atât mai inconfortabil, cu cât îmi arunca

niște priviri lungi, pătrunzătoare, cu un aer extrem de obscen. Mă întrerupea aproape întotdeauna în focul dezbaterilor literare și filozofice, pentru a-mi aminti de frumusețea cu care mă înzestrase natura și ereditatea. Iar apoi, începea el să vorbească, înșirând vrute și nevrute despre demonii lui...

Ah, demonii... Îngerii tenebrelor, cumplit de frumoși în întunecimea lor, învăluiți în aripile lor negre și scăldați în lumina flăcărilor din adâncuri... Ne privesc tulbure din apele încețoșate ale oglinzilor, zâmbind înșelător și arătând fețele pe care vor ei să le vedem. Și, când ne apropiem prea mult, destul de mult cât să vedem adevăratele chipuri – diforme, descompuse și colcăind de viermi –, suntem deja prinși în plasa minciunilor cu care ne-au umplut ochii orbiți... Ca niște păianjeni își întind ghearele, târându-ne în abisul deșertăciunilor, plin cu luciri de aur și văpăi de rubin... Dar nu se află nimic acolo, doar focul veșnic aprins al iadului.

– M-am săturat de acest marchiz de Teileffer, a răbufnit într-o zi domnul Philippe de Rochefort, îndreptându-și statura înaltă și spătoasă și înălțându-și bărbia pătrată. Prințesă, vă sfătuiesc să nu îl mai primiți.

– Nu am încredere în el, a completat domnul d'Epinoy. Și nu îmi place nimic la acest individ dubios. Cine este?... De unde a apărut ?... Nu știe nimeni, iar cei care știu ceva se tem, probabil, să vorbească.

– M-am gândit la toate acestea, domnii mei, le-am răspuns oftând. Însă, iată, toată lumea îl găsește ca fiind interesant, iar doamnele spun că este de-a dreptul seducător. Mă vor urî cu toții dacă îi voi interzice accesul la întâlnirile noastre...

– Ei bine, au înnebunit cu toții! s-a răstit domnul d'Epinoy. Când a intrat pe ușa aceea, nu vreți să știți, prințesă, ce lucruri șopteau oamenii despre el. Îmi este greu să cred că un om pe care, acum o lună, îl acuzau de tot

felul de drăcii imposibil de numit, i-a fermecat dintr-odată pe toți. Ceva este putred aici...

Mărturisesc, și pe mine mă speria această schimbare de atitudine. Însă nu destul de tare încât să mă hotărăsc a-l elimina pe marchiz definitiv din anturajul meu. Eram mereu avertizată de bunii mei cavaleri că Alain de Teileffer, în mod sigur, pune ceva la cale. Ba chiar au apărut zvonuri despre o anume doamnă, al cărei admirator fusese acesta până nu demult, care își pierduse mințile în urma unei vizite făcute bibliotecii marchizului. „Prostii!", am exclamat râzând, deși simțeam fiori reci pe spinare și aveam mari bănuieli că multe din lucrurile auzite erau, cel puțin parțial, adevărate...

Mă gândeam la toate acestea când, într-o seară, în timpul unui dans, domnul de Teileffer s-a aplecat spre mine mai mult decât îngăduia bunа-cuviință și mi-a șoptit:

– Scumpă domnișoară, când îmi veți oferi dovada iubirii ce îmi purtați?

M-am încruntat și i-am răspuns cu răceală:

– Dar eu nu te iubesc, domnule. De unde ți-a venit asemenea idee?

– Ah, dar mă iubiți, dragă domnișoară. Iată cum vă feriți privirea și cum roșiți ca focul. Să fie doar din cauza acestui corset prea strâns, care vă scoate atât de frumos bustul în evidență?...

– Domnule!... am șoptit cu glas pierit, de teamă să nu audă cineva acest ciudat schimb de replici, și m-am smucit ca să mă îndepărtez, însă el mi-a strâns mijlocul ca într-un clește, lipindu-mă de el și înfigându-și degetele în șoldul meu. Printre lacrimi, am văzut mai multe perechi de ochi ce ne priveau cu reproș. Dă-mi drumul, domnule!...

– Mâine! mi-a șoptit în ureche, cu un ton ferm. Veți veni mâine, negreșit!...

Am plâns toată noaptea. De furie neputincioasă, de orgoliu rănit. Cine se credea acest fanfaron, să mă atingă astfel în timpul unui dans, în mijlocul tuturor acelor oameni care ne priveau?... Cum își permitea să ia drept iubire simplul fapt că îl toleram în preajma mea?... Cum își permitea să îmi

dea el mie porunci?... Drept cine mă lua, de își închipuia că voi răspunde chemării lui nerușinate?...

– Ei bine, mă voi duce!... am strigat înfuriată în dimineața următoare. Mă voi duce în casa acestui... domn, însoțită de căpitanul gărzilor tatălui meu, și îi voi explica răspicat că nu mai are ce să caute la Beyssac.

„Nu vei mai intra în casa mea, domnule. Nu vei mai fi primit în salonul meu!", repetam mereu în minte, încruntată, către imaginea surâsului său batjocoritor. „Pleacă, domnule, înapoi de unde ai venit. Nu ești dorit aici..."

Ar fi fost de-ajuns o simplă scrisoare, purtând sigiliul Casei mele, și lucrurile ar fi fost rezolvate. Cei patru prieteni ai mei mă sfătuiseră să îi vorbesc Ducelui, și el ar fi știut cum să aibă grijă de această problemă. Însă nu doream să îmi împovărez tatăl cu astfel de nimicuri; era un fleac, la urma urmei, de care trebuia să mă ocup personal. Iar impertinența lui de Teileffer mă stârnise ca niciodată înainte, ca și cum o altă voință decât a mea pusese stăpânire pe mine. *Voiam* ca de Teileffer să îmi vadă privirea și să îmi audă tonul categoric. *Voiam* ca el să știe clar că *eu* nu îl doresc în preajma mea, și ardeam de nerăbdare să îi văd chipul în timp ce îi spuneam toate acestea. Mi-l imaginam pălind și căzând în genunchi, ca în ziua aceea când se prezentase umil în salonul castelului pentru a-și cere iertare. Voiam să văd asta.

„Iar eu îl voi privi de sus, cu dispreț, și îi voi întoarce spatele, lăsându-l acolo îngenuncheat și frânt definitiv", mi-am spus cu satisfacție, în timp ce călăream înainte pe drumul ce ducea spre casa marchizului. Gaston, căpitanul gărzilor, mă urma tăcut, privind aiurea peste câmp. Avea sabia la șold și pistoalele în coburi. Nu m-a întrebat unde urma să mergem, și mi-a promis că nu îi va sufla ducelui niciun cuvânt.

– Deci... ați venit, scumpă domnișoară.

Avea un zâmbet arogant, plin de siguranță de sine. Îmi deschisese ușa el însuși, ca și cum m-ar fi așteptat chiar acolo, în sală. Simțeam o nevoie

viscerală de a-l pălmui, de a-i lăsa urmele unghiilor mele lungi pe obrazul lui neted, și de a-i striga în față „Cum îți permiți, domnule!... Sunt fiica ducelui de Montmorency și a prințesei de Lorraine, am fost educată să fiu o Doamnă a Curții, cum îți permiți să mă tratezi cu atâta lipsă de respect?!...", dar cuvintele refuzau să îmi vină pe buze, și mâna îmi atârna moale, fără vlagă.

Lucrurile nu mergeau așa cum le plănuisem. Am fost asaltată violent de o stare de greață, poate din cauza mirosurilor ciudate ce pluteau în jur, emanate de cărțile lui vechi și de recipientele pline cu tot felul de substanțe și care zăceau pe mese și pe rafturi. Am văzut ca prin vis cum brațul lui se ridică și cum mâna lui se întinde asemenea unui șarpe spre mine. Degetele lui mi-au atins părul și obrajii, într-o dezmierdare unsuroasă, rece.

– Frumoasă, a șoptit el în felul acela extrem de respingător. Frumoasă.

O teamă cruntă m-a cuprins; am vrut să fug, însă trupul îmi era paralizat. Picioarele, grele, ca de plumb. Am vrut să-l strig pe Gaston, în vreme ce mâna lui de Teileffer îmi cobora spre gât și spre piept, însă glasul îmi era mort. Am închis ochii strâns, rugându-mă ca Gaston să observe că lipsesc prea mult și să vină după mine cu pistoalele în mâini.

– Nu va veni, mi-a zis Alain, cu buzele lipite de urechea mea, răspunzând gândurilor mele disperate. Cavalerul tău în armură a fugit. Suntem doar noi doi aici...

„Vocea lui", mi-am dat seama. „Răul e în vocea lui. Se întâmplă de fiecare dată atunci când vorbește. Oh, te rog, lasă-mă să plec..." Dar mi-am dat seama imediat că nu avea să mă lase să plec. Nu înainte de a-și face poftele. Mă lipise de el, înlănțuită cu brațele lui de fier. Îmi scosese mantia; începuse să îmi dezlege corsetul. M-am cutremurat de scârbă când am simțit atingerea lui umedă pe piele. *Și nu puteam* să opun niciun fel de rezistență.

– De ce te temi?... Pot să îți ofer atât de multe. Plăcere. Putere. *Viață veșnică.*

„Nu vreau nimic, vreau să plec. Te rog, lasă-mă să plec!", am țipat în gând, însă gândurile mi s-au risipit ca firele de nisip împrăștiate de vânt. Ca

voința mea, anihilată de vocea Demonului. Și vocea lui șoptea lucruri revoltătoare, pe care *le știam*, dar nu le-aș fi rostit niciodată.

– Știi că ești frumoasă. Nu o rostești cu glas tare, dar o știi, o gândești adesea când te privești în oglindă pentru a-ți peria părul, pentru a-ți potrivi hainele. Și îți place când lumea îți amintește asta. Oh, cât de mult îți place!... Am văzut cum îți lucesc ochii, cum îți tremură buzele la auzul cuvintelor dulci de laudă. Te arăți indignată pentru că „așa se cuvine", pentru că ai fost învățată să arăți modestie, dar pe mine nu mă păcălești, draga mea. În taină, îți dorești ca frumusețea ta să nu piară. Știu asta. *Pot să îți dau asta.* Nu trebuie decât...

Și s-a făcut întuneric.

M-am trezit pe câmpul cu ierburi înalte, pălite de vânt, de la marginea pădurii. Hainele îmi erau în dezordine, corsetul dezlegat și părul despletit; nici urmă de Gaston sau de cai. O durere surdă îmi stăruia în pântece și în ceafă, și o senzație lipicioasă de murdărie îmi învăluia întregul trup. Lângă mine, un Câine Negru, mare cât un viței și întunecat ca fumul, mă privea parcă așteptând ceva. Când m-am ridicat să plec, clătinându-mă pe picioare, m-a urmat, mergând paralel cu mine.

Am ajuns la Beyssac seara. Locul era pustiu, cum nu-l mai văzusem.

– Unde ai fost? m-a întrebat tata, apărând brusc în spatele meu.

Am căzut la pământ, frântă, și am izbucnit în hohote disperate de plâns. El s-a repezit să mă ridice, și și-a pus ocrotitor brațele puternice în jurul umerilor mei.

– Biata mea fetiță! a șoptit el cu tristețe, strângându-mă la piept. Biata mea fetiță!

Zilele care au urmat au fost goale, cenușii. Nu mai coboram în salon pentru a-i întâlni pe marii filozofi, nu mai voiam să aud imnuri închinate

frumuseții mele. Mă simțeam pătată, murdară, umilită. Și mai simțeam ceva. Ceva rece, străin, *rău*, care punea treptat stăpânire pe mine. Ceva ascuțit, ca o lamă de pumnal. Atunci, totul în jur se făcea roșu, și simțirea mea adormea în bezne de nepătruns.

„*Mon Dieu*, ce mi se întâmplă?..." mă întrebam, învârtindu-mă între pereții camerei ca o fiară în cușcă, cu tâmplele ude de sudoare în pumnii reci. Refuzam să cobor la masă, nu mai coborâsem de zile întregi. Nopțile, urlete prelungi răsunau lugubre sub fereastra mea; când priveam afară, vedeam Câinele Negru privindu-mă fioros, cu limba-i atârnând roșie între colți. Apoi, eram cuprinsă de fierbințeală, capul mi se învârtea, și pânza roșie mi se lăsa peste ochi asemenea unui văl fluid.

Tot în acele zile mi-au murit nobilii părinți.

După ce o criză mă țintuise la pat timp de trei zile și trei nopți – febră, delir și niște imagini de coșmar ce îmi reveneau obsedant înaintea ochilor, totul stropit cu roșu aprins –, m-am ridicat aproape sprintenă, simțindu-mă oarecum mai bine. M-am privit cu tristețe în oglindă. Oare unde dispăruse toată acea frumusețe despre care vorbeau toți? A fost doar o iluzie? Chipul îmi era subțiat, tenul prea alb și lipsit de viață, buzele uscate; ochii îmi erau stinși și aveau o culoare stranie, din căprui-deschis

deveniseră negri ca păcura. Am luat peria și mi-am trecut-o de câteva ori prin părul altădată bogat, de un negru strălucitor, care acum atârna tern, rărit, aspru... „Părul meu", am șoptit. „Ochii mei. Ce e cu mine?..." Oftând, am deschis lada din lemn de mahon și am scos o rochie albastră cu falduri bogate, care îi plăcea mult mamei, și, după ce m-am mai examinat o dată în oglindă, evitând să-mi privesc fața, am ieșit.

În castel era o liniște sinistră. Slujitorii nu se vedeau niciunde, iar din salon nu răzbăteau sunetele vesele ale muzicii și ale vocilor împletite în discuții interminabile. Ușile erau larg deschise, și un curent rece sufla nestingherit între pereții înalți. Doar ușa salonului era închisă, ca niciodată, și Câinele Negru stătea liniștit în fața ei, cu ochii întredeschiși.

M-am oprit lângă ușă, nehotărâtă. Nu voiam să o deschid, pentru că eram sigură că, dincolo de ea, se află ceva oribil de privit. Mi-o spuneau liniștea ce stăruia grea, apăsătoare, vântul ce sufla rece, și Câinele Negru, cu botul încrețit într-un mârâit mut. Dar trebuia să știu. Trebuia să văd cu ochii mei.

Și am văzut.

Zăceau cu toții acolo, răsturnați pe covoare însângerate, cu membrele smulse și măruntaiele curgând vinete din pântece sfâșiate. Tata nu se vedea; un cap detașat

de corp, răsturnat cu fața în jos, părea a fi al lui, dar nu am îndrăznit să mă apropii. Pe mama am recunoscut-o după părul ei lung, auriu și cârlionțat, pe care îl purta legat simplu cu o panglică de catifea. Era întinsă pe o canapea, cu fața în sus. Ochii ei sticloși priveau spre cer, ca într-o ultimă rugăciune. Avea inima smulsă din piept.

Am întors spatele tabloului însângerat și am închis ușa, trăgând zăvoarele și sprijinindu-mă de ea. Genunchii îmi erau moi și îmi tremurau ca după un efort grozav, mâinile îmi spânzurau inerte pe lângă corp, și un pumn de fier îmi strângea stomacul. Ochii mei erau îndreptați spre modelele mozaicului colorat ce se întindea în fața mea. Am început să număr piesele de piatră colorată, formând în minte imagini fantastice – pietrele de acolo, cele roșii, formează o floare cu șase petale... ar trebui să aibă și mijloc, poate o piatră albă s-ar fi potrivit... iar în stânga, se vede o gură deschisă de balaur... Priveam fără să înțeleg, de parcă vedeam totul pentru prima oară. Durerea surdă din ceafă și nodul din gât care mă împiedica să respir îmi dădeau o puternică stare de greață...

Brusc, am simțit nevoia să fug. Să fug de aici, dintre pereții aceștia sufocanți, care se strângeau amenințători în jurul meu. Să fug departe de salonul vopsit proaspăt în roșu. Să fug... Pașii mei, la început nesiguri și tremurați, au devenit brusc mai hotărâți și o energie de nestăvilit mi-a umplut trupul sleit cu o clipă în urmă. Cu ochii închiși, cu faldurile albastre ale rochiei de mătase fâlfâind ușor în jurul meu, cu șuvițe lungi scăpându-mi din coafură, am luat-o la fugă pe coridorul lung și larg. Am alergat până când obiectele din jur și-au pierdut consistența, topindu-se firesc unul în altul. Până când modelele mozaicului s-au estompat într-o dâră neclară, fără formă și fără culoare. Până când aerul a devenit casant și s-a spart cu zgomot în jurul meu, și albastrul m-a înghițit cu voluptate.

Atunci, a rămas doar furia nestăvilită. Ura.

... M-am ridicat aproape imediat, ușor amețită de la mirosul tare al brazilor, ce devenise atât de intens în răcoarea umedă a amurgului. Dincolo de crestele ascuțite ale munților, luna răsărea plină, roșie ca sângele, și o lumină ireală inundă văile, prelingându-se domol pe lespezile

de marmură. Se auzeau țipetele bufnițelor în copacii desfrunziți din jurul castelului. În depărtări urlau lupii, iar Câinele Negru m-a privit lung, parcă întrebător, cu ochii lui mari, strălucitori ca focul. Treptat, peisajul s-a colorat în roșu. Roșu ca iedera ce se cățăra pe pereții înalți și cenușii. Roșu ca luna, ale cărei raze cădeau oblic peste parcul pustiu, peste aleile crăpate.

În gând aveam un singur cuvânt: *Alain!...*

Am spart toate tablourile în care fusese imortalizat chipul meu, cel din alte vremuri. Am spart și oglinzile, care mi-l arătau pe cel nou. În treacăt, din cioburile împrăștiate, am surprins un chip alb, fantomatic, ce mă privea cu doi ochi nefiresc de mari, negri în întregime, și rânjetul hâd al unor colți ascuțiți, ca de lup. Am sărit în picioare și am fugit în neștire, urlând, prin coridoarele lungi ale castelului. M-am oprit doar într-un târziu, secerată, și m-am prăbușit lângă ușa salonului, din spatele căreia venea un miros fetid, dezgustător.

Alain!...

M-am ridicat încet și m-am dus la fereastra spartă. Dincolo de câmpul cu iarbă înaltă, de pădurea deasă de brad, vedeam conacul pe care îl închiriase cu două luni în urmă. Conacul cel sumbru, în care marchizul mă făcuse ceea ce eram.

Mă auzi, Alain de Teileffer? am strigat în întunericul roșiatic, și Câinele Negru mi-a ținut isonul, urlând cu botul întors spre munți. *Mă auzi?... Vin după tine, Alain!...*

Câinele Negru s-a topit în beznă, iar eu am pășit peste pervazul ferestrei ca pe un prag și am pătruns în încăpere. Alain era acolo, cu cărțile și poțiunile lui. A ridicat capul pentru o clipă, apoi a zâmbit ușor, parcă plictisit, și și-a întors ochii între file. Nu părea deloc mirat că mă vede.

– Ah, domnișoară Odille. Dumneata erai.

A întors o foaie, calm și senin, în vreme ce se așeza mai bine pe scaun.

– Ai venit să mă vizitezi?... Nu era nevoie să te deranjezi pentru atâta lucru...

– Te-a înșelat demonul, nu-i așa?

Vocea mea se schimbase. Era dură ca diamantul, joasă și răgușită de parcă venea din fundul pământului.

– Eu... Nu știu, a mărturisit el, ridicând ușor din umeri.

Părea să caute ceva în volumul acela, pe care nu se îndura să îl lase din mână, deși Moartea se afla lângă el. Am recunoscut cartea: era tratatul de demonologie al lui Alexis Thierry, pe care îl citisem în copilărie din scoarță în scoarță, împreună cu tatăl meu.

– Pagina 317, Alain... Paragraful al treilea: *„Dulce iluzie pentru sufletul tău, sărmane Om ce te joci cu puteri mai presus de înțelegerea ta, să crezi că Demonul se află sub puterea ta! Căci limitate sunt puterile tale, și ascunse gândurile lui!..."*

Am simțit un miros dulceag, îmbătător ca vinul, care m-a făcut să salivez de poftă. Frica lui. Era mirosul fricii care izvora din el, care îi curgea prin vene, amestecată cu sângele. Era singur. Demonul îl părăsise.

M-am apropiat de el, fixându-l.

– Uită-te la mine.

Nu îndrăznea să ridice ochii. Răsfoia în continuare, căutând aparent nepăsător pagina menționată de mine, dar eu vedeam firele de păr ridicate drept în sus pe pielea ca de găină, vedeam paloarea cadaverică ce îi cuprindea chipul, pe măsură ce sângele îi fugea din obraji.

– Uită-te la mine, Alain de Teileffer.

Tremurând, m-a privit. Știam ce vede. Îmi aminteam groaza ce mă cuprinsese când mi-am văzut pentru prima dată, în oglinda spartă, chipul alb, subțiat, lipsit de sânge; ochii mari, complet negri. Și colții albi, ascuțiți, ca de lup. Acum, nu mai conta. Tot ce conta era mirosul sângelui și al fricii.

– Odille... Nu asta am vrut să se întâmple, crede-mă. Te rog...

– Mă rogi?

Am izbucnit într-un râs spart, cavernos.

– Și eu te-am rugat, *atunci*... Mai ții minte, Alain?...

Ținea minte, o citeam pe chipul lui. Poate că, în altă împrejurare, aș fi simțit milă. L-aș fi privit cu un dispreț suprem și i-aș fi întors spatele. Demult, în alte vremuri. Când eram gingașa Odille, frumoasa fiică a ducelui de Montmorency. Acum, eram doar Odille, fiara; și tot ce rămăsese era ura neîmpăcată și Furia.

A încercat să fugă; să sară de pe scaun, din mijlocul cărților, și să se repeadă spre peretele pe care se aflau niște pistoale. Erau încărcate cu gloanțe de argint, am simțit imediat mirosul focului alb care topește carnea de fum a demonilor. Nu i-am dat răgaz să ajungă acolo. Cu un salt, am sărit peste masă și m-am repezit la el.

Apoi, totul s-a stins în roșu ca sângele. Și îmi amintesc satisfacția pe care am simțit-o atunci când am văzut teroarea din ochii lui.

Lanțurile zornăie la fiecare mișcare în întunericul umed al celulei. Aud zbor de liliac lângă gratiile de fier, aflate prea sus pentru a ajunge la ele. Iar poarta grea e învelită în metal, și încuiată pe dinafară cu cinci zăvoare de oțel. Dincolo de ea, aud pașii înăbușiți ai păzitorilor fiarei. Aud răsuflările lor întretăiate, bătăile repezi ale inimilor lor...

Dar, vai! le strig, râzând sălbatic. Voi nu știți că nu mă puteți ține aici, închisă în celula aceasta umedă și întunecoasă, legată în lanțuri groase și ruginite?!... Voi nu știți, bieți muritori, că pentru cei ca mine nu există lanțuri și porți ferecate?... Eu mă hrănesc cu Beznă, și adulmec spaima pe care o văd înflorind în ochii voștri larg deschiși.

Ah, dulcele miros al spaimei!...

Și ura dezlănțuită, eliberatoare, scăldată în sânge proaspăt...

Pentru că, iată, totul se colorează în roșu și simt aroma dulce și îmbătătoare ca vinul a spaimei... Aud susurul molcom al sângelui vostru, ce tresaltă în spasme reci, în bătăile grăbite ale inimii... Furia... Ahh...

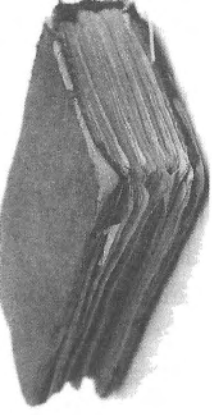

mircea opriță

Anii '80 din secolul trecut aduceau în SF-ul românesc o primenire la nivel de generații: un „nou val", purtător nu doar de energii proaspete, ci și de germeni ai unei mutații necesare. Mihail Grămescu a fost, în generația aceasta, unul dintre primii autori care s-au profesionalizat cu succes, ca prozator și eseist. S-a născut la 16 februarie 1951, în București, unde a urmat cursuri liceale, precum și Școala Postliceală de Fizică-Chimie. A lucrat o vreme ca laborant în domeniul pregătirii sale, apoi, după 1989, în unele aparținătoare spațiului cultural: corector la ziarul *Adevărul*, redactor la revistele *Știință și tehnică*, *Anticipația*, *Jurnalul SF*, consilier editorial. Povestiri de-ale sale au fost selectate și publicate în majoritatea antologiilor SF din deceniile nouă și zece (între ele: *Alfa – o antologie a literaturii românești de anticipație*, *Avertisment pentru liniștea planetei*, *Niciun zeu în Cosmos*, *Povestiri despre invențiile mileniului III*, *Timpul este umbra noastră*, *Nemira '94*, *Nemira '95*). A publicat, de asemenea, povestiri și articole în Almanahul Anticipația, în magazine și fanzine din țară și din străinătate, iar mai încoace și pe internet. Membru marcant al cenaclului „Solaris", ulterior al clubului „String" din București și apropiat de clubul ieșean „Quasar", autorul, intrat după Revoluție în USR, a făcut parte din secția de proză a Asociației Scriitorilor din București. Pe lângă publicațiile de anticipație, de la cele numite deja până la *Dependent SF*, *Newsletter SF*, *String*, a colaborat la reviste literare din mainstream (*Luceafărul*, *Literatorul*, *Vatra*, *Tomis*, *Viața Românească*), la mai multe posturi de radio și TV. În presă a debutat cu poezie și grafică de revistă, iar editorial cu volumul de schițe și povestiri *Aporisticon* (1981). Acestuia i-au urmat *Moara de apă* (1989), *Phreeria* (1990),

Săritorii în gol (1991), *Plenița memoriei noastre* (1997), *Ildiko și Răzbunarea Ivonei* (ambele romane în 2001), nu toate de SF. Câteva cărți (*Cioburi de înger, Căderea* și *Lumină antisolară*) sunt culegeri de versuri, iar *Iritația*, cu subtitlul „Discurs perpetuu" (2005), conține o evocare din unghi egocentric a anilor de tinerețe cenaclistă, cu menționarea prezențelor sale cuceritoare atât în fierberea creatoare a fandomului, cât și în relație cu eternul feminin. A obținut două premii internaționale: Premiul Soccon, Moscova, 1989 și Eurocon („de încurajare"), Franța, 1990.

Distincțiilor simbolice primite în mediul SF autohton li se poate ține cu greutate evidența, întrucât autorul participa constant la concursurile reuniunilor pe țară ale anticipației, ca și la numeroase competiții organizate de principalele cenacluri active în anii '70-'90, de la Consfătuirea națională din 1977 (Romcon VII), București, la Romcon XVII, 1987, Craiovsa; de la Zilele cenaclului „Henri Coandă", 1985, la Zilele „In memoriam Dan Merișca" 1995 și 1996. Revista „Știință și tehnică" îl premia în 1982 pentru volumul *Aporisticon* și pentru colaborările la Almanahul Anticipația, pomenitul almanah acordându-i la rândul său un premiu de popularitate în 1985. Colaborator apropiat al Jurnalului SF în cei câțiva ani de apariție, revista îi decernează marele premiu în 1994, iar publicația *Dependent SF* găsea pentru el, în 1998, un premiu cu denumire oarecum surprinzătoare: „Pentru cel mai *mainstream*-ist autor SF".

A fost un răsfățat al fandomului, nu însă foarte comod între colegii lui de generație, întrucât orgoliul său imens nu suporta critica, iar pe de altă parte destui fani complexați de realul său talent îl adulau, considerându-l,

unii chiar și după moartea lui survenită la 13 mai 2014, în București, un veritabil geniu. În omagiul prilejuit de decesul deplâns de optzeciștii SF-ului românesc, revista *Helion Online* menționează „aparenta lui fragilitate fizică și psihică", dar și tenacitatea polemică în raport cu „poncifele unor registre administrative și politice traumatizante". Și nu numai, fiindcă orice formulare menită să-i lezeze convingerile despre sine și despre societate declanșa prompt șarja polemică, uneori nemăsurată și adesea nedreaptă. Eticheta de „autodidact" pe care i-a aplicat-o Voicu Bugariu într-o recenzie la cartea de debut l-a făcut să sufere în asemenea măsură, încât până și în corespondența lui de peste decenii să caute fie argumente contrazicătoare, fie justificări „onorabile" ale statutului respectiv. Astfel, Bugariu l-ar fi atacat „ca replică la un articol al meu privitor la incompetența sa critică și la caracterul semidoct al articolelor sale critice, agramate", ceea ce este o pretenție absurdă, întrucât la apariția volumului *Aporisticon* tânărul sefist debutant n-ar fi putut avea niciun cuvânt de spus în presa literară împotriva unui critic cu o relativă autoritate în epocă. Cristian Tudor Popescu e luat și el la ochi pentru presupuse păcate vechi, suspectat că ar fi invidiat și subminat

„...poziția mea de la *Știință și Tehnică*. Unde, fiind singurul care lucram pe atunci în cercetarea științifică, eram foarte apreciat pentru poziția științifică pe care ceilalți redactori, care habar nu aveau cum arată un laborator, ei urmând școli umaniste și lucrând după aceea prin redacții, nu o prea aveau.

Nu aș spune că mă deranjează foarte tare aceste atacuri, dar nu sunt fondate: cu mama profesor de română, tatăl scriitor și cursant (fără licență) a două facultăți: de Medicină, la Cluj, și de Filologie, în București, cu 8 ani de cercetare la Institutul de cercetări și amenajări silvice, secția Eco-silvo-biologie și secția Izotopi radioactivi, și cu studii postliceale, nu prea mă includ la categoria respectivă. Prin autodidact se înțelege un om fără școală, care și-a făcut cultura

după ureche. Nu o persoană cu studii tehnice."

Imediat, însă, ca și cum s-ar fi temut că n-o să poată scăpa nici de acum înainte de etichetă, Grămescu începe să-i caute reprezentanți de prestigiu:

„A fi autodidact nu este ceva de rușine – Eminescu a fost un autodidact (nu avea decât, cel mult, 8 clase – atât se făcea școală pe atunci). La Facultatea de la Viena nu a stat decât jumătate de an... Chiar și marele Socrate, fondatorul Academiei, era autodidact. Unii pretind că nici nu știa să scrie... Totuși a fost profesorul lui Platon... Nici Montesquieu nu cred că avea diplomă universitară... Reginei Maria, de o vastă cultură europeană, papagalii din «Academia» noastră, inventată de Pierre Vaillant (un spadasin «autodidact»), îi reproșau că nu are diplome «de stat», deci că e «autodidactă». Totuși, cultura pe care și-o face cineva «la domiciliu», cu profesori particulari, nu se cheamă autodidacticism... mai ales într-o perioadă cum a fost cea stalinistă, când cultura a fost monopolizată de troglodiții roșii."

Din păcate, există destule exemple ce contrazic pretențiile de cultură înaltă ale autorului nostru, care, bunăoară, în postfața antologiei sale Ipostaze ale fantasticului contemporan (Editura Granada, 2006) citează ostentativ o puzderie de nume prestigioase din cultura universală, dar scrie *Montagne*, *Musorski*, *Morois*, *Mallreaux*, *Hemingway*, până și d'a Vinci, iar între autorii de SF cu bun renume îi găsim pe *Phillip K. Dike* și *G. Kleine*. Întrucât e vorba de o editură personală, Mihail Grămescu n-ar mai putea da vina pe editorii „incompetenți" care i-ar fi mutilat odinioară primele cărți – Constantina Paligora de la Albatros, „o agramată cu diplomă de filolog și cu ifose de mare stilistă", Mircea Ciobanu de la Cartea Românească, „alt cenzor idiot, cu ifose de mare spanac", care s-ar fi enervat că „primise ordin de la șefii lui să-mi publice cartea, așa că și-a dat toată silința să o facă praf", până și redactorii de la Nemira, care i-ar fi tipărit volumul *Săritorii în gol* după o variantă

brută, întrucât pe cea corectată „au făcut-o pierdută". Nu se poate ști cât ține aici de realitate și cât de mitomanie, iar concluzia rămâne valabilă și pentru unele afirmații din registrul polemicii politice: anticomunistul ireductibil în care pozează frecvent autorul susține chiar pe aceeași pagină lucruri contradictorii: când vitejia revoluționară că ar fi lichidat în Decembrie 1989, cu un Kalașnikov însușit în învălmășeală, „vreo 46 de teroriști", trimițându-ne la Hobana pentru cifra exactă (ar fi fost și el de față la ispravă!), când că Nicolae Ceaușescu l-ar fi escrocat de niște discursuri „scrise de mine și luate de la Gazeta de perete a Hotelului București unde lucram, de Garda lui securistă, și citite de el în ovațiile tuturor cretinilor din România".

După cum se vede, Mihail Grămescu este o figură interesantă, în care persoana lui fizică se amestecă până la confuzie cu personajul pe care fie dorește să-l creeze în nume propriu, fie rezultă de la sine, într-un desen aproape involuntar. El are puțini prieteni și mai peste tot inamici care îl pizmuiesc, îl ofensează și chiar intenționează să-l elimine fizic („... încercările lor de a mă asasina sau de a mă determina să mă sinucid... șantajurile lor ordinare... Înțeleg cât de ordinari au fost unii care mi se pretindeau prieteni și care, de fapt, mă furau, mă lucrau pe la spate, sau mă turnau cu nerușinare"). Atacurile sale se îndreaptă, după cum rezultă din aceeași postfață de carte pusă pe răfuieli cu oamenii și cu ideile neagreate, inclusiv asupra colegilor de generație ce par să nu-i respecte autoritatea:

„Este evident că nici mâzgălelile unor Cărtărescu, Sebastian A. Corn, Abăluță sau Nora Iuga, nici bolboroselile pornografe ale unor Costi Gurgu, Boerescu, sau Liviu Radu de după aderarea lor totală la publicațiile «de profil», nu au ce căuta într-o culegere de texte serioase, înrudite mai degrabă cu programele și manualele școlare decât cu defulările aberante ale unor detracați deviați sexual, singura explicație a promovării și proliferării lor fără precedent în paginile tipăriturilor «culturnice» fiind încercarea de a transforma Arta într-un comerț vulgar

de către persoane iresponsabile care profitând de momentul tulbure al anilor '90 s-au infiltrat în cercurile Puterii, de unde au torpilat și infestat Spiritul cu o «emanație» după gustul și nivelul intelectual al acestor parveniți."

Și totuși, în ciuda acestor trăsături ale omului aflat într-o ciocnire psihică permanentă și, fără îndoială, dureroasă cu conjuncturile propriei sale existențe, precum și cu umbrele născute în marginea lor din excesul fanteziei necenzurate, există un aspect incontestabil, chiar fascinant, fără de care Mihail Grămescu nu poate fi conceput ca personalitate demnă de atenția noastră: acela al creației literare. Autodidact sau nu, el a fost un devotat al scrisului său original și tenace. Viorel Pîrligras își amintește că a văzut la el acasă, la începutul anilor '80, „un sac imens de plastic, plin cu hârtii rupte, acoperite cu un scris de mână" și conținând manuscrise sacrificate, întrucât autorul „glosarului de civilizații imaginare" publicat sub titlul *Aporisticon* „scria cam zece pagini pe zi. Avea, n-avea idei, el scria. Exercițiul avea două avantaje majore: îi păstra o continuitate narativă și, din cele 300 de pagini scrise într-o lună, putea alege ușor unele de mare calitate literară". Dacă metoda de scris pomenită aici trimite spre producția grafomană,

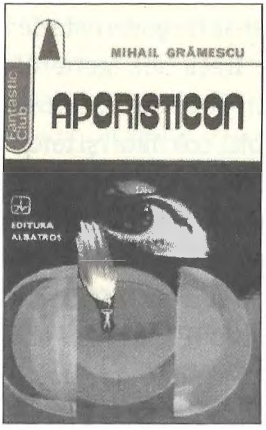

selecția drastică a textelor ne vorbește de o conștiință a valorii care încetul cu încetul s-a impus. Evident, nu toate lucrările lui Grămescu ating cota maximă a scrisului său. Unele sunt prețioase ca ton, confuze ca idee, complicate și căutând o sofisticare stilistică epatantă, poate din ambiția de a îndrepta SF-ul convențional și pedestru de până atunci pe o cale nouă, tributară experienței lui Borges și fantasticului de bună calitate. Explorări întreprinse în sfera limbajului trădează un interes al temei în general străin anticipației noastre mai vechi și, la fel, speculațiile privitoare la plurivalența ipotetică a textului simultan obscur și cu sensuri divers traductibile (*Apeironie*). Sau, trecând în domeniul geometriei paradoxale, labirinturile-capcană din schița *Babilónia*, iarăși de inspirație borgesiană, arată fascinație pentru fantasticul criptic, pentru abstracțiuni stranii și contradictorii. În parte autentică, în parte simulată, poza subtilității vrea să închidă orice perspectivă de a interpreta acest SF nonconformist drept rudimentar; însă ea reține adesea textul la un nivel al exercițiilor abstract-combinatorii și neproductive epic.

Numeroase povestiri sunt, în schimb, excelente și rămân notabile, antologabile, chiar după trecerea timpului. Așa este, de pildă, *Cântecul Libelungilor*, unde Mihail Grămescu își dă măsura realei sale înzestrări de poet al sublimului. Pentru el, fantasticul constituie un nesecat izvor de metaforă vizuală, iluminând în chip specific tablourile inventate. Într-o lume postatomică, „Libelungii" sunt apariții stranii, plămădite în marginea Pustiei radioactive spre spaima și panica oamenilor, ajunși niște „sărmane lești vii agonizând". Sentimentele trezite în supraviețuitori de această viață mutantă, inexplicabilă, par să fie guvernate de un instinct irațional, generator de tradiții obscure. Libelungii umanoizi, colcăitori și totodată de o dezarmantă delicatețe, trebuie împiedicați mai întâi să crească, apoi să zboare, iar în cele din urmă să se așeze indiferent unde în decursul spectaculoasei lor migrații aeriene spre ocean. Mobilizați prompt într-o campanie a

„legitimei extirpări", oamenii trudesc din greu la uciderea tinerilor Libelungi somnambulici, lăsând privitorului impresia unor brute hidoase ce masacrează însăși Perfecțiunea. Valurile de urmăritori năpustite sălbatic pe sub norul de Libelungi zburători fixează o memorabilă imagine de cruciadă fantastică. Ultima transformare a mutanților, în niște ființe cuirasate, indestructibile, se produce în regimul aceluiași ritual abscons care declanșează și întreține mecanismul uneia dintre cele mai bune povestiri ale lui Mihail Grămescu.

„Swan și bătrânul descălecară și se strecurară prin împletitura omogenă de înaripate trupuri metalice către punctul central ce focaliza adunarea circulară. De jur împrejur se înălțau chipurile înalte și neclintite, modelate în cel mai dur metal din Univers. Înaintea primului rând, cu picioarele afundate în apă până mai sus de genunchi, un Libelung ca un far ridică spre cer tăișul sclipitor al brațului, despicând cu un vaiet aerul, într-un gest măreț, sacru. Soarele însângera aripile străvezii prin care se refracta în nenumărate nuanțe necunoscute, dezvăluind jocuri de imagini abstracte, în relief. Cel ce părea a fi regele cârdului își înălță iar mâinile peste mulțimile nenumărate și, atunci, din piepturile puternice și goale irupse un muget gutural, dar armonic, vibrând asemenea unei orgi ale cărei tuburi ar fi Istoria."

Remarcabile sunt, de asemenea, povestiri precum *Fenotipul de ceață și picăturile de nimic*, *Merele negre*, ironica Lemurioții, care este – la Grămescu – prima dintr-o serie a degradărilor posibile în angrenajul psihosocial al viitorului. Ca distopii, într-o perspectivă mai pronunțat satirică, li se alătură *Fiesta*, *Anomia* și *U-gresiunea*, aceasta din urmă închipuind un război subtil, cu arme ce lovesc prezentul dinspre viitor. Alteori tratamentul ironic al subiectului nu exclude o discretă rezonanță poetică, încât putem vorbi de o complicație urmărită nu numai în planul elementelor constitutive ale fabulei, ci și la nivelul superficial al scriiturii. O tânără pe nume Șichenița primește în dar

„floarea de mecaniq" menită să-i tulbure cu un surogat de viață artificială sensibilitatea amenințată de exagerata tehnicitate a mediului înconjurător: „Era sătulă de jocuri electronice, de teste, de filme video și, într-adevăr, fără să-și fi dat seama până acum, sufletul ei tânjea tocmai după floarea de mecaniq". Plantată în fața blocului de locuințe, „ceapa" florii produce curând un tufiș de țevărie, pistoane și pârghii care, în plină iarnă, ar răspândi în jur „căldură învăluitoare". Influența „creaturii", în fond un alt simbol al perversității tehnice, e și aici mutilantă pentru sufletul uman (*Mecaniq*). În sfârșit, povestirea *Meusa* (datată de autor: 1987) se remarcă în sensul aceluiași SF baroc, „paranoic", evadat din realitate, dar inventând năvalnic datele coerente ale propriei sale realități. Meusa este o insulă în derivă pe fluviul timpului, sau mai degrabă o navă-lume rătăcită în neant. Generații întregi se succed la bordul ei încăpător cât un continent, migrând de la Pupa la Prova în așteptarea unui liman ce întârzie mereu să apară. Figurile alegoriei poartă nume uluitoare, precum 4-Vânt, 4-Vânt-și-2, 4-Vânt-și-5, sau Mont-Ana, Ter-Ana, Ocean-i-Ana. Alunecând domol pe apa tulbure, oamenii inerției Dorm și Visează, în felul acesta își Amintesc (majusculele vor să imprime calități suplimentare, cvasimistice cuvintelor, provoacă dislocări de conținut, alunecări de sens). Când nu Visează Amintiri despre colosalele păsări albe de odinioară, acești plutași ai Meusei vânează Descendenți prin străfundurile insulei artificiale ori resping cu cângile asediul unor gângănii monstruoase. Fabuloasa arcă are o topografie în funcție de care locuitorii se împart, aproape mitic, în „munteni" și „mălureni". Prin hățișurile străpunse de schelăria Teraselor sau prin „hrubele de locuit", cu mașinării nefolosite de secole, viața lâncezește, tânjind obscur după sensul pierdut. Călătorii porniți spre Prova sunt „transhumanți" cercetați cu o curiozitate admirativă de către „sedentarii" fără ambiții, rămași să-și cultive câmpurile de pe traseu.

Culegerea *Aporisticon*, cu sumarul ei „incomplet", considerat de către Grămescu cenzurat și victimă a unei conspirații ostile, a

constituit în epocă un „debut fulminant" (Cătălin Badea-Gheracostea), lăsând în umbră toate cărțile ulterioare ale autorului. Între acestea, cel puțin romanul Phreeria merită a fi apreciat, ca SF, pentru viziunea sumbră asupra unui viitor postatomic ce transformă Pământul într-o stranie și sofisticată lume a miturilor combinate: cel cosmic cu cele transmise de vechi populații amerindiene, cel tehnologic și militarist cu unele citate din utopii literare moderne, precum *Jocul cu mărgele de sticlă* de Hermann Hesse. În anul 2012, Mihail Grămescu a avut șansa de a reedita *Aporisticon* cu un supliment de 43 de povestiri care, în fapt, dublează sumarul ediției inițiale. Criticul pomenit mai sus vede cel puțin într-un text adăugat acum, *Apocrifa de la Maria*, o scriere esențială, în stare să evidențieze „o ideologie estetic-literară coerentă, dată de autor și nu ghicită sau extrapolată de critică". Și, ceea ce ar fi, poate, lucrul cel mai avantajos pentru operă, adunându-i laolaltă fețele considerate până acum disparate, chiar divergente:

„Există o coerență transliterară între toate scrierile lui Mihail Grămescu întocmai cum există una extraliterară în destinul lor, din ce în ce mai lipsit de ecourile meritate literar.

La 30 de ani de la debut, într-o integrare a tuturor volumelor sale, coerența constă în lumile imaginare ale autorului, stilul său unic și conexiunea hermetică între textele (de) Aporisticon *și cele care compun volumele următoare."*

Prețuit și contestat, dispărut la o vârstă când mai putea da lucrări menite să-i rotunjească opera și să i-o pună mai eficient în lumină, Mihail Grămescu lasă amintirea unei figuri emblematice a fandomului românesc din faza sa aurorală, cea mai activă și mai plină de promisiuni.

Dar meritul său fundamental se leagă de înnoirea reală, necesară și de o manieră spectaculoasă a scrisului în genul nostru pândit periodic de rutină.

Experiențele moderne și postmoderne de astăzi vor fi mai ușor de înțeles legate și de experiențele lui.

mihail grămescu

Huria

ÎNTÂIA CARTE A HURIEI

☣ Numele meu e Nimeni și sunt iscoada sufletelor Umbrelor din cetatea Morților de lângă Pustie.

☣ În grota din care Cei Ce Vin Pe Lume ies din mocirlă trăgându-și ființa din mâlul duhnind din Peșteră, toți, înainte de a răzbi la lumină, sunt ființe fără entitate, și nu multora le este dat să capete vreodată o entitate aparte.

☣ Majoritatea își trec viața acolo, în adânc, în neființă, și îmi aduc aminte de trupurile lor pe care le-am atins și le-am cunoscut în nedefinita vârstă a întunericului, fiindcă în peșteră nu există vârstă pentru că nu are nimeni nevoie să-și știe trecerea.

În Peșteră este întuneric și frig, și este atât de rău, încât nici nu s-ar putea supraviețui, dacă nu ar fi fumul semințelor, care plutește neîncetat peste putoarea adâncurilor, făcând sufletele să răsufle visele fumului, care trezesc în inimi Speranța.

☣ Sufletele morților așteaptă astfel ziua Răzbunării, când vor ieși pe poarta Peșterii prin care se scurg sub soare semințiile rodind din pământ, pentru a lua în picioare pământul Pământului de sub Lumină. Atunci, peste cetățile celor ce au învins în lupta cu viața vor trece tăvălugurile hoardelor viermilor pământului ca să răzbune asupra copiilor nedreptățile părinților. Hoardele de Nimeni vor șterge din cartea numelor numele celor care au avut nume și vor revărsa mulțimile lor peste hoitul Istoriei, cum viermii își varsă colcăiala lor albă și depersonalizată peste leșul celui ce cade.

☣ Viermii Istoriei vor ieși din Hurie, dospiți din glodul fertil iradiat cu blestemul luminii; ei își vor purta atunci sub soare trupurile lor goale și diforme și vor acoperi zările cu mulțimea lor fără de număr.

☣ Vor fi fețele lor crunte și neclintite și trupurile lor albe în soarele roșu ce-și va vărsa sângele în ziua aceea de sfârșit de veac, va fi părul lor decolorat și încâlcit ca fuioarele de scai pe care le rostogolește vântul peste deșertul arid al Pustiei. În lumea voastră în care s-a uitat gustul Răului și violenței va suna ceasul Răzbunării lacrimilor de acum două mii de ani, când cei din care vă trageți voi, Ticilor, au aruncat peste semințiile al căror

nume azi nu se mai știe, populând anonime Huria în fundul cavernelor din adânc, focul și blestemul focului din cer.

☣ Atunci câmpurile și livezile celor care azi sunt Nimeni s-au transformat în Pustie, și numele celor atinși de foc și numele celor care s-au ascuns în Hurie au fost șterse din cartea celor vii.

☣ Voi ați îngrădit Pustia cu Tabuul Blestemului.

☣ Dar Pustia ascunde Huria.

☣ Și când ceasul de foc le va bate, Neființa va dărâma cetate cu cetate.

☣ Cei ce au venit după cei ce au scuipat peste Hurie focul au promis că nu se va mai întoarce Holocaustul niciodată;

☣ Dar cum poate regretul vostru să pună la loc numele de dincolo de marea de foc? De două milenii Huria își rodește în adânc viermii fără nume, așteptând momentul în care mâinile voastre vor slăbi, armele voastre vor rugini, amintirea voastră va omite.

☣ Atunci hoarda va ieși la lumină.

☣ Până la ceasul răzbunării, trimițându-și numai iscoadele să cerceteze dacă ați ajuns sau nu destul de slabi și uituci, dacă mai există cineva pe lume care să mai aștepte ceva dinspre Hurie, sau dacă trândava pace v-a adormit ochii miopi de arsura soarelui blând.

☣ Porțile ovoidale au glisat lăsând cale liberă între ele. Am intrat în Necropolă, pe sub frontispiciul pe care stă scris Semnul Huriei.

☣ La capătul sălii de marmură stă Cel-Al-Cărui-Chip-Nu-Se-Poate-Cunoaște. Aici este Casa-Celor-Două-Adevăruri și, la semnul roșu de la efigia ceasului măsurând Timpul Răzbunării, cei patru Nimeni care mă escortaseră au îngenuncheat, și-au luat armele și s-au întors. În spatele lor, porțile au glisat, și când am privit după ei, am văzut cum cele două pleoape obturează irisul de cristal și lasă o singură rază conică de lumină din care Cel-Din-Sala-Celor-Două-Adevăruri nu mai poate ieși, indiferent unde ar încerca să se ascundă.

☣ Cel-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Cunoscut s-a ridicat și a vorbit, după cine știe câte zeci de ani. Desigur, folosea translatorul fonic pe claviatura căruia mâinile îi alergau atât de repede, încât nici nu ai fi zis că nu se exprimă oral.

☣ Deși nu ești scrib, știi să scrii, dar semnele tale secrete nu le va putea citi nimeni; faci calcule, dar folosești alte numere decât pot socoti cei ce scormonesc mocirla sub soare; să spui că te-ai născut, dar nu vei avea niciun semn doveditor pentru asta și nu vei purta nici zgardă de fier la gât, cum poartă acolo cei care sunt siliți să scurme pământul după otrava luminii, nici unealtă de numărat cum poartă la ei înțelepții, nici armă ca politicienii, nici brățară cu ornic de aur ca stăpânii pe voința celorlalți; deși vorbele tale vor fi pricepute, nimeni nu va putea pătrunde ce spui; deși cunoști numele tuturor celor 40 de judecători, nu ai nicio inițiere; ești isteț, dar să fii atât de viclean încât să nu fii viclean; ești singur, dar nu te temi; nu ești legat de niciun jurământ față de nimeni; oricine ar căuta nu vei avea niciun fel de datorie în niciun cont; vei spune că ai locuit în Necropolă și că ești Ghid, deși nu este aici casa ta, dar numai Tu știi cine sunt Eu, cel care te investesc, și niciunul dintre cei care trebuie să spună cine ești nu va cunoaște să răspundă de tine. Eu nu pot nici să te trimit, nici să te opresc, nici să te condamn pentru nimic, și nimeni nu va putea asta; dar nici nu pot să te apăr sub soare. Tu ești pe lume Nimeni, însă vei ști să însemni trei semne care ascund Tâlcul, și dacă va încerca să te oprească vreun luptător – va muri; ești imun; dacă va încerca să te dirijeze vreun politician – va fi expulzat: tu nu intri sub nicio lege, și niciunul dintre ei nu poate să-ți facă nimic și nici să te împiedice de la nimic, fiindcă nu te-ai născut și nu ai venit

de nicăieri, și deci nu poți fi constrâns să rămâi sau să pleci decât dacă tu dorești asta.

☣ Ai cunoscut Iluzia Femeii Care Aduce Moartea, deci să nu încerci să o atingi, așa cum nici inițiații nu pot, ci numai Eu. Vei purta Semnul și Pecetea.

☣ Atunci cei 40 s-au ridicat în picioare și s-au întors cu fața spre perete, iar Cel-din-capătul-mesei-de-marmură și-a desfăcut mantaua și și-a ridicat gluga. Pe pieptul alb avea tatuată o figură geometrică formată dintr-un cerc împărțit în trei de două linii galbene în Y întors. În capătul Y-ului care îi urca până între sprâncene avea trasate pe obraji jumătățile unei săgeți roșii. La ochi era legat cu o bandă neagră, și după timpul necesar să memorez tatuajul, mi-a spus să privesc spre raza orbitoare, fiindcă vrea să îmi știe chipul.

☣ Mult timp am stat așa, fără să mă clintesc, și într-un târziu mi-a spus să mă uit în ochii lui, fiindcă vrea să știe ce culoare de ochi am, și când am privit la el, am constatat surprins că își scosese masca neagră.

– Deci, așa arăți tu... a spus îngândurat. Miroși a țărână.

– Deci, așa arăți tu, i-am răspuns. Miroși a ceva necunoscut; și am râs.

– Miros a flori, mi-a explicat.

A întins mâna și mi-a pipăit umerii.

– Deci așa arată o armă, a murmurat.

☣ S-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe gură. Avea buze moi și obraz catifelat, cum nu au nici copiii care se trag, jos, ca viermii, din mocirlă, și când i-am răspuns la sărut (că trebuie să fie cumplit lucru să fii ceea ce era el), m-a privit cu uimire, drept în ochi. Și-a scuturat buclele părului alb și lin, mi-a mângâiat pielea arsă de radiatorul cu ultraviolete, mi-a zâmbit și s-a strâns la pieptul meu, șoptindu-mi:

– Am să te aștept, pentru că sunt sigur că ai să revii. Atunci, cine știe, poate o să ne dai o veste. Suntem poate ultimii. O să te aștept. Te rog!

L-am mângâiat și l-au cutremurat fiori.

– Cine a mai pomenit să îl atingă cineva pe Cel-Care-Nu-Poate-Fi-Văzut? a chicotit încântat. L-ai atins pe Cel-Care-Nu-Poate-Fi-Văzut, iar eu

am atins Neantul. Dar cât a fost de plăcut! Cine a mai pomenit ca eu, Cel-Care-Nu-Poate-Fi-Văzut, să mă rog de cineva să se întoarcă?

– Da, am spus. Voi veni.

– Îți va fi greu. Acolo este altfel. Niciunul dintre cei ce au ieșit nu s-a mai întors aici cu Vestea, deși noi am trimis câte un Nimeni din fiecare generație. Dar gândește-te la lumea umbrelor. La Hurie. La mine. Am să te aștept. Și ne vom săruta din nou.

☣ Ne-am îndepărtat unul de celălalt și paznicii s-au întors cu fețele spre sala de marmură, și când am trecut dincolo de ușa celor două pleoape ogivale, am simțit că plâng.

CARTEA A DOUA A HURIEI

☣ În poarta Huriei te întâmpină scheletele de metal strălucitor. M-am cățărat în carlinga primei nave, dar înăuntru Timpul-care-curge rosese totul. Doar în hologramele din arhivă mai erau captive imaginile unor clădiri înalte, ale unor străzi forfotind de femei, de bărbați, de copii; imagini de locuri și animale de mult dispărute, scheme de microprocesoare, de nucleotide, de arme. Am descoperit chiar și imaginea Pedepsei Semințiilor care nu luaseră parte la Marele Război. Armata Celor Două Forțe Beligerante arunca foc peste Metropola micilor neamuri.

– Câtă suferință! am strigat. Numai și numai pentru că nu am recunoscut că Există. Numai și numai pentru că am crezut că Zeul este înăuntru.

Îmi dăduseră la plecare „haine". Cei de sub soare umblă îmbrăcați. Peste nave începuse să ningă. Am coborât din carlingă pe înserat, așa că nu am mai intrat și în celelalte să văd cum dinții timpului mâncaseră pupitrele de metal. Îmi ajungeau pietrele năruite ale construcțiilor dimprejur, pe câmpia Celei-Mai-Fericite-Dintre-Lumi, instaurată cu două milenii în urmă prin baia de foc a Forțelor Victoriei.

☣ Mi-am amintit apoi că mi se atrăsese atenția să nu rămân mult timp aici, fiindcă blestemul luminii mai dăinuie în fiarele astea. Am pornit-o de-a lungul fluviului cu ape tulburi și noroioase, care străbate deșertul prin care vântul dă de-a rostogolul șomoioagele de spini, pentru a le împotmoli uneori în movilele de zăpadă. Falezele mării zăceau învălmășite și urmele

pașilor îmi rămâneau întipărite adânc în nisip, ocolind megaglifele puse cândva să sfideze Eternitatea. Îmi răsunau în urechi vorbele Celui-Căruia-Nimeni-Nu-Îi-Cunoaște-Chipul:

– Eternitatea este scurtă pentru noi. Cine își mai aduce aminte azi de ce a fost înainte de ea sau de ce va fi după ce ea se va fi scurs. Eternitatea ne scuipă sfidați pe țărmul deșert și mai mult adevăr este în valurile de praf încremenite la poalele mării uscate de foc și mai multă eternitate este în carapacea goală a roiurilor de greieri și în fosilele crabilor ce înroșesc cu cochiliile lor nisipurile. Mai mult adevăr există pentru noi în praf, decât în monumentele înghițite de noroiul adâncurilor.

– Dar, dincolo de Ocean? am întrebat eu. Dincolo de Ocean există ceva? La Izvorul Oceanului, acolo de unde vine Fluviul cel Tulbure, ce este acolo?

CARTEA A TREIA A HURIEI

☣ Cu ce suntem mai prejos de cei care pot locui sub soare?

☣ Marele vostru TICI vă spune că Cei Ce Au Ars Pustia în care se întinde Huria cunoșteau secretele zborului și că prin asta, având dreptul să-l folosiți, ați putut pedepsi Semințiile care nu credeau că Idealul este mai presus de realitate. Un Tici m-a luat de la marginea Orașului și m-a dus în casa unde învață copiii voștri. Acolo am suferit și nu am putut respira fumul semințelor, ca în Peșteră. Numai Ai-aa a avut milă de mine și, când mă zbăteam în carcerele cu mașini mnemotronice, a venit și a stat lângă mine, cunoscându-mă, motiv pentru care ați pedepsit-o.

☣ Astăzi nu mai cunoașteți nici voi zborul, Ticilor! Ați renunțat la el și trândava liniște a mileniilor hălăduite sub soare v-a făcut să uitați de măcelul de la începuturi. În orașele voastre în care am rătăcit, Ticii vorbesc despre pace și iubirea de semeni, de parcă nici nu ar fi existat vreodată un Holocaust care ne-a înmormântat de vii.

☣ – Ascultă, Tici, l-am întrebat atunci când mi-a luat-o pe Ai-aa, fiindcă la ei fetele nu au voie să cunoască bărbatul înainte de a trece prin mnemotroane să învețe principiile zborului –, iar nu zborul, fiindcă de zburat nu mai zboară decât diviziile –, ascultă, Tici: a înfipt vreodată vreunul dintre voi – în ultimele două sute de ani, să zicem – vreo armă, un echer

de oțel, de pildă, în țeasta altcuiva? A auzit vreunul dintre voi vreodată cum pârâie și trosnesc oasele feței atunci când creierii țâșnesc de-a lungul lamei lucioase să se scurgă pe mâini cu bale însângerate? A mai luat vreunul dintre voi în copitele calului (și tu te strâmbi de silă când auzi de alt mijloc de deplasare decât cel al zborului vostru stupid, pe care nici nu mai puteți să-l folosiți din cauza lipsei crunte de sămânță de foc), a luat vreunul dintre voi în copitele calului pământul pentru a străbate de la un capăt la altul urbea de care vă mândriți atâta că este mare și puternică, atunci când nu este decât un mușuroi de sclavi blânzi și umili ai propriei voastre civilizații, înfrânții propriei voastre victorii ce nu v-a adus nimic altceva decât o liniște de două mii de ani, liniște de care, în curând, foarte curând, vom profita noi, pentru a răzbuna înfrângerea care ne-a aruncat în Infernul din Hurie?

☣ Știți voi ce înseamnă o Peșteră unde fiecărei seminții îi este rezervată o galerie de o fugă de cal? Două mii de pași în care se strâng locuitorii din adâncuri, în paturi de mocirlă, tăvălindu-se pentru a scoate din mâzga însângerată și rece încă un luptător gol, tremurând alb, scăldat din prima clipă în care vine pe lume în Ură și sete de răzbunare?

☣ După ce l-am întrebat asta pe Tici, am tras echerul din raft și l-am împlântat în figura cu care mă scruta tâmp, ca unul ce nu mai știa să se apere prin luptă.

☣ Huria mea, mi-am zis atunci, este momentul să iasă dinții balaurului din pământ, pentru a începe războaiele fratricide!

☣ Nici Ai-aa nu înțelege de ce trebuie să fie vărsare de sânge, când ei sunt atât de blânzi astăzi. Îi povestesc de nedreptățile prin care au trecut strămoșii noștri, și Ai-aa plânge și îmi spune să-i scot din Hurie și să-i aduc aici, fiindcă e loc pentru toți sub soare. Nu este nevoie de vărsare de sânge. Cine mai trăiește azi dintre cei ce odinioară au obidit?

– Tu. Voi.

– Bine, spune ea, dar mă iubești!

– Te iubesc și sângele strămoșilor mei care au suferit nevinovați cere răzbunare, de acolo, din adânc. Știi cum vin pe lume Oamenii?

– Știu, evident. Am învățat din primii ani de școală.

– Nu știi nimic! Oamenii vin pe lume ca viermii, din mocirla însângerată, acolo, în adânc, în Hurie. La început sunt ca viermii, albi și gingași, tremurând de frig, dar apoi se metamorfozează în ființe puternice, fiindcă vin pe lume cu un scop: să ucidă, să răzbune!

☣ Mergem împreună către Hurie, prin pădurea de sticlă de la marginea orașului, din ce în ce mai de nepătruns, protejând suburbiile de pustia radioactivă în care își are cuibul, neștiută de nimeni, Huria. Ai-aa merge alături de mine, supusă, și îmi dau seama că este acum și mai singură decât mine, fiindcă i-a trădat pe ai ei, dar nici dintre noi nu este, fiindcă nu a venit pe lume într-un pat de mocirlă. Ea nu s-a bălăcit timp fără timp, ca fetele din Hurie, în mocirlă, pe galeriile puturoase în care fumul te înecă. De aceea are fața bronzată, ochii rotunzi și părul întunecat la culoare. Are o figură frumoasă, de învingător, și părul meu alb, alături de părul ei negru, sclipește orbitor în razele soarelui, atunci când norii se deschid pentru o clipă, întrerupând ninsoarea.

– E frig, se plânge ea. Mi s-au rupt încălțările și picioarele îmi sângerează.

– Nu-i nimic, îi spun ca să o consolez. În curând vom pătrunde în arealul cailor și vei vedea stârvurile îngerilor sfâșiați de zburătoarele acestea, mai fioroase decât orice ai mai văzut tu până acum în viață.

– Și ce caut eu acolo? mă întreabă.

– Vei încăleca pe un cal. Caii sunt animale mari, care se deplasează la fel de repede ca îngerii. Voi nu ați văzut niciodată cai, pentru că strămoșii voștri au folosit zborul și au exterminat concurenții biologici, fiindcă îi considerau inutili, iar pe cei care încălecau îi numeau sălbatici: Oameni. Dar după două mii de ani, eu o să fac din tine iarăși om, și o să vezi că a fi om este mai presus de toată învățătura Ticilor voștri, care nu s-au ucis niciodată între ei.

– Dar fiul nostru? Fiul nostru ce-o să fie? m-a întrebat Ai-aa speriată, fiindcă abia acum îi venise în minte întrebarea asta.

– Un înger călare, i-am spus, după ce m-am gândit o clipă: îngerul Răzbunării.

CARTEA A PATRA A HURIEI

☣ Am suferit o vreme și umilința de a fi locuitor al Cetății Soarelui; am trecut prin șantierele de muncă în care cei ce poartă belciuge de fier la gât construiesc locuințele unde se strămută îngerii. Îngerii de acolo nu sunt niciunul liber mai mult de zece ore pe zi: ei sunt ființe care nu cunosc libertatea și viața lor se trece în griji și suferințe. Cu toate acestea nu se plâng de soarta cu care cerul i-a pedepsit și laudă starea mizerabilă în care au fost siliți să se treacă, numind-o cea mai fericită. Ei cred că adevăratul sens pentru care au venit pe lume este acela de a construi Cetatea unde vor locui îngerii.

☣ Am fost o vreme și printre Tici și am numărat stelele cerului, peștii apelor, atomii aerului și locuitorii pământului. Ticii nu jertfesc muncii lor ingrate, prin care sporesc puterea îngerilor, mai mult de patru-cinci ore pe zi și din acest motiv cred că sunt privilegiați și se tem ca nu cumva să le răpească cineva starea în care se află. Ei cântă cel mai tare și mai frumos fericirea fără egal, spun ei, în care au avut norocul să-și treacă zilele, și niciunul nu înțelege în ce inutilitate și absurd se zbate, fiindcă niciunul nu are termen de comparație – adevărul libertății – pe care Huria o resimte, fiindcă numai Răzbunarea și Speranța răspândite de fumul Peșterii dezvăluie fața lucrurilor.

☣ Am locuit și împreună cu îngerii o vreme, într-una dintre fortificațiile de pe înălțimi unde sunt încartiruite oștirile. Acolo am învățat să mânuiesc aripile, acolo am învățat cum se poartă și cum se fabrică; acolo am învățat cu ce funcționează și care sunt armele pe care le poate manevra un înger. Îngerii sunt mai aproape de starea naturală pentru care este făcut omul, dar nici ei nu își recunosc adevăratele imbolduri care îi determină să-i sacrifice pe cei prinși după lăsarea serii pe străzile Cetății Fericite.

☣ Am slujit o vreme ca operator și am împărțit și drămuit averile locuitorilor cetății. Am aflat astfel de perfecțiunea cu care fiecare din cei ce se nasc sub soare sunt sortiți exact pentru ceea ce sunt cel mai înclinați să facă, și asta încă dinainte de a se naște. Am intrat de nenumărate ori în incinta zeului lor și am studiat „înțelepciunea" care se află înmagazinată

acolo. Eu am numit înțelepciunea lor suferință și am considerat că toate informațiile strânse nu ajută decât la distrugere, dar ei sunt mândri de averea moștenită, mai mândri decât sunt cei de sub pământ de neștiință. Ei cred că zeul îi ajută să-și spulbere neînțelegerea, și atunci când găsesc totuși câte ceva ce nu pricep, spun că respectivul lucru nu există, ca să nu fie siliți să spună că lucrul respectiv este de neînțeles.

☣ Am realizat atunci de ce este mai puternic un spirit lipsă decât un zeu întrupat în nu contează ce obiect sub soare. Un lucru pe care nu îl cunoști poate fi oricum, dar un obiect oarecare nu poate fi decât ceea ce este, depreciindu-l prin limitare pe cel ce i se închină. Zeul lor atoateștiutor, căruia îi conferă dreptul de a le dirija destinele, nu este cu nimic mai presus de oricare alt lucru stupid luat drept criteriu: puteau foarte bine să se închine la un opaiț sau să își ghicească și să-și dirijeze destinele în urmele pe care le lăsau apele ploilor în praful drumului. Cine își lasă destinul pe seama obiectelor. În loc să le determine obiectelor destinul prin voința lui. Acela să nu se mire că ajunge mai prejos de cel de pe urmă obiect.

☣ Un singur lucru nu am făcut în lumea lor: nu am fost stăpânul ei, și toate lucrurile cu care am venit în contact mi-au fost numai date în folosință pentru scurtă vreme, de parcă nu se aștepta de la mine decât să fiu muls de miere pentru a fi aruncat apoi la gunoi. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nici nu s-ar fi știut vreodată că am existat, fiindcă în urma mea nu ar fi rămas nimic.

☣ Hei, voi, nenorociților, care sunteți mai umili decât cel de pe urmă nenorocit din Hurie – considerându-vă însă în prostia voastră mai avuți și mai fericiți decât toți ceilalți locuitori ai Istoriei –, nu sunteți și nu ați fost nimic. În urma trecerii voastre inutile nu ați agonisit nicio fărâmă și nu ați înțeles nici măcar cât sunteți de săraci în iluzia bogățiilor voastre de care nu sunteți niciodată siguri că v-au aparținut, dacă nu cumva au fost ele stăpâne pe destinele voastre.

Ce știți voi ce înseamnă să încaleci un cal care aburește în aerul înghețat? Ce știți voi ce e aceea demnitate umană, atunci când pentru o privire nefastă ești liber să pedepsești fără milă până și pe zei, față de care ești mai presus înaintea sorții? Voi ați ridicat edificii măreț, ați adunat

înțelepciune inutilă și v-ați supus obiectelor. Ați pus mai presus de om statuile neînsuflețite, numind inerția lor rece frumusețe.

Eu numesc frumos părul meu alb, sângele meu fierbinte, moartea mea pe care nimeni nu mi-o poate lua, dreptul meu de a ieși din mâlul rece și înghețat în care m-am zbătut până acum pentru a vă cuceri lumea ostilă, al cărei stăpân mă cere, ura unei răzbunări de două mii de ani, dospită mocnit în întuneric pentru a aștepta chiar clipa asta, în care voi, vechii puternici ce ne-au aruncat în iadul de sub pământ al Huriei, sunteți mai slabi ca niciodată.

☣ M-am așezat pe marginea înzăpezită a fluviului cel tulbure și am început să cânt. Ai-aa și îngerul Răzbunării au venit lângă mine și m-au ascultat în tăcere. Când m-am oprit, Ai-aa m-a întrebat ce fac.

– Este un obicei vechi. Cânt.

– Și ce noimă are gestul tău?

– Nu îți pot explica, i-am răspuns. Este ceva care se simte. De pildă: „Mi-a țesut mama cămașă de cânepă albă de adânc, brodată cu râuri și flori de sânge roșu, să plec la oraș, să mă iau cu o fată frumoasă de înger, să o trag după mine în Peșteră, în noaptea cernând blestem de lumină, să îl nască pe Mesia care să ridice hoarda din creierii Iadului, să o ducă sub soare, să prade."

– Ce cuvinte cumplite au cântecele!

– Pot fi și cântece cu vorbe frumoase, i-am spus. De pildă, ăsta: „Am să ies într-o zi din Peșteră, va fi o zi orbitoare, flori vor crește pe mine dintr-odată, și în sufletul meu va fi liniște multă."

– Nu îmi place nici cântecul ăsta. Îmi face frică. Voi nu puteți sta la soare, printre flori.

– Tocmai aici este tâlcul pe care trebuie să-l pricepi, dar încă nu ești pregătită.

– Eu am înțeles, a spus îngerul Răzbunării. Este vorba de Moarte.

Am privit la el pe gânduri o vreme, după care l-am întrebat dacă i se întâmplă să vadă cu ochii închiși.

– Da, mi-a confirmat el. De aceea nici nu pot dormi decât atunci când îmi țin fața apăsată pe pământ.

– Când vom ajunge acasă, te voi duce, poate, dacă va fi timp, la Sala de marmură, i-am promis. Și vei înțelege.

Râul cel tulbure trecea pe la picioarele noastre, aducând pe apele lui leneșe stârvuri de îngeri cu aripi multicolore, semn că ne apropiam de Hurie. Curând după aceea au apărut și stolurile de cai și, după ce am încălecat, am pornit în galop, chiuind, peste praful deșertului.

CARTEA A CINCEA A HURIEI

☣ Ajungând la poarta Huriei, primii cu care ne-am întâlnit au fost Îngerii-De-La-Hotare. Când ne-au văzut, și-au răsfirat aripile, câte două de fiecare parte, dar noi am ridicat mâinile în semn de binecuvântare și îngerii au înțeles că suntem Turiști.

– Ați venit să vizitați Huria Seminților?

– Da, suntem Scormonitori-de-ruine.

– Vă vom da ghizi orbi, ne-au spus, și într-adevăr, de lângă ruinele unde era încartiruită divizia, au ieșit doi Oameni cu ochii legați și cu părul acoperit.

– A sosit ceasul? E ora răzbunării? m-au întrebat în șoaptă, atunci când am rămas singuri.

Am confirmat și unul dintre ei s-a întors din cale.

– Cu ce arme veți duce războiul? m-a întrebat Ai-aa. Nu aveți voie să folosiți metale, după câte mi-ai spus.

– De ce? a întrebat îngerul Răzvrătirii.

– Metalul atrage blestemul luminii, i-am explicat. În Hurie bântuie încă glasul luminii.

☣ Nici nu făcuserăm trei zile de drum, când cel rămas în urmă ne-a ajuns. Purta capetele de înger însângerate, atârnate de șaua calului, în mână cumpănind lancea cu vârf de silex. Câteva pene colorate îi atârnau lipite de zdrențele în care își ascundea sexul și părul alb îi era înroșit de sânge.

S-a spălat în apa fluviului tulbure fără să-și scoată banda neagră de la ochi, fiindcă ochii lui suferiseră mutația, și nu puteau privi la lumină decât prin pleoapele închise.

☣ – Țineți și voi, la loc de cinste pe pereți, aceleași portrete ca și noi, a comentat Ai-aa când am intrat în prima sală. De ce a fost ură între Seminții, atunci?

– Și ce te miră? Același lucru nu înseamnă același lucru. Are mare importanță din ce unghi te uiți împrejur. Noi și voi nu citim același tâlc în chipurile bărboșilor și cheliosilor și de aceea a pornit acțiunea de descurajare a strămoșilor voștri, care au blestemat cu lumină semințiile, dar voi nu aveți de unde să mai știți asta, fiindcă Ticii nu pomenesc despre sacrificiul de Oameni.

Hoarda s-a strâns din galeriile pe unde treceam și fumul a devenit atât de dens, încât la vălătucii lui, noi, care am intrat de afară și nu eram obișnuiți, sau nu mai eram obișnuiți, am început să urlăm de plăcere, iar Ai-aa nu a putut suporta puterea visului și a căzut.

Am așezat-o pe unul din paturile de mâl, iar când și-a revenit, tremura, fiindcă paturile Huriei sunt reci. Văzuse pentru prima oară mâzga unde femeile goale gestau, însângerând noroiul din care se trag deasupra Oamenii.

– Iată cum se vine pe lume, i-am arătat îngerului Răzbunării. Privește cu atenție și să nu uiți niciodată!

Copilul își mijea ochii arși de soarele orbitor, încercând să priceapă cât mai mult din chinurile formelor goale ce se zbăteau în mâzga rece. Fetele încă nenăscătoare se strânseseră împrejurul lui distrându-se pe seama inocenței, pipăindu-i cu interes pielea bronzată și întrebând dacă așa sunt cei de sub soare și dacă atunci când vom ieși, vor putea să-și ia îngeri fiecare din ele, să se joace cu ei sugrumându-i la orgasm. Dar când unul dintre băieți a încercat să-l tragă de sex, îngerul Răzbunării a dovedit că este totuși Om, sub loviturile lui, Nimeni cel tânăr scuipându-și fierea verde în mocirlă, să se amestece cu sângele gestantelor.

– Nu aici, i-am spus. Altă dată să nu mai ucizi aici, în sala nașterilor. Femeia care va naște aici îți va dărui ție fiul, fiindcă e sânge din sângele tău. De azi înainte ești tată. Iar fiii tăi nu sunt Oameni și soarta lor va fi cruntă. Nu risipi sămânța, căci vei pricinui lupte fratricide.

☣ Clanul se strânsese. Acum tăceau și ascultau cuvântul meu, așa că am ridicat îngerul deasupra capului și l-am arătat mulțimii care a urlat de fericire.

– Ceasul răzvrătirii a sosit! am zis.

– Da! au urlat mulțimile fără de număr ale hoardei.

– Ceasul răzbunării a sosit! am zis.

– Așa e! a strigat hoarda într-un singur glas.

– Ceasul a sosit!

– Daaaa! a răspuns hoarda, agitându-și armele boante de piatră.

– Cei de afară sunt mai slabi ca niciodată! am zis.

– Sunt! a răspuns hoarda.

– Cei de afară sunt vulnerabili! am zis.

– Sunt! a răspuns hoarda.

– Cei de sub soare sunt slabi! am zis.

– Să piară! a hăulit golul de sub Peșteri, în vreme ce mulțimile de Nimeni își mânjeau fețele cu mocirlă și sânge.

– Vreți să ieșim sub soare? am întrebat.

– Vrem! a răspuns hoarda.

– Vreți să ieșim sub soare să ne răzbunăm? am întrebat.

– Așa să fie! a răspuns hoarda.

– Vreți să ieșim din morți? am întrebat.

– Să ieșim! a răspuns hoarda.

– Vreți să ucidem? am întrebat.

– Să ucidem! a răspuns hoarda.

– Să ucidem? am întrebat.

– Daaaaaa! au răspuns.

– Să ucidem? am întrebat.

Urletele acoperiseră tot ce putea percepe urechea până la pragul surzeniei. Hoarda cu părul alb își zgâria ochii orbi, își mușca mâinile, își smulgea părul. Armele cu tăișuri de piatră erau scuturate prin aer pe deasupra figurilor fără număr și fără nume, tatuate, și fumul se făcuse gros ca laptele.

– Vreți să răspundă copiii pentru nedreptățile părinților? am întrebat.

– Să răspundă! a mugit marea de glasuri.

– Atunci, să moară! am zis.

– Să moară! au răspuns.

– Moarte! am cerut.

– Moarte! a mugit tunetul de sub bolte.

– Să ieșim sub soare! am zis.

– Da! au răspuns vocile în delir.

– Moarte! am zis.

– Moarte! a răspuns glasul galeriilor fumegânde.

☣ Când am ajuns pe culmea Muntelui Ruinelor, am privit în urmă. Din gura Peșterii se vărsau sub soare mulțimile fără de sfârșit ale Hoardei cu părul alb, luând în fuga cailor fața pământului, ridicând norii de praf ai pustiei. Huria se scurgea într-o viermuire care cuprindea orizontul. Cu sulițele de piatră, cu părul alb, cu ochii legați în năframele negre, umbrele morților de două milenii, larvele celor făcuți odinioară una cu Pustia, ieșeau din sălașul lor subpământean să răzbune suferințele fără seamăn pe care le îndurase stirpea. Templele se vor nărui în calea acestei armate a milogilor. Zeii electronici, clipind din miriade de ochi luminoși, vor arde în scurtcircuite violente și, în urma hoardei, vor crește construcțiile zei-

lor lipsă ai Huriei, unde, după sălile cu portretele bărboșilor și chelioșilor, urmează sala de marmură pustie, camera cu pereții goi. Camera cu pământ pe jos, camera cu tavanul pustiu, camera în care se află adevăratul zeu de neînvins și de necontestat al lumii acesteia.

CARTEA A ȘASEA A HURIEI

☣ Eu sunt Nimeni, fiul lui Nimeni, conducătorul sufletelor morților de lângă Pustie, stăpânul Pământului.

Lumea aceasta este a mea și a fiilor mei, acum și pururea și în veacul veacului, fiindcă lumea este a celor fără nume și număr ce dospesc din mocirlă, trăgându-și ființa fără niciun sens și scop anume, pentru a trece cu tăvălugul nemilos al armei și focului peste toate lucrurile care doar ni se par sub soare.

☣ Și dacă înțelepții voștri nebuni vă învață altceva, este numai și numai pentru că mint și se complac în minciună, neîncercând nici ei, de fapt, decât același lucru pe care noi – cei al căror chip și nume memoria scurtă a Istoriei l-a șters sub praful Pustiei – l-am obținut prin temeritate.

☣ Eu am scos de bărbile lor Ticii în piețe și am dat posibilitatea hoardei cu ochii legați să le încerce puterea și hoarda nu a rămas cu nimica de pe urma întrecerii, căci ei s-au bătut dând din clămpi să scuipe cuvinte perfide. De pe urma fiicelor și fiilor Ticilor, hoarda a resimțit plăcere, violându-i și torturându-i, dar capetele Ticilor le-a înfipt în vârfurile lăncilor, arătându-le, de acolo, imensitatea Pustiei și complexitatea de nepătruns a realității brutale a Universului.

☣ Am fost învinuit că aduc după mine flacăra nestinsă a războiului și răzbunării. Suntem adesea întrebați ce vom pune în locul templelor pe care le dărâmăm. Suntem acuzați că aneantizăm, în praful Pustiei din care venim, construcții mai presus de Om, civilizații și înțelepciuni, pentru care de fapt viața Istoriei capătă sens. Suntem huliți pentru „prostituție", spun Ticii putreziți în firidele magaziilor de informații, care nici nu își pot imagina măcar la câtă risipă de tinerețe și dragoste duce viața fără nimic uman la care silesc băieții și fetele națiilor de sub soare, de două mii de ani de calvar. Când un băiat îi dă unei fete, la vârsta când sângele fierbe în ei, ceea

ce are ea nevoie cel mai mult, Ticii scopiți ai civilizației vin să îi despartă pentru a-i arunca în mizeria înțelepciunii lor ucigașe.

☣ Și eu am fost un Mecena, nu mai plângeți. Arta, trebuie să recunoașteți, este făcută pentru a emoționa, iar eu am ridicat cele mai emoționante monumente din toate timpurile în locurile prin care mi-am poposit hoarda. Fiindcă niciunul dintre voi nu a putut să privească, fără a trăi cea mai vie emoție, piramidele de capete cu care am încununat pieptele Cetății lumii acesteia.

☣ Vă mândriți adesea cu lumea pe care ați creat-o, Ticilor!

☣ Nu, nu am să vă spun că lumea aceasta a voastră a fost clădită de Huria semințiilor! Dar am să vă întreb: ce au adus zeii voștri care determină viitorul și impun voința lucrurilor asupra firilor? În afara îngerilor sterpi cu care ați populat edificiile sălilor pustii, în afara deșertului care se întinde dincolo de pădurile de sticlă de la marginea orașelor, pe Pământ nu mai e nicio viețuitoare și dacă nu ar fi rămas Pustia Huriei în care să hălăduiască în libertatea din blestemul luminii caii și Oamenii adâncurilor, pe pământ nu ar mai exista azi decât îngerii care doar mimează viața, când sunt moartea ei.

☣ Ticii voștri v-au învățat să fiți Tici iscusiți, palavragii antrenați să prindă în capcane de vorbe mințile slabe, care se supun minciunii rațiunii zeului vostru mutilat. Dar eu voi lăsa drept argumente câteva parabole, mai presus de bâlbâiala voastră procletă, Ticilor!

☣ A venit cândva la mine un Tici și a crezut că mă dă gata cu întrebarea: care sunt argumentele mele în fața rațiunii și spiritului, adică să îl conving de incapacitatea zeilor lui întrupați. Am apucat atunci sulița din mâna unui As Hurian, străpungându-l pe Tici și țintuindu-l de pământ ca pe un vierme ce era și l-am lăsat să îi expună suliței argumentele sofismului său de care era convins că voi fi depășit, și l-am asigurat că, dacă va reuși să o convingă pe ea, se poate bucura de victorie spirituală asupră-mi; dar întrucât argumentele lui s-au rezumat la simple mugete nearticulate, sulița mea nu s-a lăsat convinsă și, după ce l-a obligat să-mi țină plăcută companie câteva zile degeaba, Ticiul acela a murit fără să fi câștigat mare

lucru lumea de pe urma științei lui, de unde se poate vedea că promisiunile înțelepciunii Ticilor sunt doar înșelăciune și fadă trufie.

☣ Un alt Tici obraznic mi-a adus pe fiul său nou născut, să îmi arate că osatura lor este mai adaptată la gândire decât a fiilor noștri, fiindcă este mai fragilă, așa încât oasele craniilor lor lasă creierul să se dezvolte mai neîngrădit, fiii noștri strânși de cap în tigvele colțuroase și grele fiind de aceea mai greoi la minte decât fiii lor. I-am răspuns la argument cu următoarea pildă demnă de a fi consemnată pentru posteritate: luându-i copilul din brațe, i-am curățat de tot cu unghia oasele moi ale craniului, așa cum se cojește un ou, după care i-am înapoiat Ticiului copilul și l-am rugat ca atunci când acesta va crește, să vină cu el iarăși la mine și, dacă teoria lui despre inteligență se va confirma, atunci fiul lui va fi genial, fiindcă materia lui corticală nu mai este acum îngrădită de nimic, și se va putea deci dezvolta cu adevărat formidabil și nemaiîntâlnit, ducând poate chiar la o nouă stirpe divină.

☣ Acestea sunt pildele înțelepciunii mele, pe care le las hoardei în lupta cu subtilitățile Ticilor, și dacă ei vor proceda în conformitate numai și numai cu aceste principii expuse aici, le garantez reușita în orice încercare spirituală la care vor fi supuși vreodată, fiindcă nimic nu poate fi pus mai presus de adevărul absenței.

☣ Deci fiți înțelepți, hurienilor, și răspândiți înțelepciunea voastră ca pe o flacără vie și națiilor decăzute, fiindcă ele v-au adus în starea în care sunteți, și aveți de ce să le fiți recunoscători!

CARTEA A ȘAPTEA A HURIEI

☣ E mult mai ușor să nărui orice decât să construiești ceva care să dăinuie. Nestatornicia este în firea Omului și oboseala îl oprește din drum pe cel plecat să cucerească lumea. Cel ce nu mai are suferința nu mai simte nevoia trudei. Cei pe care i-am condus pe drumul izbânzii cârtesc, fiindcă este mult mai ușor să nemulțumești decât să împaci.

S-a ridicat din Hurie un As Hurian să întrebe de ce sunt eu călăuza hoardei. Călăresc oare mai bine decât el? Să ne luăm la întrecere!

L-am iscodit dacă este convins că va călări cel mai bine pe un cal.

– Da, a răspuns el.

– Dacă ești prea bun pentru unul singur, ai nevoie de doi, am decis și, legându-l de doi cai, am gonit pe unul din ei într-o zare, iar pe celălalt într-alta.

☣ O femeie a venit la mine cu fiica ei spunând că fata este copilul meu, deci că ea, mama, trebuie să stea alături de mine, în fruntea Huriei, călăuză. Dar mama era urâtă și bătrână, fiindcă dacă mi-a plăcut cândva, timpul trece și schimbă planurile Omului. Fata era însă frumoasă și tânără, așa că am luat-o în patul meu, iar pe mamă am ucis-o. Dar Ai-aa și îngerul Răzbunării au cerut sufletul fetei în numele nu mai știu cărui drept.

– Nu recunosc pe lume niciun drept, am spus. De aceea am scos hoarda sub soare: pentru ca pe lume să vorbească numai dreptul furiei ei, am zis, și i-am gonit de la mine, dar ei au pregătit o parte din hoardă să mă atace la strâmtoare.

☣ În nimic nu găsește Omul sprijin pe lume decât în puterea lui și în puterea gândurilor lui. Fiul tău și soața ta vor să rupă din tine pentru ei, iar tu nu vrei să dai nimănui nimic altcuiva decât morții, dar și de ea te temi. Fiecare se străduie să-și tragă mai aproape partea, și după ce răzbunarea

care i-a unit se împlinește, Oamenii se dezbină unii de alții, și fiindcă toți vor să tragă doar pentru sine, nu se suportă unii pe alții.

☣ După ce hoarda a răspândit pe lume ultimul stol, a acoperit cu pietre Poarta Huriei și nu i-au mai lăsat pe frații lor din adâncurile galeriilor semnului la lumină, vădindu-se mai răi ca îngerii pe care i-au alungat. Dar nu am deplâns soarta celor rămași atâta vreme cât am fost călăuză, și numai când Ai-aa și fiul ei m-au trădat și înfrânt cu uzurparea lor, când am ieșit din cercul războinicilor cu mâna stângă zdrobită, să nu mai arăt greșit direcția hoardei, sufletul meu a fost iar alături de Hurie.

☣ M-am întors la locurile de unde am plecat și am privit zile și nopți la rând la paza clanurilor de la hotarul Pustiei. Părul lor este astăzi mov și verde și nu mai poartă armele celor din adânc, așa cum nu mai simt nevoia să facă fum de semințe în casele unde stau, și i-am sacrificat în mintea mea și pe aceștia.

☣ O, Hurie a adâncurilor, rătăcind sub crusta globului prin galeriile săpate sub praful Pustiei, în blestemul luminii rodindu-ți semințele tale la mai jos de o fugă de cal sub mocirla ce te acoperă, în mocirla în care stai cufundată să dai viață viermilor albi strecurându-se prin întunericul galeriilor pe care și le-au săpat înconjurând Pământul! Micile Semințiі sunt astăzi stăpânele lumii de sub soare, dar Huria este adevărata matcă dospind în mocirla înghețată generațiile viermilor ei nemiloși care vor ieși mereu să sfâșie cu colții lor de piatră cioplită în muchii ascuțite, pentru ca sub topoarele lor să năruie cetățile de aur sub mângâierea soarelui cald, ce aduce uitare Huriei și împăcare urii milenare. Hei, Ticilor noi, hălăduind peste pașii Ticilor dintotdeauna, uitați, uitați și dormiți: în adânc se coc viermii ce or să vă roadă bojocii!

CARTEA A OPTA A HURIEI

☣ Când am pătruns în Sala-Celor-Două-Adevăruri, trecuseră ani și ani de când păsisem pentru prima oară aici și strânsesem la pieptul meu trupul firav al Celui-Al-Cărui-Chip-Nu-Se-Poate-Ști-Și-Mai-Rămîne-În-Viață. Pierdusem unitatea de vreme sortită inițierii cu trecerea prin Lumea-celor-de-sub-soare, dar m-am întors, așa cum promisesem și așa

cum mi se spusese că trebuie să fac, și când paznicii care mă însoțiseră până atunci s-au retras, am putut rămâne iar înaintea Celui-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Privit față în față. Cei 40 stăteau întorși spre perete și numai noi ne căutam, cu ochii însetați, privirile. I-am pus mâna pe trup și pe chip și am simțit trecerea vremii peste carnea care tremurase cândva la atingerea mâinii mele, și carnea s-a înfiorat iar, dar căutătura lui a rămas neclintită când m-a întrebat cu glas nemilos:

– Ce ai făcut cu mușița fără de sfârșit a semințiilor pe care ți le-am dat în grijă să le conduci pe drumul luminii? Unde sunt spiritele fraților ce au plecat după tine? Cum ai să răspunzi pentru destinul neamului tău pe care ți l-am dat ție în grijă? Iată, a spus, aici sunt judecătorii, cunoști numele fiecăruia; uite, aici este mitra din care ai plecat, și destinul tău nu a fost un destin de rând, deși numele tău nu are nicio importanță și te numesc Nimeni; ființa ta nu era deloc indiferentă soartei lumilor! Ce ai făcut cu tine?

Am plecat fruntea, și am lăsat tăcerea să ne acopere. Apoi am ridicat ochii spre cel al cărui chip de copil trist. Și nefericit îmi călăuzise destinul pașilor la ieșirea din Hurie, și i-am spus:

– De ce mă certi? Ce știu eu? Ce poate ști un simplu războinic între războinătorii Huriei? Asta este treaba voastră sau nu este treaba nimănui. Mai bine vino alături de mine și bucură-te de revederea pe care ne-a înlesnit-o soarta, fiindcă m-ai trimis pe lume să deschid calea Huriei, și iată, am trecut peste Pământ ca tăvălugul, împrăștiind în urma mea capete retezate, desfrâu și sânge, lacrimi și foc, văduve și orfani, prostituare și zbucium. Mai bine vino să plângem trista trecere, fiindcă eu am văzut și știu chipul Tău pe care nimeni nu îl cunoaște. Mai bine să ne consolăm în nostalgia fără de sfârșit a îmbrățișării noastre de blestemul destinelor noastre.

Și atunci, Cel-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Știut a întors ochii înlăcrimați de la mine și a murmurat înduioșat:

– Nu ai înțeles nimic, sărmane. Ți-ai trecut fără de folos destinul sub soare și te-ai întors aici așa cum numai un blestem uitat își poate întoarce pașii după cel scăpat de uitare. Nu ai înțeles nimic și va trebui să te întorci înapoi, Acolo.

– Nu îmi faceți una ca asta! am spus, fiindcă știam ce vor să însemne vorbele acelea. Nu mă pedepsi cu pedeapsa asta! am strigat. Uite, vă știu numele și chipul fiecăruia dintre voi, nu îmi dați destinul ăsta pe care nu pot să îl duc! E prea greu. Nimeni nu poate duce o cale atât de lungă în spate! M-am întors aici, bătrân și istovit de luptă, lăsați-mă să mă cufund și eu ca oricare altul într-unul din paturile de mocirlă, să mă scufund în visare sub portretele bărboșilor și cheliosilor de pe pereți, atunci când fumul mă înecă și îmi lăcrimează ochii obosiți de atâta lumină!

Dar nimeni nu îmi mai dădea nicio atenție și Cel-Al-Cărui-Chip-Nu-Poate-Fi-Privit se așezase la loc, în capul mesei, acoperindu-și fața, iar ceilalți se întorseseră și ei spre sală, luându-și locurile fiecare acolo unde trebuia să șadă, cu priviri imobile și crude.

– Măcar spune-mi unde am greșit! l-am mai rugat, dar nu mi-a răspuns și am ieșit, luându-mi de la ușă lancea și arcul.

☣ Mergeam prin valurile de ierburi albe unduind sub pașii mei rătăcind prin galeriile fără sfârșit cernând din mocirla de sus, peste holde, blestemul luminii, ce le face să rodească fără să vadă rază de soare. Pe undeva, prin apropiere, a sforăit un cal sălbatic speriat de trecerea mea, și m-am gândit la miile de ani în care hoarda reușise să-și întindă pe sub pământ galeriile, din ziua aceea teribilă a Holocaustului și până azi, de la Sala de marmură cu semnul „M" în pătrat, unde se refugiaseră primii supraviețuitori ai semințiilor și până la universul concentric al planetei subterane în care viețuiesc astăzi nenumăratele valuri ale viermilor albi năvălind peste lumea de sub soare.

☣ Cum stau răstignit aici pe cruce, pot vedea mulțimile fără sfârșit ale viermilor răzbunării târându-și trupurile albe pe Poarta cu „M" în pătrat. De zile și zile în șir interminabilul convoi se scurge la lumină pe sub privirile mele încețoșate de sânge. În curând colcăiala asta ridicolă, dar atotputernică, va stăpâni Universul. Îi văd, de aici, de sus, cum se răspândesc peste Pustie, luând în copitele cailor pământul arid al deșertului, cu panașele sinilii fluturând în vânt, cu armele lor de piatră, cu ochii lor legați, cu tigvele purtate peste lume, cu chiot sălbatic, în vârf de țepușă.

Când întorc cu greu privirile, alături de mine stă fiul și de-a dreapta femeia mea cu care m-am avut sub soare; însângerați și ei, atârnând de cuiele crucilor înalte, și cu un efort de voință mă ridic, împingându-mă în gleznele sparte, și le arăt mulțimile de Nimeni care ies din adâncuri sub anonimatul atotputernic, de nestăvilit. Migratorii ce vor da buzna acum, și pururea, și în vecii vecilor, călare pe caii lor albi, cu zdrențele de pe ei duhnind a cenușă rece și a mocirlă, în biserici, în temple, în aulele facultăților marilor metropole, în teatre, în sălile de conferință, să tragă afară de chică Ticii cu care vor să se răfuiască. Mă ridic în gleznele frânte și le arăt cu privirea mulțimile de Nimeni ale adâncurilor cum ies mereu pentru ora de spaimă a răzbunării. La poalele crucilor vântul Pustiei rostogolește mărăcinii, și eu bolborosesc și mă înec în sângele care îmi umple gura. Dacă nu aș avea limba tăiată, aș vrea să le spun:

– Iată poporul meu! Priviți-i cât sunt de frumoși ieșind din Hurie peste Pustie, cu ochii legați, plecând să răzbune o crimă multimilenară de care nu mai știe nimeni sub soare! Înspăimântați-vă de chipurile lor, înfiorați-vă de armele lor anacronice! Hai. Năvălește pe lume. Huria mea, ținută în întuneric două mii de ani în adâncuri!...Și alte asemenea, dar nu reușesc decât să bolborosesc ceva neînțeles, cu gura gâlgâind de sângele care mă arde. Și atunci, ochii femeii mele și ochii fiului ei se aprind de o lumină supranaturală și se înalță și ei în gleznele însângerate, bolborosind și înecându-se în limbile mutilate. Ne adresăm unii altora mârâieli și horcăieli de neînțeles prin sângele care ne podidește mereu prin colțurile buzelor, pe nas, până și pe ochi.

ULTIMA CARTE A HURIEI

☣ *Manuscrisul original se termină aici. Se pare că, în ultima parte, povestitorul revenea în Sala-Celor-Două-Adevăruri, unde era întrebat dacă e mulțumit cu ce s-a întâmplat și declara că nu asta și-a dorit, după care acțiunea se relua, cu modificări, rămânând neclar dacă variantele premergeau niște evenimente care aveau să aibă loc sau reprezentau o judecată posterioară unor fapte – nota copistului.* ✖

SPUNE-MI, DRAGUL MEU SORMI, CE SE VEDE ACOLO NU E CUMVA....
CENTURA MEDORELOR, PROFESORE! IATĂ DEFILEUL!
OARE NU SUNTEM ÎN PERICOL ÎN ACEST DEFILEU?

ZONA DE VEST

1

SCENARIUL ŞI DESENELE: VIOREL PÎRLIGRAS

MAI REPEDE, PROFESORE! NACELA SE VA PRĂBUȘI DINTR-UN MOMENT ÎN ALTUL!
CE VREI, DRAGUL MEU SEVERUȘ, NU MAI AM ANII TĂI; FAC TOT CE POT!
CINCISPREZECE ANI LUNGI ÎMPREUNĂ!.. CE DESPĂRȚIRE! NU MI-O VOI IERTA NICIODATĂ CĂ TE-AM ANTRENAT ÎN ACEASTĂ AVENTURĂ CARE ȚI-A FOST ULTIMA. ADIO, BUNA MEA "LĂCUSTA". ADIO!
E NUMAI VINA VOASTRĂ PROFESORE! IATĂ-NE SECHESTRAȚI! CE O SĂ NE MAI SCOATĂ DE AICI?
?
O FUNIE! CINE NE-A ARUNCAT ACEASTĂ FUNIE? ÎN ȚINUTUL ĂSTA N-A SUPRAVIEȚUIT NIMENI!

CE MAI AȘTEPTĂM, PROFESORE? NU URCĂM? MAI STĂM AICI UNDE SUNTEM ÎN PERICOL SĂ FIM DIN NOU LOVIȚI DE FULGERE?
DRAGUL MEU SEVERUS, NU ȘTIM CINE A ARUNCAT FUNIA... NU UITA CĂ, ÎN URMĂ CU NIȘTE DECENII, AICI AVEA LOC UN RĂZBOI TOTAL!
ȘTIU, PROFESORE, DAR DACĂ CINEVA ÎȚI ÎNTINDE O FUNIE O FACE CA SĂ TE AJUTE, NU SĂ TE SPÂNZURE. SAU NU POȚI URCA?
SĂ NU EXAGERĂM, DRAGUL MEU SEVERUS... PFF... PFF... FAPTUL CĂ ÎN CLASELE PRIMARE AM LUAT NUMAI LOCUL DOI LA OLIMPIADA SPORTIVĂ NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU MAI POT TRAGE O FUNIE... E DREPT CĂ NU MAI SUNT ATÂT DE TÂNĂR, DAR TOTUȘI... PFF...
FORMIDABIL! UN VERMIN GALACTIC URIAȘ!
OH, NU! EU NU SUNT...
ȘOCANT! ÎN PLUS, MAI ȘI VORBEȘTE!
STAȚI SĂ VĂ EXPLIC...
EXTRAORDINAR! UN ANIMAL INTELIGENT DE GRADUL 4 CEL PUȚIN!
O NAVĂ COSMICĂ?!
VEGETAȚIE AICI?
UN MIRACOL AL ZOOLOGIEI!
ASCULTAȚI-MĂ...

DESTUL!
E TIMPUL EXPLICAȚIILOR! MAI ÎNTÂI, CINE EȘTI TU? CE CAUȚI AICI? N-AI SCOS O VORBĂ PÂNĂ ACUM!
DAR AM PUTUT? DE CÂND VREAU SĂ VORBESC!? ÎN SFÂRȘIT... NUMELE MEU ESTE CROBSTZBOPFHIRGLN, OBSERVATOR COSMIC, SECTOR PERIFERIC. VIN DIN ÎNDEPĂRTATA CONSTELAȚIE CRESUS. PREZENȚA MEA AICI? ACELAȘI ACCIDENT: UN FULGER MI-A DOBORÂT NAVA!
ȘI CE VEI FACE ACUM?
NU ȘTIU... DAR VOI CINE SUNTEȚI? CE INTENȚII AVEȚI? POATE MĂ PUTEȚI AJUTA.
ȘI NOI SUNTEM UN FEL DE "OBSERVATORI". AM VENIT SĂ VEDEM CE S-A ÎNTÂMPLAT CU ACEST ȚINUT - "MEDORA" -, CARE, ACUM CÂTEVA DECENII A FOST DISTRUS DE UN RĂZBOI ÎNFIORĂTOR.

EU SUNT DOCTOR ÎN ECOLOGIE: ACADEMICIAN LUDOVIC PIP (AM ONOAREA!) ÎNSOȚITORII MEI SUNT NAVIGATORUL SEVERUS ȘI CEL MAI BUN ELEV AL MEU – SORMI AL IX-LEA.

IATĂ CARE SUNT INTENȚIILE NOASTRE: DEOARECE ESTE PUȚIN PROBABIL SĂ VINĂ CINEVA DUPĂ NOI, PROPUN SĂ NE CONTINUĂM EXPEDIȚIA.

DEOCAMDATĂ TOTUL E UN MISTER AICI, ÎNCEPÂND CU CIUDATLE FULGERE STÂRNITE DIN SENIN ȘI SFÂRȘIND CU VEGETAȚIA ASTA ABUNDENTĂ CARE N-AR TREBUI SĂ MAI EXISTE DUPĂ CE...

?
!?
HEI! FACEȚI CEVA! NU MĂ LĂSAȚI!
AȚI ÎNNEBUNIT? OPRIȚI-VĂ, NEFERICIȚILOR! MĂ LOVIȚI PE MINE!
NU MAI ESTE NEVOIE, SORMI. CRED CĂ L-AM PIERDUT PE PROFESOR. VIAȚA ESTE INGRATĂ.
5

DAR SĂ NU NE PIERDEM SPERANȚA. ÎL VOM CĂUTA, VOM MERGE PÂNĂ... DAR ÎNTREBAREA ESTE: MERGEȚI CU MINE?
FUNIA ASTA NE VA UȘURA O BUNĂ PARTE DIN COBORÂRE.
AVEM DE ALES?
CU MULTĂ PRUDENȚĂ, SORMI...
HEEEE...
?
CAAAD!
CURAJ! TE SCOT EU, CROBST... CUM TE CHEAMĂ.
CROBSTZBOP-FHIRGLN, DAR SPUNEȚI-MI CROBI
UF! CE SPAIMĂ AM TRAS...
ȘI EU...
VIOREL

DIN FERICIRE PENTRU NOI, ACEST COBORÂȘ INFERNAL IA SFÂRȘIT, DAR MI-E TEAMĂ CĂ NU CUMVA ABIA ACUM SĂ INTRĂM ÎN INFERN!
ȘI ĂSTA S-A PRĂBUȘIT!
CAUTĂ, SORMI, POATE GĂSEȘTI VREO ARMĂ.
POT SĂ BAG MÂNA ÎN FOC CĂ AICI A FOST O AUTOSTRADĂ!
SEVERUS, NU CREZI CĂ FORMA DE ACOLO SEAMĂNĂ CU UN BOMBARDIER DE PE TIMPURI?
OH! PRIVIȚI: UN ANIMAL MARE! O FI PERICULOS?
!
20
VIOREL

NU-I MOMENTUL SĂ CĂSTI GURA, CI SĂ FUUUGI!
SORMI, SĂ NU IEŞI CU NICIUN CHIP DE ACOLO!
E UN MIRACOL CĂ ARMA ASTA ARHAICĂ MAI FUNCŢIONEAZĂ!